

Andre Van Butsel

DE PARISIENNE

ROMAN

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

Eerder verschenen:
Meisje aan de Overkant

OceanofPDF.com

André Van Butsel

De Parisienne

ROMAN

OceanofPDF.com

Colofon

Copyright © 2022 André Van Butsel

Omslagontwerp: André Van Butsel

Beeld auteur: Ingrid De Buyst

Zetwerk: André Van Butsel

Beelden cover: Shutterstock Inc.

Druk: Brave New Books - 2022

Uitgever: André Van Butsel

www.andrevanbutsel.be

www.facebook.com/andre.vanbutsel

www.linkedin.com/in/andré-van-butsel

Roman

ISBN print 9789464658194

ISBN e-book 789464658200

NUR 301

BISAC FIC019000

Depot D/2022/André Van Butsel, uitgever

FBA 1DDB-BE-FD - 1DDF FR LA - 1DSE-ES-RBA

FXD 1DDB-BE-FD - 1DDF FR LA - 1DSE-ES-RBA

FRD 1DDB-BE-FD - 1DDF FR LA - 1DSE-ES-RBA

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Ondanks alle aan de samenstelling van dit boek bestede zorg kan de uitgever noch de auteur aansprakelijk worden gesteld voor eventuele schade die het gevolg is van enige fout in deze uitgave. Dit is een fictief verhaal. Alle overeenkomsten tussen bestaande personen en personages, gebeurtenissen en achtergronden, evenals iedere vorm van herkenning in dit boek berusten daarom op louter toeval.

OceanofPDF.com

“Te leven met de waarheid is voor iedereen moeilijker dan te leven met de leugen.”

Mario Vargas Llosa

“Ge moet nooit voor uzelf de zon gaan zoeken in de boeken of op de kermis, in de kerk of onder de rokken van een vrouw, in het diepste van de zee waar veel geld moet liggen of in de verte waar misschien een luilekkerland is, maar ge moet met liefde arbeiden aan het werk waarin ge het handigst zijt, en beseffen dat uw werk, hoe simpel het ook is, deze en de komende geslachten helpen zal. Over uw eerlijke arbeid in dienst van de gemeenschap zittend, zult ge ontdekken dat ge nergens de zon moet gaan zoeken, want zij zit binnen in u.”

Louis Paul Boon

“Only the united beat of sex and heart together can create ecstasy.”

Anaïs Nin

Voor Ingrid, Nils, Maaïke, Lotte en Ellie

OceanofPDF.com

I'm just a poor boy

Nobody loves me

Queen - Bohemian Rhapsody

Ze zaten in de rij voor hem, vijf zitjes naar rechts, drie meisjes. De linkse, een mollig boerentrientje met blozende appelwangen, had meer oog voor de puisterige knaap naast haar dan voor de professor. De rechtse was van het ernstige soort. Had de man vooraan haar gevraagd om de krabbels van zijn bord te likken, ze was als een hordeloopster over de banken gewipt om hem op zijn wenken te bedienen. Het was de middelste, de brunette met de hooghartige trekken, die Renés volle aandacht genoot. Ze domineerde al wekenlang zijn top tien, verliefd als hij was op haar. Heimelijk wel te verstaan. Ze wist van niets. Hoe kon ze? Veel verder dan stiekeme blikken vanop veilige afstand kwam hij niet. Ze bezat een soort adellijke schoonheid, gereserveerd, op het hautaine af. Van haar gezicht viel nooit enige emotie af te lezen. Aan droefheid of blijdschap deed ze niet. Ook niet aan eender wat ertussenin. Omdat hij haar naam niet kende, en hij hem ook niet durfde te vragen, had hij haar Cleopatra gedoopt, omwille van haar neiging tot op niets gebaseerde trots. Hij was ook smoor op haar twee lijfwachten. En op de zeven andere meisjes in de eerste kandidatuur, en op alle meisjes aan de unief en op ... tja, gewoon, op alles wat een rok droeg. Of jeans. Dat mocht ook. Als de kont maar strak genoeg zat.

De mollige blozerd keek om, brutaal, met venijnig rollende oogjes alsof hij tweedehandse kledij droeg van Oostpriesterhulp. Haar onbeschaamde toot ontleende ze ongetwijfeld aan de nabijheid van haar lieve vriendin Cleopatra. Hij sloeg de ogen neer en schrapte appelwang van zijn lijst. Ze mocht haar boontjes doppen met die puistenkop.

Serafinski, de wiskundeprofessor, een verrassend goed geslaagde kloon van Vladimir Lenin, was bezig aan zijn zevende bord vol breuken, vierkantswortels, limieten, differentialen en integralen. Er kwam schier geen einde aan 's mans bewijsvoeringen en door de duizelingwekkende snelheid waarmee hij formules en stellingen uit zijn koker toverde, slaagde René er nooit in om alles op tijd te noteren in zijn cursusblok. De assistent van de professor, een rijzige kerel met een zwarte baard wiens blote voeten alleen bruine sandalen kenden, liep zich intussen te verkneukelen in de martelaarsblikken van de studenten. Soms, als de professor zijn kat stuurde, nam de assistent over, wat zowaar nog een grotere terreur was. De man schreef niet alleen sneller dan zijn mentor, hij schreef ook in iets wat leek op Soemerisch spijkerschrift. Iedereen weet dat één fout in een wiskundige bewijsvoering rampzalige consequenties kan hebben. Een x met het uitzicht van een y heeft instortende bruggen, omvallende flatgebouwen en smeltende kerncentrales tot gevolg. René's cursus stond vol met dit soort calamiteiten.

Na het laatste 'wat men moest bewijzen' van de professor, riep de assistent iedereen tot de orde en deelde mee dat de punten van het tussentijdse examen konden worden geconsulteerd in de glazen kasten aan de ingang van de grote aula.

Onder een oorverdovend tumult van inklappende schrijftafeltjes en achteruit kantelende zitbankjes, scharrelde iedereen zijn papieren bij elkaar

en haastte zich naar buiten in een stormloop op de vitrinekasten.

Cleopatra talmde. Haar secondanten talmde mee. René eveneens. Zo kon hij in het naar buiten gaan haar zwarte maillot-benen bewonderen.

Hij verliet als laatste de aula, hopen op een goed resultaat. Hij meende elke examenvraag goed te hebben beantwoord en hij keek uit naar zijn punten.

‘Wat een poppenkast,’ zei iemand.

René had een hekel aan mensen die vlak voor hem gingen staan. Ook aan mensen die te luid praatten en neerkeken op anderen. De wandelende telefoonpaal die het hele gedoe een poppenkast vond, deed het allemaal. Hij was graatmager en bijna twee meter lang. Hij liep lichtjes gebogen alsof hij er zijn levensdoel van had gemaakt om de kruinen van zijn medestudenten te inspecteren op ongedierte. Hij droeg een onberispelijk maatpak, maar door zijn ongebruikelijke postuur liep hij het risico er bij de eerste de beste windvlaag uit te waaien.

De jongen keek om. ‘Hoe liggen de kaarten?’ vroeg hij aan René.

‘Welke kaarten?’

‘Nou ja. Wat wordt jouw resultaat? Een succes of een Griekse tragedie?’

René keek verbaasd. Een Hollander. Aan een Vlaamse unief. Hadden ze in Holland geen universiteiten?

‘Valt mee. Hoop ik. Jij?’

De Hollander had een mond ter grootte van een hooischuur en een neus waarmee tijdens koude winters nat brandhout kon worden gekliefd. Hij zoog zijn smalle borst vol lucht. ‘Ach man. De zoveelste teringzooi.’

Cleopatra, wat verderop, keek in Renés richting. Hij smolt bij het zien van

zoveel nobele bekoorlijkheid en glimlachte allervriendelijkst terug. Geen reactie. Het was de telefoonpaal die haar interesse genoot.

Langzaam loste de menigte op. Bij elke zwaai van de buitendeur, sneed een venijnige windvlaag door de gang. Het stormde en op de radio waren rukwinden aangekondigd van honderd kilometer per uur.

Eindelijk vond René zijn naam op een van de vele velletjes papier. De grond zakte weg onder zijn voeten. Dit klopte niet. Hij had minstens vijftien verwacht. Die baardaap van een assistent moest zich hebben vergist. Verslagen nam hij plaats op een bank. Wat een ramp.

Alleen Cleopatra, haar twee hulpjes en de Hollander bleven nog over. Zowel appelwang als hordeloopster juichten. Cleopatra gaf geen kik. Was ze geslaagd of niet? De Hollander gaf drie klappen tegen de kast. ‘Kut, kut, kut.’ Hij ging voor René staan. ‘En?’

‘Vijf,’ zei René.

‘Zes.’

De meisjes vertrokken. Opnieuw raasde een verwoestende windvlaag door de gang. Een van de kantelramen barstte uit de scharnieren en kletterde tegen de grond. Versplinterend glas spoot alle richtingen op. De Hollander verstijfde alsof hij werd aangesloten op het hoogspanningsnet, kapseide bovenop René en bleef daar liggen, een omvergewaaide pyloon, zijn ogen verstard als die van een speelgoedaap. René schrok zich wezenloos en sprong op. De jongen zijn schedel klapte met een houterige bonk tegen de vloer.

René knielde. ‘Wat heb je?’

Geen reactie.

‘Een hartaanval?’

De jongen schudde het hoofd.

‘Ben je ongesteld?’

De ander glimlachte, kroop knullig overeind, wreef over zijn hoofd en streek zijn kostuum glad. ‘Bedankt om me op de grond te mieteren, eikel.’

René was verbijsterd. ‘Ik dacht dat je flauwviel.’

‘Nee, joch. Zo stap ik van m’n fiets af.’

‘Het gebeurde zo snel.’

‘Nou ja. Altijd hetzelfde gezeik.’

‘Wat heb je?’

‘Niets. En ongesteld ben ik ook niet. Wie vraagt nou aan een jongen of hij ongesteld is.’

‘Heb je de vallende ziekte?’

‘Natuurlijk niet.’

René raapte zijn tas van de grond. ‘Red je het wel?’

‘Jazeker. Zin in een biertje? Ik sterf van de dorst.’

René keek op zijn uurwerk. De namiddag was nog jong en hij kon best een pint verdragen. ‘Oké. Snel dan.’

De Hollander reikte hem de hand. ‘Klaas.’

‘René.’

‘We smeren ‘m, voor de boel hier compleet naar de gallemieze gaat.’

‘Wat doe ik als je weer omvalt?’

‘Ik val niet weer om.’

René aarzelde bij de kast waar Cleopatra had staan kijken. Hij zag niet

meteen een meisjesnaam. Hopelijk was ze ook gesjeesd. Ze moest maar niet zo dwars door hem heen kijken naar die verknipte kees. Hij knoopte de touwtjes van zijn duffelcoat dicht, sloeg de kap over zijn hoofd.

‘De Heremiet?’ vroeg Klaas.

‘Oké.’

Ze verlieten de campus en liepen zwijgend door het aanzwellende stormweer. De wind waaide dwars door Renés knoken. Hij moest snelwandelen om de Hollander bij te houden. Een paar straten verder vonden ze De Heremiet. Het was er bruin, donker, rokerig en warm. Ze kozen een tafeltje naast een raam.

René dronk een pils, Klaas een geuze met grenadine.

‘Vijf dus. Ontgoocheld?’

René knikte. ‘Mijn resultaat moet zijn omgewisseld.’

‘Vergeet het. Raspoetin vergist zich nooit.’

‘Wie?’

‘Die assistent met zijn woestijnslippers.’

René dronk zijn bier leeg en riep de barman om nog een rondje. ‘Je had wellicht ook beter verwacht.’

‘Ja. Het wil maar niet lukken. Ik doe mijn jaar over. M’n ouweheer wil dat ik ingenieur word. Mij interesseert het geen klotemoer.’

‘Waarom studeer je er dan voor?’

‘Pappie is baas van een bussenfabriek en wil dat ik later ook bussen ga bouwen. Hopelijk komt hij ooit tot inzicht.’

‘Toch interessant. Heb je meteen werk.’

‘Bussen zeggen me geen hol.’

‘Wat wil je dan studeren?’

‘Archeologie.’

‘Potten en bijlen opgraven?’

‘Nee, joch. Kunstschaten, oude geschriften, verdwenen culturen. Hoef je geen differentiaal en integralen voor te ontcijferen. Ze hangen me de strot uit, man.’

Ze vroegen nog een biertje, en daarna nog een, en nog een, en nog een. Tegen zessen zei René: ‘Klaas, ik heb honger. Ik ga naar mijn kot.’

‘Nou ja, ik blijf nog even. Misschien scharrel ik een wijfie op.’

‘Veel succes.’

‘Je ziet dat ijskonijn wel zitten he?’

‘Wie bedoel je?’

‘Dat hooghartige wicht waar je al weken zit op te geilen.’

‘Ach, die.’

‘Ik zag je wel. Altijd net achter haar aan kruipen in de aula. Niet verwonderlijk dat je slechts vijf hebt. Ik zag je zoeken naar haar resultaat. Vond je het?’

‘Nee. Ik ken niet eens haar naam.’

‘Ze heet Martien, ze had zestien.’

Renés vijf leek nog te slinken.

‘Die griet is geen spek voor je bek, kerel. Zag je haar garderobe? Dat handtasje? Kost stukken van mensen. Ze is vast stinkend rijk en veel te intelligent voor jou. Ze is voor mij, dus fikken af. Je bent gewaarschuwd.’

René liep naar de toog en betaalde. Bij het naar buiten gaan riep Klaas: ‘Sodemieter op, eikel.’

Het keukentje van Renés logies was net groot genoeg voor de vier studenten die er verbleven. Er was een koelkast, een gasfornuis, een aanrecht met een spoelbak vol kalkaanslag en een netjes in vieren verdeelde voorraadkast. Zijn studiegenoten zaten aan tafel.

‘René, ken je de naam van de nieuwe cinema in Ruisbroek?’ vroeg Jean, psycholoog in wording.

‘Nee.’

‘De Swim-In.’

René lachte beleefd. Het dorpje waar Jean het over had liep in 1976 compleet onder water. Bij de herdenking, nu een jaar later, werden er nog altijd sinistere mopjes over verteld.

‘Niet je dagje?’ vroeg Jean.

‘Nee.’

‘Wat scheelt eraan?’

‘Gezakt voor wiskunde. Vijf.’

‘Dat wordt tweede zit,’ zei Pol. Pol kon het weten. Hij studeerde al zes jaar Pol & Soc. Eigenlijk heette hij Willem, maar omdat hij de Politieke en Sociale Wetenschappen niet onder de knie kreeg, noemde iedereen hem Pol.

‘Daar gaat je zomer,’ zei Georges, de historicus van het gezelschap.

Tijdens het eten discussieerden de anderen over de recente fusies van gemeenten. Georges vond het een corrupte schande, terwijl de andere twee het een logische zaak vonden. René hield zich liefst ver van hun discussies,

want hij had geen flauw benul van politiek. Als ze al eens zijn mening vroegen, wat weinig gebeurde, gaf hij een ontwijkend antwoord. Hogere wiskunde was zijn ding, hoewel die vandaag op een bedroevend laag pitje stond.

Na de afwas ging hij naar zijn kamer. Aan de muren hingen levensgrote posters met naakte meisjes. Die waren achtergelaten door zijn voorganger. Hij was er blij mee. Zelf had hij geen geld voor decoratie. Zijn favoriete was een zuiders meisje met lang donker haar. Ze had tijdens het zonnen vergeten haar bikini uit te trekken waardoor haar lelieblanke borsten fraai contrasteerden met haar gebronsde lichaam. Soms ging hij er vlak voor staan. Dan dacht hij aan Gina, het jeugdvriendinnetje dat acht jaar eerder zijn leven overhoop had gehaald en daarna spoorloos was verdwenen. Zou ze er ook zo uit zien, nu, zoveel jaren later? Al die jaren had hij zich afgevraagd waar ze naartoe was. Ze had nooit iets van zich laten horen. Geen kaartje, geen briefje, geen telefoontje. Niets. Ze waren toch vrienden geweest? Meer dan vrienden zelfs.

Hij bekeek zijn notities van de voorbije lessen. Ze zaten alweer vol gaten. Hij was nochtans goed aan de studies begonnen na een voorbereidend jaar wiskunde. Zijn leraar had zo nu en dan overstapjes gemaakt naar de sterrenkunde. Sterren en planeten dansten niet zomaar een samba rond de aarde, wist René. Er zat systeem in. Er heerste orde in het heelal. Meer dan in zijn hoofd. Hij was daarna met verve geslaagd voor het ingangsexamen en had vol verwachting uitgekeken naar de eerste les. En nu was hij hopeloos gezakt op de allereerste wiskundetoets. Fysica was ook al geen hoogvlieger geweest, en na een proefexamen chemie over titratie had de assistent zijn grafiek smalend in de prullenmand gegooid met de woorden: 'Zo'n onzin heb ik nog nooit gezien.'

Hoe moest hij dit uitleggen aan moeder die er alles aan deed om het geld bijeen te schrapen voor zijn studies? Tijdens de week koken en poetsen bij een oude textielbaron. Op zaterdag frietaardappelen de ogen uitsteken bij een aardappelboer, in een tochtig hok, naast een bonzende schilmachine, tot haar handen blauw zagen van de kou. De laatste tijd klaagde ze steeds vaker over pijn in haar vingers. ‘Zie dat je goed eet,’ zei ze elke zondagavond als hij vertrok naar Gent. Ze gaf hem zakgeld mee, zelfgemaakte appelconfituur en een lading bokalen met ingemaakte peren en sperzieboontjes. Hij zou het zichzelf nooit vergeven als haar inspanningen uitliepen op niets.

Uit de kamer van Jean klonk *Suzanne* van Leonard Cohen. Jean had een indrukwekkende platencollectie en een joekel van een muziekinstallatie van Pionier. Zelf moest hij het stellen met het oude transistorradiootje van zijn broer. Het kraakte dat het een lieve lust was. Hij had al meermaals de drang weerstaan om het door het venster te pleuren.

Hij werkte door tot middernacht en ging naar bed met het lamlendige gevoel de koers te verliezen nog voor het startschot was gegeven. Toch mocht hij niet versagen. Hij moest zich herpakken en doorzetten, op de tanden bijten zoals Merckx.

Zijn laatste gedachte was bij Gina. Hoe graag zou hij haar terugzien, haar stem horen, haar aroma ruiken. Ze zou hem vast en zeker helpen. Zoals ze hem destijds had geholpen. Acht jaar geleden. Acht jaren van stilte. Acht jaren geruis in zijn hoofd. Even plopte het idee naar boven om haar te zoeken. Een waanzinnig idee. Hij verwierp het meteen en voelde zich een lafaard.

23 augustus 1969

*Al dagen haast niets gegeten. In station Noord geslapen. Honger. Moe.
Niemand begrijpt me. Ik durf mijn ogen niet sluiten. Dan zie ik jou, mama. Je
bloed. Die vreselijke wonden. Je zal wel in de hemel zijn nu. Als die bestaat.
Waarom deed je dat, papa? Waarom? Wat moet ik doen?*

OceanofPDF.com

We're just two lost souls

Swimming in a fish bowl

Pink Floyd – Wish You Were Here

Bij het naar binnen schuifelen voor de wiskundeles, trok Klaas aan zijn mouw. 'He, sjappie, kom mee achteraan.'

René nam met tegenzin plaats op de achterste rij. Op het klaptafeltje stond *Kilroy was here*, daarnaast Mr. Chad met een lulneus. Hij verborg de rest van de vunzigheden onder zijn schrijfblok en speurde in het rond naar Cleopatra.

Klaas tekende een vierkant met kleine rechthoekjes erin. 'Doe geen moeite, ze is er niet.'

'Wat doe je?'

'We spelen de slag bij Midway.'

'Ben je gek?'

'Niet bij mijn weten.'

'Ik wil de les volgen.'

'Heeft geen zin, man. Je eerste jaar is naar de mallemoer. Teken nou dat vierkant.'

'Klaas, je bent geschikt.'

'Dat zeggen ze wel meer. Stop met zeiken. Ik ben Nimitz, jij Yamamoto.'

Omdat Klaas bleef jengelen, tekende René ook een vierkant met denkbeeldige slagschepen.

‘B3,’ zei Klaas.

‘Ernaast. C6.’

‘Klootzak. Mijn vliegdekschip in tweeën.’

Het werd al snel een leuk vertier. Af en toe kregen ze vijandige blikken van medestudenten die de les wilden volgen.

Na de les vroeg Klaas: ‘Zin in een filmpje?’

René nam zijn portemonnee en telde zijn geld.

‘Laat zitten, man. Mijn ouweheer betaalt.’

Ze spraken af aan de Leopold.

René bestudeerde de affiches van *Histoire d’O*. ‘Ze spelen hier seksfilms.’

‘En dan?’

‘Geef ik geen geld aan.’

‘Hoeft niet. Ik trakteer.’

‘Ik ga naar huis.’

‘Wat een jezuïet. Wacht. We gaan wel iets anders zien.’

Ze gingen naar de Scoop en zagen *Trash*. Na afloop vroeg René zich af of hij toch niet beter *Histoire d’O* had gekozen. Daar speelden tenminste nog schone vrouwen in mee. Klaas daarentegen was uitgelaten en schreeuwde vol enthousiasme de Vlaanderenstraat wakker. ‘*Best film ever!*’

‘Een flutfilm. Een en al vuilnis. Zeer toepasselijke titel trouwens.’

‘Spuiten, snuiven en wippen met de wijven. Wat wil je nog meer?’

‘Zijn dat je levensambities?’

‘Een mens moet ergens beginnen.’

‘Eén gore troep.’

‘Dat heet realisme, beste kerel.’

‘En zo donker als de hel.’

‘Het wás de hel. Je begrijpt echt geen hol. Hoe heet je ook alweer?’

‘Nieuwelinck.’

‘Je bent een druiloor, Nieuwelinck. We gaan naar de Heremiet. Je humeur wat oppeppen.’

In de Heremiet was het pokkedruk. De rook van pijpen en sigaretten was om te snijden. Ze vonden een plaatsje in een hoek naast de toiletten. Telkens als de deur openzwaaide kregen ze een walm urine over zich heen. Uit de stereo loeide *Whole Lotta Love* van Led Zeppelin. Klaas wurmde zich door de menigte naar de toog en kwam terug met zes glazen bier. ‘Wat een teringherrie.’

‘Nog een meisje opgescharreld gisteren?’ vroeg René.

‘Nee, jullie Vlaamse troela’s lijken allemaal nonnen, zo preuts als wat.’

‘Waar woon je eigenlijk?’

‘Op de Vrijdagmarkt.’

‘Ik bedoel: waar kom je vandaan?’

‘Nederland.’

‘*Tiens*. Had ik nog niet gemerkt.’

‘Sexbierum.’

‘Seksbier?’

‘Sexbierum!’

‘Zeveraar. Wat is dat voor een plaats?’

‘Niks zeveraar. Sexbierum. In het noorden van Nederland.’

‘Bij jou draait alles om seks.’

‘Achterlijke gladiool.’

Na één pint was Renés stem schor van het roepen. Nu en dan ving hij een glimp op van een knappe blondine aan de toog. Ze droeg een abrikooskleurig mantelpakje en ze paste helemaal niet in het decor. Ze amuseerde zich mateloos met een stel langharige jongens.

‘Fraaie griet, niet?’

‘Die zag je ook alweer.’

‘Een leven als telefoonmast heeft zo zijn voordelen.’

De vrouw kwam hun richting uit op weg naar de toiletten. Toen ze René in het voorbijgaan opmerkte gleed er een verbaasde blik over haar gezicht.

‘Verdomd wat een wijf. In die haar roompotje wil ik ook wel eens roeren.’

‘Kan het nog schunniger?’ René nam een flinke slok bier.

De blondine kwam terug uit de toiletten en bleef staan voor hun tafel. ‘Zo, zo. Als dit de kleine Nieuwelinck niet is.’

René verslikte zich en proestte het bier terug in zijn glas. Hij keek op. ‘K... ken ik u, mevrouw?’

Klaas schoot in een kramp.

‘Zou wel eens kunnen, ja.’

René bekeek haar verbaasd en schudde het hoofd, bedwelmd als hij was door haar parfum. Iets met bloemen.

‘Bianca, we vertrekken.’ klonk het aan de toog.

‘Ik kom,’ riep ze terug. ‘Wel, wel, wel. Wie had dat gedacht. Daag.’

Bianca? Hij kende niemand met die naam. Misschien verwisselde ze hem met iemand anders. Alleen ... hoe kende ze dan zijn naam?

Hij keek haar na. Ze had erg mooie benen. En wat een taille, zo smal, en heupen, zo rond. Wat een mooie vrouw. En ze kende hem. Hoe dan?

Klaas gierde het uit. ‘Wie zegt nu “Ken ik u mevrouw” tegen het mooiste mokkel in de keet.’

‘Ik heb echt geen flauw idee.’

‘Denk na, joh. Zo’n stoot moet je toch kennen. Als je haar eenmaal hebt gezien, vergeet je haar nooit meer.’

René schudde het hoofd, hoewel hij moest toegeven dat iets aan de vrouw hem vertrouwd voorkwam.

‘Wat een rund. Wordt aangesproken door Britt Ekland in hoogsteigen persoon en herkent haar niet eens. Kom, geef me geld. Jouw beurt om te betalen.’

René gaf zijn portefeuille.

Even later daagde Klaas op met een nieuwe vracht bier. Hij legde de portemonnee op tafel. ‘Dit is te gek voor woorden.’

Algauw kwam een flinke nevel opzetten in Renés hoofd. Herinneringen zonken weg in een drab van bier en alcohol. Noodgedwongen stopte hij met graven in zijn geheugen. De vrouw bleef een raadsel. ‘Klaas, hoe zit dat met die valpartij van gisteren? Neem je drugs?’

‘Kan jij ouwehoeren zeg.’

‘Wat doe ik als je nog eens omvalt?’

‘Ik val niet om.’

‘Steek ik een stok tussen je tanden?’

‘Ik ben geen hond, weet je.’

‘Heb je epilepsie?’

‘Van alle domme Belgen loop ik uitgerekend de grootste badmuts tegen het lijf. Zoiets overkomt alleen mij.’

‘Belgen zijn niet dommer dan Hollanders.’

‘Dat zijn ze wel.’

‘Waarom kom je hier dan studeren?’

‘Kloothommel.’

‘Vertel op.’

Klaas zuchtte. ‘Als ik heel erg schrik, verstijf ik en val om. Dat is alles.’

‘Gebeurt dat vaak?’

‘Denk je dat ik het bijhoud in een register?’

René dronk zijn bier uit en geeuwde. ‘Ik ben moe. Ik ga naar mijn kot.’

Ze stonden op en wurmden zich een weg naar buiten.

‘Doei, eikel.’

Tien stappen verder hoorde René het vertrouwde: ‘Kut. Kut. Kut!’

Hij keek om.

‘Wacht nou even. Ik ga met je mee.’

‘Om wat te doen?’

‘Ik slaap bij jou vannacht. Ik vergat mijn sleutels.’

‘Je kan toch aanbellen?’

‘Het is twee uur. De conciërge vermoordt me. En op straat slapen doe ik niet.’

‘Er zijn anders bruggen genoeg.’

‘Behandelt Nieuwelinck zo zijn beste maatje? Ik ga mee. Basta.’

‘Ik heb maar één bed.’

‘Heb je een tapijt?’

‘Ja.’

‘Perfect.’

Een kwartier later stommelden ze samen de trap op naar Renés kamer.
‘Sinds wanneer ben je mijn beste maatje?’

‘Lul niet. Ssst...’

In de kamer van Jean klonk klassieke muziek. Klaas legde zijn oor tegen de deur. Fluisterde. ‘Het vijfde pianoconcerto van Beethoven.’

‘Maak voort Beethoven, straks is iedereen wakker.’

Klaas klopte op de deur en stak ze open.

‘Klaas, verdomme.’

‘Mag ik even meeluisteren?’ vroeg Klaas, alsof hij Jean al jaren kende.

Jean, languit op een floeren sofa, nooit te beroerd voor laatavondbezoek, nodigde hen naar binnen.

Klaas positioneerde zich vlak voor de boxen. ‘Mag het iets luider.’

‘Liever niet.’

‘Dit is het mooiste fragment, man. Hier ga ik van grienen.’ Als een

volleerde concertmeester, een denkbeeldig dirigeerstokje in de hand, begeleidde hij de overgang van het adagio naar het rondo.

‘Iets drinken?’ vroeg Jean aan René.

René knikte. ‘Doe hem maar hetzelfde.’

Jean goot drie glazen Calvados vol.

Na de finale ging Klaas zitten, zwetend als een kolenstoker, zijn Einstein kapsel verwaaid in de vier windrichtingen. ‘Dit is waarlijk goddelijk. Proost.’ Hij sloeg zijn glas in één keer achterover. Zijn ogen vielen op Jeans bakken vol elpees. ‘Wow. Dit is puur goud, kerel.’

Jean knikte tevreden. ‘Neem gerust een kijkje.’

Klaas begon in de platencollectie te scharrelen en ratelde honderduit over de genialiteit van Bob Dylan.

De fles Calvados slonk intussen alsof er een lek in zat. Tegen vieren – de fles was toen al een tijdje alleen op avontuur over de vloer – namen ze afscheid en gingen naar de kamer van René.

Klaas waaide van de ene muur naar de andere en bleef staan voor de zuiderse met de lelieblanke borsten. ‘Hola. Nieuwelinck heeft hier ferme grieten aan de muur. Wordt aangesproken door het knapste wijf van Gent en beweert haar niet te kennen. Misschien ben je toch niet zo’n sukkel maar een fielterige Don Juan.’

René trok zijn kleren uit en kroop onder de lakens. ‘Veel plezier met het tapijt.’

‘Weet je, Nieuwelinck. De wereld zou er veel beter uit zien zonder sukkels.’

‘Hangt af van de definitie van sukkel.’

‘Simpel. Wie geen genie is, is een sukkel.’

‘Waar trek je de lijn?’

‘Tussen jou en mij.’

‘Wie luistert er dan naar je verheven filosofieën?’

‘Eikel.’

Klaas ging liggen en draaide zich rolmopsgewijs in het tapijt. ‘Weet je, Nieuwelinck. De wereld ...’

‘Klaas?’

‘Ja.’

‘Hou je mond.’

René sloot de ogen. Zijn bed tolde rond als een sloep op een oceaan bij stormweer. Hij dacht aan de blonde vrouw in de Heremiet. Ze deed nog steeds geen belletje rinkelen. Van de vrouw dobberden zijn gedachten verder naar Gina. Op een vreemde manier leken beide verband te houden met elkaar. Hij opende het nachtkastje en nam er een gouden medaillon uit. Hij klapte het open en werd ondanks zijn zeeziekte melancholisch bij het zien van Gina’s vervagende gezichtje. Waar was ze? Leefde ze nog? Met het medaillon op zijn borst viel hij in een onrustige slaap.

26 augustus 1969

Vreselijk koud vannacht. Vanmorgen een gebouw naar binnen gestapt om mij te verwarmen. Overal paspoppen en naaimachines en rollen textiel. Een naaischool. Ik keek mijn ogen uit. Een vrouw hield me tegen. Ik wilde weglopen. Ze nam me mee naar een keukentje. Ik kreeg croissants en chocomelk. Ze lachte en kneep haar neus dicht. Alsof ik stonk. En maar tateren. In het Frans. Ik begreep er geen woord van. Ze lijkt op Dalida. Ze nam me mee naar huis. Ik moest in bad. Ze gaf me mooie kleren. Daarna goed gegeten. Kip met gebakken patatjes en groentjes die ik niet ken. En een dessert! Ik ontplof! Nu lig ik in een bed, in een kamer zo groot als ons café. Met een bad! Ze heeft twee kinderen. Ze spreken ook Frans. Ik begrijp er niets van.

OceanofPDF.com

Don't let the sun go down on me

Although I search myself, it's always someone else I see

Elton John – Don't Let the Sun Go Down on Me

‘Wie is Gina?’ riep Klaas.

René ontwaakte uit een naargeestige droom waarin Gina en de blonde vrouw koude sperzieboontjes waren komen eten bij moeder thuis. Ze hadden goed kunnen opschieten met elkaar, maar hadden hem geen blik gegund. Hij voelde zich ellendig. Een sliert kwijl droop uit een mondhoek op zijn hoofdkussen. Hij knipperde met de ogen en keek naar de wekker. Bravo. Te laat voor het practicum scheikunde.

‘Joehoe. Hier Washington. Is de lijn met Moskou hersteld?’

‘Wie ben jij?’ vroeg René.

‘Gossiemi-kkie. Lulletje rozenwater is zijn verstand kwijt.’

‘Wat zit je zo te roepen?’

‘Roepen? Ik wek je tot leven. Je zag er nogal dood uit, eerlijk gezegd.’

René opende het raam en leunde naar buiten voor wat verse lucht. Flarden herinneringen aan de vorige avond schemerden als een waterzonnetje doorheen de mist in zijn hoofd. Klaas, Calvados, Beethoven ... De blonde dame in de Heremiet. Het bier en de Calvados in zijn maag sloegen aan het feesten. Hij werd onpasselijk. Zijn mond liep vol speeksel. Hoe meer hij

slikte, hoe meer het feestje de omvang kreeg van een bruisend festival. Een bijtend mengsel van alcohol en maagzuur stuwde in spastische golven doorheen zijn slokdarm, verschroeide zijn keelgat en gutste in uitwaaierende flarden tegen het keukenraam van de kotbaas drie verdiepingen lager. Hij keek om, met tranende ogen vol afgrijzen. ‘Zijn hier geen pilletjes voor?’

‘Nee, jongen, d’r zijn geen pilletjes voor.’

Hij sloot het raam.

‘Je antwoordt niet op mijn vraag.’

‘Welke vraag?’

‘Wie-is-Gina?’

René veegde zijn mond af met een zakdoek. ‘Waar heb je het over?’

‘Wat een hapsnurker. Je zei de hele nacht haar naam.’

‘Een vriendin.’

‘Haha, nog meer geheimen. Femelaar.’

‘Hou op met roepen, wil je. Mijn hoofd barst.’

‘Hangt de heilige Renatus uit, maar kent intussen meer wijven dan Caligula.’

‘Gina was mijn jeugdvriendin.’

‘Haha. Ook zo’n moordgriet als die blonde van gisteravond?’

‘Nog mooier dan Gina Lollobrigida. Ze kon Marilyn Monroe imiteren.’

‘Verdomme. Ik wil haar ontmoeten.’

‘Zal niet lukken. Ze is spoorloos.’

‘Je moet haar flink de stuipen op het lijf hebben gejaagd.’

‘Zo was het niet.’

René vertelde over het gezinsdrama dat zich acht jaar eerder had afgespeeld, waarbij Gina's moeder vreselijk werd toegetakeld door haar vader, waarop haar vader te pletter was gestort van een brouwtoren en Gina zelf was verdwenen.

‘Wow. *Heavy.*’

‘De Rijkswacht heeft haar maandenlang gezocht. Ze werd nooit gevonden.’

‘Waren er nog kinderen?’

‘Ja, twee. Die waren ongedeerd. Ze werden opgevangen door een tante in Roeselare.’

‘Waarom ging je haar zelf niet zoeken?’

‘Ik was twaalf!’

‘Nu toch niet meer.’

De woorden verrasten hem. Hij was inderdaad geen kind meer. ‘En mijn studies dan?’

‘Dat wordt niets, man. Nog nagedacht over dat blondje van gisteren?’

‘Ja, maar ze blijft een raadsel. Ik wil koffie.’

‘Denk niet dat je er zo makkelijk vanaf komt.’

Ze liepen de trap af naar het keukentje. René bracht water aan de kook en maakte twee kopjes instantkoffie. Theo, de kotbaas, stak de deur open. ‘Wat heeft die kots tegen mijn raam te betekenen?’

‘Ach meneer,’ zei Klaas, ‘René heeft een voedselvergiftiging.’

‘Het ruikt anders verdacht veel naar alcohol.’

‘Hij is ernstig ziek. Ik ruim het dadelijk op.’

Theo vertrok.

‘Wat een zeurknol.’

Georges kwam binnen. ‘*Hi*. Geen les vandaag?’

‘Toch wel, ik heb me overslapen,’ antwoordde René.

‘In de Calvados gehangen?’

‘Dat ook. Klaas, dit is Georges. Hij studeert geschiedenis.’

Klaas gaf Georges een hand. ‘Geinig man. Wat is je expertise?’

‘Ik leg de laatste hand aan een proefschrift over de plaatjes van Pyrgi.’

‘Je meent het? Heb je ze gezien?’

‘Alleen op foto’s.’

‘René, man, heb jij toffe studiegenoten.’

Klaas en Georges raakten in gesprek over de gouden plaatjes die enkele jaren voordien waren opgegraven in Italië. Georges was blij om eindelijk zijn bevindingen te kunnen delen. Zijn eindeloze onthullingen over Etrusken en Feniciërs hadden René noch de anderen ooit kunnen boeien.

René ging naar beneden, vulde een emmer met water en kieperde hem tegen het besmeurde vensterraam. Van de weeromstuit gutste het water over zijn broekspijpen. In het naar boven gaan hoorde hij Klaas en Georges discussiëren over het Etruskische alfabet. Op zijn kamer hing hij zijn kleddernatte broek op de radiator. De koppijn woedde in alle hevigheid, net als de rukwinden die opnieuw kwamen opzetten en zijn vensterraam deden rammelen in hun sponningen. Rillend als een malarialijder kroop hij in bed.

Waarom ging je haar zelf niet zoeken?

Tegen vijven werd hij wakker. Hij wreef de etter uit zijn ogen. In het

keukentje at hij een boterham. Van Klaas geen spoor. De anderen arriveerden en gingen ook aan tafel.

‘Is von Karajan goed thuis geraakt,’ vroeg Jean.

‘Hij bleef bij mij slapen.’

‘Kent verdomd veel van muziek.’

‘En van de Etrusken,’ zei Georges.

‘Zijn vader wil dat hij ingenieur wordt. Hijzelf wil archeoloog worden.’

‘Da’s pech,’ zei Pol, die zich in de baard krabde.

Er werd aangebeld. Even later stak Klaas de deur open, monter als een vers geplukte augurk. ‘Doei,’ en tegen Pol: ‘Hallo, aangenaam.’

Hij schoof bij aan tafel. ‘Hoe stelt onze zieke het? Nog altijd een beetje pips, zie ik.’ Hij nam een snee brood uit de zak van Pol, kwakte er een plak kaas tussen en begon smakelijk te eten. ‘Jullie hebben echt fantastisch brood. Veel beter dan ons bordkarton.’

‘Ga vooral je gang,’ zei Pol.

‘Iemand een bakkie koffie voor mij?’

René schonk hem een kop. Hij voelde zich opgelaten. De anderen gniffelden.

‘Nou, René, wat brengt de rest van de dag?’ vroeg Klaas met zijn mond vol brood.

‘Niets, ik kruip terug in bed.’

‘Je slaapt al een hele dag.’

‘Ik heb nog werk.’

‘Nou, dat klinkt ontzettend onsamenhangend hoor. Wat wordt het? Slapen

of werken?’

‘Ga weg. Via die grijze deur daar.’

‘Ik wil meer weten over dat wijfie van gisteravond.’

‘Ik ken haar niet. Ze houdt me vast voor iemand anders.’

‘Je raaskalt, man. Ze kent je naam. Misschien kent ze zelfs dat vriendinnetje van je.’

René keek op.

‘Wijfie? Vriendinnetje?’ vroeg Pol.

‘Je had haar figuurtje moeten zien. Een zandlopertje op dieet. Een en al welving. Lijkt als twee druppels water op Britt Ekland.’ Klaas hield zijn knokige handen een halve meter voor zich. ‘De knopen van haar pakje op springen. Fantastische benen, sterke kuit, moet ook wel met zo’n bovenbouw.’

‘We weten intussen hoe ze eruitzag,’ zei René.

‘Komt ze naar hem toe gestapt, spreekt hem aan, antwoordt hij doodleuk: “Ken ik u, mevrouw?” Om je te bescheuren.’

René ruimde af.’

‘Wacht nou even, ik ben nog niet klaar.’

‘Neem vooral je tijd.’

Terug op zijn kamer begon René aan een inhoudstafel voor zijn cursus scheikunde. Even later stak Klaas de deur open. ‘Zit je nou waarachtig chemie te blokken?’

René gebaarde zich doof.

‘Komaan, je chemie loopt niet weg.’

‘Jij blijkbaar ook niet.’

‘Rot op met die zooi. Ik heb dorst.’

‘Zoek een watertoren.’

‘Erg grappig. We gaan onze kelen smeren, kom.’

‘Ik heb hoofdpijn.’

Klaas graaide Renés cursus en smeed hem op een schap bij de rest. ‘Heb je soms je maandstonen? Eén biertje en je bent ervan af.’ Hij nam Renés jas van de kapstok. ‘Je hebt welgeteld één minuut.’

‘Je bent nog slechter dan een luis in de pels van een straathond.’

‘Zo ken ik je weer.’

‘Waarheen?’

‘Naar de Heremiet natuurlijk. Dat blondje zoeken.’

‘Je bent geobsedeerd.’

‘Geïnteresseerd. Zou jij ook beter zijn, of moet je nog doorheen je puberteit?’

‘Je zag toch dat ze ouder is dan wij.’

‘En dan? Eentje met ervaring. Eens wat anders dan naïeve boerensnolletjes.’

‘*Wishful thinking.*’

‘Je zag toch hoe ze omging met die studenten? Lust vast wel een groen blaadje.’

‘Een dorre boomtak zal je bedoelen.’

‘Ga nou niet hatelijk doen. Ik probeer je op te vrolijken.’

Het was rustig in de Heremiet. Klaas' therapie bleek te werken. Na twee biertjes voelde René zich een stuk beter. Hij vroeg aan de kroegbaas of de blonde vrouw er vaker kwam. De man kon niet helpen. Ze bleven tot het hen te lawaaiig werd.

‘Word jij ook verliefd op elk meisje?’ vroeg René op de terugweg.

‘Ach, man. Om gek van te worden. Een strakke kont, een stel lange benen, een paar wuivende wimpers. Alles is goed om me te doen capituleren.’

‘Een hel is het.’

‘We zien die blonde nooit meer terug.’

‘Zal ik een psychiater bellen?’

‘Je bent een hopeloze zeikstraal.’

‘Ik moet dringend orde op zaken stellen.’

‘Waar heb je het over?’

‘Ik moet gaan studeren.’

‘Vergeet het. Je bent veel te groen voor de unief.’

‘Zegt hij die zijn jaar overdoet.’

‘Ik zie je toch bezig. Je bent trager dan een tuinslak met reuma. Je wil alles tot in de puntjes begrijpen en dat gaat niet. Je moet blokken als een robot en dat kan je niet. Ik hou het voor bekeken. Ik kap ermee. Zou jij ook beter doen.’

‘Gaat niet. Mijn moeder doet er alles aan om mij te laten studeren.’

‘Zozo, ligt daar het kalf gebonden? Ons melkmuiltje is bang voor de boze mammie. En wat zegt de pappie?’

‘Heb ik niet.’

‘Wat is er gebeurd met je verwekker?’

‘Gestorven.’

‘Oei, sorry man.’

‘Ik moet dringend aan het werk.’

‘Je zou beter op zoek gaan naar dat meisje.’

‘Hoe dan?’

‘Ik kan toch helpen?’

‘Nooit van mijn leven.’

‘Waarom niet?’

‘Omdat je als een bloedzuiger op mijn lijf plakt!’

‘Straks is het nog mijn fout.’

‘Sinds ik jou ken, gaat alles bergaf.’

‘Krijg verdomme de rattenkanker.’

10 september 1969

Het spijt me mama. Ik had papa moeten tegenhouden. Nu ben je er niet meer. Ik denk zoveel aan u. Als er een hemel bestaat dan ben je daar nu. Ik weet het zeker. Lili is mijn nieuwe mama. Maar gij blijft voor eeuwig mijn echte mama. Ik vergeet u nooit!

OceanofPDF.com

Ik hou van alle vrouwen

Mijn hart is veel te groot

Rum – Ik hou van alle vrouwen

De volgende weken leek Klaas van de aardbol verdwenen. René pikte de draad met de lessen terug op, maar er was iets geknakt. 's Nachts lag hij urenlang naar het plafond te kijken, geplaagd door een aanhoudende mentale mist in zijn hoofd. Andere keren zwierf hij doelloos door de verlaten straten van de slapende stad. Overdag, doodmoe, doolde hij van de ene campus naar de andere, verdwaalde, zocht vergeefs naar een leslokaal, om uiteindelijk vast te stellen dat hij op de verkeerde campus stond. Als hij dan toch een les bijwoonde, verveelde hij zich en kreeg hij het gevoel weg te zinken in een kuip vol drijfzand.

Tijdens de weekends verborg hij zich op zijn kamer, staarde uitzichtloos naar zijn cursussen, de ogen vol wanhoop omdat hij er niets van begreep. Studeren lukte niet. Klaas had gelijk. Hij was te traag. Te groen. Tijdens de maaltijden onderging hij de vorsende blikken van zijn moeder. 'Scheelt er iets?' vroeg ze dan. Hoe moest hij haar uitleggen dat hij schromelijk aan het falen was? Dat al haar zuurverdiende centjes tot niets zouden dienen? Om zichzelf te troosten hielp hij haar zoveel mogelijk in het huishouden.

Op kot voerde hij lange gesprekken met Jean, die alles in het werk stelde om hem te helpen. Het haalde weinig uit. Dan luisterden ze naar plaatjes en

dronken Calvados. Jean liet hem kennis maken met klassieke muziek. Voor René opende zich een nieuwe wereld. Hij raakte in de ban van de symfonieën en pianoconcerten van Beethoven. Mozart vond hij te licht. Hij maakte kennis met *Marianne* van Cohen en *Martha* van Waits. Op de gitaar van Jean leerde hij de akkoorden van *Heart of Gold*.

Tijdens de gemeenschappelijke maaltijden in het keukentje leerde hij dat er naast de exacte wetenschappen ook een sociaal en politiek universum bestond. De radio in de keuken stond vastgeroest op BRT 1 voor *Actueel* en *Wat is er van de Sport*. Hoe minder lessen hij volgde, hoe meer hij meediscussieerde met de anderen. Over de ETA in Spanje, de IRA in Ierland, Castro in Cuba en Mboetoe in Kongo. Over de Rode Brigades in Italië en de Rote Armee Fraktion in Duitsland. Dat Van Impe geen Merckx was en dat hij geen twee keer de Tour zou winnen. En dat Merckx de absolute kampioen was en alle anderen kermiscoureurs.

Met Pol ging hij naar *Novecento* van Bertolucci, in twee keer want de film was te lang om in één keer te vertonen. Hij was onder de indruk. Pol zei achteraf ook niet veel. Pol zei nooit veel.

Als de Calvados op was bezocht hij met Jean de Heremiet of de Groene Griek, om te luisteren naar underground van Frank Zappa en te kijken naar dromerige meisjes in gipsybloesjes en jeans met brede broekspijpen.

Op een avond slenterde hij alleen naar de Heremiet omdat Jean moest blokken. Aan de toog trof hij Klaas met een gifgroene cocktail. Klaas zag er zelf ook gifgroen uit. Zweetdruppeltjes parelden op zijn voorhoofd. Hij keek op, verwonderd, als een giraf die was betrapt op het leegslurpen van een dakgoot.

René nam de barkruk naast hem. ‘Alles goed?’

‘Kijk nou, uit welk mollengat kom jij gekropen? Waar zat je de hele tijd?’

‘Lessen volgen, studeren.’

Het wit van Klaas’ ogen zat vol rode adertjes. Zijn neus blonk en zag bleek.

‘Zal wel. Probeer niet te liegen, linkmiegel.’

‘Wil je nog van dat groene spul?’

Klaas knikte.

‘Wat is het? Vitriool?’

‘Tonic met Pisang.’

René riep de waard en vroeg een biertje en een tonic met Pisang. ‘Ik zag je niet tijdens de lessen.’

‘Ik zei toch dat ik het voor bekeken hield.’

‘Zag je Martien nog?’

‘Zwijg over dat stuk verdriet.’

De waard bracht de drankjes. René betaalde.

‘Je drankje ziet er walgelijk uit.’

‘Ik ben zelf ook walgelijk. Ik ben de walgelijkste vent op het Westelijk halfgrond. Zie me hier hangen, zonder één druppel bloed in mijn lijf.’

‘Waar is het naartoe?’

‘De Chinezen hebben het afgetapt.’

‘Deed het pijn?’

‘Lach maar. Volgende week komen de Russen mijn ingewanden leegzuigen.’

René dronk van zijn biertje.

‘Ze heeft me laten stikken, René.’

‘Wie?’

‘Martien.’

‘Hoezo?’

‘Ik had iets met haar.’

‘Onzin. Je noemde haar een ijskonijn.’

‘Niks ijskonijn. Eenmaal tussen de lakens was ze een vuurspuwende Vesuvius.’

‘Ik geloof je niet.’

‘Ze liet me alle hoeken van de kamer zien. Het geile beest brak verdomme mijn bed af.’ Klaas keek mistroostig voor zich uit. ‘Het waren de mooiste weken van mijn leven.’

René zag dat hij het meende. ‘Sorry hoor, Klaas.’

‘Ze dropte me als een Tampax. Van de muts in de plee.’

‘Wat ben je weer plastisch.’

‘Ze zei dat het leuk was geweest, dat ze op zoek ging naar iets anders. Stel je voor. Het meest afgezaagde cliché ter wereld. Op zoek naar een andere lul, ja.’

‘Dat was niet mooi van haar.’

‘Dan heb je eens een leuk meisje. Oké, zo sexy is ze nu ook weer niet, maar ze heeft iets.’

‘Ja. Da’s waar, ze heeft iets.’

‘Weet jij wat ze heeft?’

‘Nee.’

‘Ik ook niet.’

‘Je mag mijn tapijt hebben.’

‘Hoezo.’

‘Nu je bed is afgebroken.’

‘Zit je me uit te lachen?’

‘Grapje. Er komen wel andere meisjes langs.’

‘Gebeurt niet. Moet je mij zien. Een skelet op een barkruk met een pisang tussen de kootjes.’

‘Kraak jezelf niet zo af. Je bent nog de slechtste niet.’

‘Ik ben zo goed als dood, René. Kijk dan toch.’

‘Nu je het zegt. Er kruipen al wormen uit je neus.’

‘Respectloze proletariër.’

‘Wanneer was je laatste douche?’

‘Gaat je geen klotemoer aan.’

‘Als je zo doorgaat, ga ik elders zitten.’

De deur van de herberg zwaaide open en weer dicht. René rook haar bloemetjesparfum nog voor hij haar zag. Hij keek om. Ze kwam op hen af, de blonde met de felblauwe ogen en het abrikooskleurig mantelpakje. Ze nam een barkruk en wurmde zich tussen hen in. ‘Jongen, jongen, hoe zie jij eruit?’ zei ze tegen Klaas.

Die stootte van het schrikken zijn gifgroene drankje in de spoelbak van de waard.

‘Op sterven na dood,’ zei René.

‘Oei. Wanneer is de begrafenis?’

‘Gingen we net bespreken.’

‘Zo, René, eindelijk hebben we even tijd om bij te praten. Wie is je zieltogende vriend?’

‘Klaas. Uit Nederland.’

Klaas kreeg terug wat kleur op zijn glimmende neus.

‘Stel me even voor.’

‘Als u me zegt wie u bent, mevrouw.’

‘Heb je echt geen idee?’

‘Nee. Hoe zou ik?’

‘Laat me even denken. Hmm... Zesde leerjaar 1969.’ Ze lachte haar fonkelend witte tanden bloot.

‘Zesde leerjaar negentien...’

‘Neem allemaal uw rekenboek op bladzijde twintig,’ zei ze plechtstatig. Ze kletste zich op de dijen. ‘Komaan, René.’

Het begon hem te dagen. Die blauwe ogen ... dat blonde haar ... dat deukje in haar kin. Waar was het brilletje? De kap? ‘Het is niet waar.’

‘He, paljas, alles goed?’

‘Daar begint iets naar beneden te dwarrelen,’ zong ze.

‘Zuster ...?’

‘Kijk eens aan. *The eagle has landed.*’

‘... Virginie?’

‘Nou moeten jullie mij verrekt eens uitleggen wat hier aan de hand is,’ zei Klaas.

Renés hoofd blaakte als een gloeilamp. In een hevige aandrang om van zijn bier te drinken, stootte hij net als Klaas zijn glas om in de spoelbak.

‘Willen jullie daar eens mee ophouden?’ riep de waard.

‘Ik heet Bianca nu. Virginie was mijn kloosternaam.’

‘Zuster Bianca?’

Ze spreidde haar armen. ‘Zie ik eruit als een zuster, René?’

‘Verdomme nog niet. Een dubbelgangster van Britt Ekland, dat ben je’ zei Klaas.

‘Mag ik dat opvatten als een compliment?’

‘En nog geen kleintje ook.’

‘U bent geen zuster meer?’ vroeg René.

‘Zeg kerel, waar zie jij hier ergens een non?’

‘Nee. Op mijn paspoort staat Bianca Liefkens. Aangenaam.’ Ze gaf René een hand.

Een warme tinteling trok door zijn lijf. Hij kon zijn ogen niet van haar afhouden. Zij was het, zuster Virginie. Hij had altijd vermoed dat ze knap was, maar dit sloeg alles.

‘Zuster ... mevrouw Liefkens, ik had je nooit herkend.’

‘Ik hoor liever juffrouw, mevrouw klinkt zo oud. Wie trakteert? Jullie laten een dame toch niet omkomen van de dorst.’

Klaas schoot in actie en wenkte de kroegbaas. ‘Wat mag het zijn, juffrouw Bianca?’

‘Porto.’

‘Eén porto en twee bier.’

‘Wat zie je er goed uit, René. Waar is dat slome dromertje met flapoortjes en knokige knietjes?’

‘Dromertje? Een geniepige gladjanus die het aanlegt met de mooiste vrouwen.’

‘Ach, Klaas, zit je nou te flirten?’

‘Nee hoor zuster, ... eerwaarde, verdomme nu begin ik ook al.’

Bianca lachte. ‘René kent anders nog wel meer mooie meisjes. Is het niet? Hoe heette jouw vriendinnetje ook alweer?’

Klaas stak zijn vinger op. ‘Laat me raden, Gina?’

‘Juist. Ken je haar?’

‘Nee, maar de geilaard krijgt er natte dromen van.’

‘Vreselijk wat er toen is gebeurd. Zag je haar nog terug, René?’

‘Nee.’

‘Waarom zocht je haar niet?’

‘Waarom vraagt iedereen me dat?’

‘Hij heeft het lef niet om haar te zoeken.’

‘Dat heb ik wel!’

‘Ho ho, bijt mijn neus eraf.’

René richtte zich tot Bianca. ‘Wat doet u momenteel, nu u geen zuster meer bent?’

‘Ik werk als secretaresse in een transportbedrijf. Mijn kennis van het Frans kwam me goed van pas.’

Klaas keek gehypnotiseerd naar de knoopsgaten van Bianca’s colbertje. Ze deed het jasje uit en hing het netjes over de leuning van een stoel. De

bovenste knoopjes van haar bloes stonden ook al onder druk. Nog even en hij begon te kwijlen. René gaf hem een trap tegen de schenen.

‘Waar is de tijd?’ zei Bianca met een zweempje nostalgie in haar stem.

‘Hoe komt het dat u geen zuster meer bent?’ vroeg René.

‘Het kloosterleven was niets voor mij.’

‘Hoe kwam u er dan terecht?’

‘Ik werd gedwongen van thuis uit. Nooit goed. De tijd dat anderen mijn keuzes bepalen is voorbij. Niemand zegt me nog wat ik moet doen. Dat beslis ik zelf wel.’

‘Je was best streng.’

Ze glimlachte. ‘Ik was mezelf niet in die tijd. Iets brak in mij na de dood van mijn vriendin.’

‘Zuster Pia?’

‘Ja. Ze had een zwaar leven in dat klooster. Dat verdiende ze niet.’

‘Nee,’ zei René, ‘dat verdiende ze niet.’ Hij dacht terug aan het minzame zustertje waarmee hij bevriend was geweest. Ze had hem haar testament nagelaten, een handgeschreven roman en een bundel verhalen waar hij de laatste tijd vaak in las.

Bianca keek dromerig in haar porto. ‘Mijn bloed vond geen rust achter de kloostermuren en mijn lichaam verlangde naar meer dan naar een dooie aan een kruis.’

‘Weet ik,’ zei René. Het was eruit voor hij het besepte. Hij kon zichzelf wel de tong afbijten.

‘Hoezo?’

Zijn hoofd begon alweer te gloeien.

‘Vooruit. Wie A zegt moet B zeggen.’

‘Nu ja ... Na de proclamatie ... Jij en de pastoor.’

Ze dacht na en gaf hem een plets op zijn schouder. ‘Het was tóch jij?’

‘Vertel op,’ zei Klaas gretig.

‘Vertelt u het maar, juffrouw.’

‘Nou, veel valt er niet te vertellen. De pastoor was nogal een viriele loebas, en, zoals ik zei, mijn lichaam behoorde niet echt toe aan onze lieveheer. René zag ons toevallig bezig op een ... hoe zal ik het zeggen ... zaligmakend moment.’

Klaas zat te likkebaarden. ‘Bezig waarmee?’

‘Nou ja, moet ik er een tekeningetje bij maken?’

‘Zou wel handig zijn. Potjandosie nog aan toe. Een non aan het vozen met een pastoor. Dat droom ik nog niet in mijn wildste fantasieën. En dan?’

‘Niets.’

‘Krijg de rambam.’

‘Nou ja. Op een keer vroeg de pastoor me om voor misdienaar te spelen omdat de kleintjes allemaal ziek waren. Hij nam dat spelen nogal letterlijk want na de mis zat hij me in adamskostuum achterna in de sacristie. Geen van ons zag zusteroverste in het deurgat. Het arme schaap was vreselijk overstuurd. Ze sloeg wel twintig kruistekens. Hij werd overgeplaatst en ik werd het klooster uitgeschopt. Thuis was ik ook niet meer welkom. Ik verkaste naar Gent. Het was een harde tijd. Tot ik een job kreeg bij een jonge ondernemer met een opstartend transportbedrijf. Hij zocht een secretaresse met talenkennis. Zijn vrouwtje zag mij niet zitten, hij des te meer. In elk geval

werk ik er nog en het gaat goed met me.'

'Ongelooflijk,' zei Klaas, 'een waarachtig religieus romantisch drama.'

Een wat oudere jongen met sluik haar kwam binnen.

'Daar is mijn afspraak,' zei Bianca. 'Ik laat jullie.' En tegen Klaas: 'Rust in vrede, jongen.'

'Juffrouw Bianca, u bracht me terug onder de levenden. Je hebt een mirakel verricht.'

'God zij geloofd. Misschien schuilt er toch nog een heilige in mij.' Ze volgde de jongen met het sluike haar naar een tafeltje wat verderop. Na één rondje stonden ze op. Bij het verlaten van de pub tikte ze René op de schouder. Ze gaf hem een visitekaartje. *Transport Vereenoooghe* stond erop, met een telefoonnummer en een adres. 'Morgen om vijf uur. We kunnen samen iets eten.'

Hij keek haar na. Waar ging ze heen met die langharige pummel? Waarom nam ze hem niet mee? Hij kende haar toch veel langer? Gingen ze naar de bioscoop? Naar *Histoire d'O*? En wat daarna? Verbouwereerd bekeek hij het kaartje. Waarom gaf ze hem dit? Wat wilde ze? Herinneringen ophalen aan vroeger? Zo leuk waren ze ook weer niet. Hij stopte het kaartje in zijn achterzak.

5 november 1969

Ik volg naailes. 's Morgens vroeg opstaan. 's Avonds doodmoe. Ik leer veel bij. Lili zorgt voor alles. Ze gaf me een mooi dagboek om in te schrijven. Met veel tierlantijntjes. Morgen schrijf ik daarin verder. Ik kan al een beetje Frans. Moeilijk. Ik denk vaak aan mijn twee zusjes. Waar zijn ze nu? In een gesticht? Lili zegt dat kinderen die weglopen van huis naar een gesticht moeten. Ik wil niet naar een gesticht. Nooit van mijn leven.

Veel aan René gedacht vandaag. Hij was altijd zo lief. Mijn lieve dromer. Ik mis hem. Ik heb hem bedrogen. Hoe zou het zijn met hem? En met zijn lieve moeder? Zou hem willen terugzien. Dat zal nu nooit meer gebeuren. Spijtig.

Your kiss with tenderness

I want all I can get of your sexiness

Tavares – Heaven Must Be Missing An Angel

Tientallen keren bekeek René het visitekaartje. Om vier uur nam hij de tram en om kwart voor vijf stond hij op de parking van het transportbedrijf, tussen Scania's met lange snuiten en Volvo's met korte. Om vijf uur rinkelde een bel. Kort daarop kwamen enkele bedienden uit het hoofdgebouw. Van Bianca geen spoor. Het duurde nog drie kwartier voor ze opdaagde, haar jasje speels over een schouder, haar blonde lokken overhoop, een tip van haar bloes uit de tailleband van haar minirok.

Ze keek verwonderd. 'René, wat doe jij hier?'

'We hadden toch afgesproken?'

'Oei. Rats vergeten. Ik had overwerk. Sorry voor het wachten.' Ze stopte het tipje van haar bloes waar het hoorde en nam hem mee naar een vaalblauwe FIAT 500. Ze legde haar jas en handtas op de achterbank, stapte in en opende van binnenuit het portier aan de passagierskant. 'Zin in friet?'

'Altijd.'

Ze vertrok. 'Mijn baas wil steeds meer. Geef hem een vinger, grijpt hij een arm.'

René bedacht dat haar baas wellicht in meer was geïnteresseerd dan alleen

haar vinger. Hij begluurde haar benen. Hoe zou het zijn om ze te strelen? Te kussen? Erin te bijten? Zijn hand ertussen te laten glijden ... Hij haalde diep adem en keek naar buiten. Hij zou haar niet bijten. Ze was tenslotte een non. Een knappe, met erg blauwe ogen, een veel te slanke taille en eindeloos mooie benen onder die minirok, maar ... hij zuchtte ... voor hem nog altijd een non.

Ze manoeuvreerde galant door het drukke verkeer en parkeerde op het Sint-Annaplein. 'Elga heeft de beste stoverij van Gent.'

Ze liepen naar de Zuidstationsstraat. Ze vroegen allebei een pakje en gingen in afwachting aan een tafeltje zitten met een rood geruit laken. Bianca plaatste het gedeukte blikken asbakje op de tafel ernaast. 'Hoe gaat het met je moeder?'

'Ze heeft last van reuma. En haar ogen gaan ook achteruit. Ze draagt een bril met dubbel zicht.'

'De ellende van het ouder worden.'

'U droeg vroeger ook een bril.'

'Nu draag ik contactlenzen.'

'Wilt u zout bij de friet?'

'Wilt u iets minder formeel doen? Ik bijt niet hoor.'

Hij glimlachte. Misschien wilde hij wel door haar worden gebeten. Zoals hij haar zou bijten. 'Ik moet nog wennen.' Hij haalde een busje zout aan het buffet.

Elga bracht de frieten. 'Laat het *ulder* smaken.'

'Dank u, Julia.'

'Elga heet Julia?'

‘Elga is de naam van haar dochter.’

Even later ontvouwde zich voor Renés ogen een betoverend schouwspel. Met de onschuld van een tienjarig schoolmeisje dipte ze elke friet in het stoofvlees, zoog er de saus af, stopte hem behoedzaam in haar mond en kauwde erop alsof het een snoepje was. Daarbij keek ze hem onderzoekend aan, tussendoor strelend met haar tong over die roze lippen van haar. Hij kreeg het er vreselijk warm van.

‘Hoorde je nog iets van Gina?’

Hij schrok op uit zijn betovering. ‘Nee.’

‘Zou ze nog leven?’

‘Ja.’

‘Je lijkt erg zeker.’

‘Ik weet het gewoon.’

‘En haar zussen?’

‘Nooit meer gehoord of gezien.’

‘Hun moeder?’

‘Die overleefde het maar net. Ik belde destijds de 900. Anders was ze wellicht gestorven. Ik heb geen idee hoe het ermee is.’

‘Wat goed van je.’ Er hing een spatje mayonaise op haar kin waardoor ze er lichtjes lachwekkend uit zag. Vreemd hoe haar flair ondermijnd werd door een toefje saus. Hij tikte tegen zijn kin. Ze begreep het en wreef het spatje weg. Nu zag ze er weer betoverend uit.

‘Bent u getrouwd?’

‘Nee. En jij? Heb je een vriendin?’

‘Meisjes zien me niet staan. Ze kijken dwars door me heen.’

‘Ik zag je toch.’

‘Maar jij bent geen meisje. Of ... eigenlijk ... eerder ... een vrouw.’

‘Ben je dan nooit verliefd?’

Hij lachte ongemakkelijk. ‘Op alles wat een rok draagt.’

‘Zoals in het liedje.’

‘Ja.’

‘Ben je al verliefd op mij?’

Hij bloosde. ‘Misschien.’

‘Nog altijd een dromer, zie ik.’

Ze vertelde over haar werk, de collega's, de baas. Hij genoot van haar ongedwongenheid, zo helemaal anders dan vroeger, toen ze een strenge non was die rode strepen door zijn huiswerken trok en zich schor schreeuwde om de leerlingen op rechte rijen te dwingen.

‘Wat studeer je?’

‘Ingenieur.’

‘Lukt het?’

‘Zozo.’

‘Klinkt niet erg enthousiast.’

‘Klaas zegt dat ik er niet rijp voor ben. Ik ben te traag en te dom volgens hem.’

‘Wat denk je zelf?’

‘Misschien heeft hij wel gelijk.’

‘Laat anderen je niets wijsmaken.’

Ze depte haar mond en schoof de rest van haar frieten naar hem. ‘Ga je gang. Anders word ik zo bol als een tonnetje bier.’

‘Zo te zien heb je daar weinig last van.’

‘Vleier. Zal ik je naar je kot brengen?’

‘Graag.’

Een kwartier later stopte ze aan de voordeur van zijn logies en stapte uit. Een man achter haar claxonneerde waarop ze een blah-blah gebaar maakte.

‘Waar is je kamer?’

‘Op de derde verdieping. Ga je mee?’ Hij hoopte dat ze nee zou zeggen want de huisbaas wilde geen vrouwelijk bezoek op de kamers en de pin-ups aan de muur zouden haar misschien ontstemmen.

‘Nee, ik krijg nog bezoek vanavond.’

Hij bleef haar nakijken tot ze uit het zicht verdween. Wie kreeg ze op bezoek? Weer zo’n lummel met vettig haar en scheuren in zijn broek? Het stormde in zijn binnenste.

Ben je al verliefd op mij?

Natuurlijk was hij verliefd. Razend zelfs. Eindelijk een meisje dat interesse had in hem. Een vrouw. Een engel. Een gevallen engel. Wel tien jaar ouder. En dan? Wie had daar last van? Hij in elk geval niet. En zij ook niet. Bianca Liefkens. Wat een mooie naam. Hij paste haar perfect. Gina had ook zo naar hem gekeken. Maar dat was acht jaar geleden. Hij rende dolblij de trap op naar zijn kamer.

Klaas lag uitgestrekt op zijn bed, de voeten buitenboord. Hij veerde op. ‘En?’

Hoe was het?’

‘Wat was wat?’

‘*Fucky fucky?*’

‘We aten friet. Bij Elga.’

‘En daarna?’

‘Niets. Ze bracht me tot hier.’

‘Niet te geloven. Je moet het ijzer smeden als het heet is, kerel. Is ze niet wat oud voor je? Ze kan je grootmoeder zijn.’

‘Hoor hem bezig, de grote liefdesexpert die net de bons heeft gekregen.’

‘Auwch. Dat doet pijn, Nieuwelinck. Waar heb je trouwens de Calvados verstopt?’

‘Hij is op.’

‘Verdomme, dan gaan we naar de Griek.’

‘Ik heb geen zin.’

‘Stop nou eindelijk eens met dat geouwehoer van je.’

Aan de toog wilde Klaas elk detail weten. René vertelde dat ze nog bezoek kreeg.

‘Volgens mij klust ze bij na de uren.’

‘Je bedoelt dat ze met mannen ...?’

‘Dat bedoel ik, ja.’

René stond op, gooide wat geld op de toog en verliet de bar.

Klaas kwam achter hem aan. ‘Wat krijgen we nou?’

‘Je maakt alles lelijk wat mooi is.’

‘Het kan toch? Ze heeft voortdurend jonge kerels rond zich.’

‘Als je niet zeker bent, zwijg dan.’

‘Oei, Nieuwelinck heeft de kolder in de kop. Nieuwelinck is verliefd op Sœur Sourire.’

‘Laat me gerust.’ René liet Klaas achter op het voetpad en haastte zich naar huis.

*I was in the seventh heaven
When I kissed the teacher*

Abba – When I Kissed The Teacher

‘Zin in een film?’ vroeg ze een week later toen ze alweer friet aten bij Elga.

‘Hangt ervan af welke. En welke cinema.’

‘Niet naar de Leopold, en zeker niet naar zo’n aangebrande film. In de Capitole speelt een romantische film van Kubrick.’

‘Romantisch? Kubrick? Hoort volgens mij niet bij elkaar. Zag je *A Space Odyssey*? *A Clockwork Orange*?’

‘Deze is anders. Echt mooi naar het schijnt.’

‘Hoe heet hij?’

‘*Barry Lyndon*.’

’s Avonds pikte ze hem op aan zijn logies, in zwarte jeans en een shirt met een opdruk van palmbomen en de woorden *Palm Springs*. Ze betaalde de tickets en troonde hem mee naar het midden van de zaal. De majestatische sarabande van Händel blies hem compleet van zijn sokken. Toen Barry Lyndon en Lady Honoria elkaar bij de tonen van het ondeugende pianotrio van Schubert smachtende blikken toewierpen over een met kaarsen verlichte speeltafel, nam ze zijn hand in de hare. Hij keek opzij. Ze tuurde onschuldig naar het scherm, alsof zijn hand vastnemen iets was dat bij de film hoorde.

Het was leuk, die warme hand op de zijne. Het werd nog leuker toen ze erin kneep, tijdens de scène waarin Barry zijn halfnaakte Lady, drijvend in een vreemdsoortig ligbad met rugleuning, een verzengende kus gaf. Daarna trok ze haar hand terug, met dezelfde flair van onschuld, alsof het allemaal hoorde bij de imponerende muziek, de oogverblindende choreografie, de overweldigende landschappen, de barokke interieurs, de stijlvolle kostuums en de hartverscheurende intriges.

‘En? Wat vond je ervan?’ vroeg ze bij het verlaten van de bioscoop.

‘Prachtig.’

‘Vond ik ook. Laten we iets drinken. Om de hoek is een leuk cafeetje.’

In ’t Geniep heette het café en zo voelde het ook. In ’t geniep op stap met een oudere vrouw die nota bene kloosterzuster was geweest. Hij had geen flauw idee waar hij mee bezig was en nog minder waarheen dit leidde. Ze dronken allebei een biertje. Hij betaalde.

Ze blies een streng haar uit haar ogen. ‘Wat een einde. Net als hij gentleman wordt, schiet die griezel van een stiefzoon zijn been eraf. Spijtig. Zo’n knappe jongen.’

‘Wel stom. Zijn hele leven liegt en bedriegt hij zich naar de top en als hij alles heeft, vergooit hij het.’

‘Hij kwam tenminste tot inzicht. De meeste mannen komen nooit tot inzicht. Zoals mijn hebbelijke baas wiens hersenen de laatste tijd achter zijn broekspleet hangen.’

Het café stroomde vol met andere bioscoopbezoekers en toen haar biertje uit was stond ze op. ‘Laten we gaan.’

Ze liepen zwijgend naar haar wagentje en vertrokken. Hij keek dromerig

door het zijraampje, nog nagenietend van de film en haar warme hand. Pas bij het parkeren merkte hij dat ze niet voor zijn logies stonden, maar voor een wit flatgebouw in een buitenwijk.

‘Kom mee nog iets drinken. Daarna breng ik je terug.’

Ze namen de lift naar de tweede verdieping. Ze opende een deur aan het eind van een smalle hal met donkerbruin vast tapijt. Het hoekappartement had een gangetje met deuren links en rechts, een eenvoudig ingerichte woonkamer met een salon en een keukenblok. Op een laag meubel stond een televisie en een stereo met platenspeler. Erboven hing een aardappelkrat met elpees en singeltjes. Sober, maar netjes.

Ze zette de stereo aan, koos een elpee uit het rek en legde hem op de draaitafel. ‘Wat wil je drinken?’

‘Een biertje.’

Ze nam een flesje Stella uit de koelkast, maakte het open en gaf het hem. ‘Maak het je makkelijk. Ik ga me even opfrissen.’

De beginakkoorden van *Hotel California* vulden de woonkamer. Hij bekeek de hoezen van de albums in de krat. Abba, Queen, The Kinks, The Beatles, Rod Stewart, Don McLean, Golden Earring. Haar voorkeuren bevielen hem wel.

Ze kwam blootvoets terug uit wat wellicht de badkamer was, in een glanzende zwarte kimono met veelkleurige varens, kraanvogels en kersenbloesems.

‘Je zou me naar huis brengen.’

‘Doe ik toch.’

Zijn blik dwaalde af naar haar bruine benen en de voeten met roos gelakte

teennagels.

‘Ik trek er wel iets over. Wat vind je van de muziek?’

‘The Eagles zijn goed.’

‘Nog een biertje? Of liever iets sterkers? Ik heb Bénédictine.’

‘Ken ik niet.’

‘Wil je eens proeven?’

Hij knikte.

Ze haalde twee likeurglazen uit een keukenkast, vulde ze tot aan de rand en gaf hem er een. ‘*Cheers.*’

Hij nipte ervan. Tientallen frivole engeltjes sprenkelden zoetgeurige aroma’s in zijn mond. Hij verslikte zich. De muziek stopte.

‘Je hebt leuke elpees.’

‘Tja, nogal een allegaartje. Hou je van Abba?’

‘Best wel.’

Even later weerklonk *When I kissed the teacher*, van het album *Arrival*. Ze gaf hem de hoes en wurmde zich naast hem op de bank, haar benen opgetrokken onder zich. ‘Welke zangeres vind je het mooist?’

‘De blonde.’

‘Fältskog. Met dat spleetje tussen haar tanden.’

‘Ja.’

‘Ik vind de rooie aantrekkelijker. Hoe dan ook, hun liedjes zijn leuk. Doe toch je jas uit.’

‘Wanneer vertrekken we?’

‘Heb je morgen les?’

‘In de namiddag.’

‘Dan is er nog tijd.’

Hij legde de hoes op de salontafel en deed zijn duffelcoat uit.

‘Hoe stelt je vriend het?’

‘Hij doet nogal raar de laatste tijd. Hij had iets met een meisje dat hem weer liet vallen.’

‘Ach, jonge meisjes zijn zo vervelend.’

‘Waarom ben je nooit getrouwd?’

‘Ik had geen zin om Jezus in te ruilen voor een andere man. Ik blijf liever alleen. Genieten van mijn vrijheid. Mannen zijn leuk, maar na een tijd willen ze de baas spelen. Ik haat het.’

‘Zoals je baas op je werk?’

‘Ja. Als we alleen zijn kan hij zijn poten niet thuishouden, hoewel hij een vrouw heeft en drie kinderen.’

‘Vond je het erg dat je het klooster uit moest?’

Ze keek dromerig voor zich uit. ‘In het begin wel. Ik had immers niemand. Nu niet meer. Het leven erbuiten is zoveel leuker.’

Ze schoof wat dichtertegen hem aan. Hij nam zijn glas Bénédictine om haar op afstand te houden. Ze rook naar jasmijn en de knoop van het riempje om haar kimono raakte almaar losser waardoor hij zicht kreeg op haar zwarte bh. Opeens veerde ze op, nam het glas uit zijn handen, plaatste het op de salontafel en kroop schrijlings op zijn schoot. ‘Zal ik voor Agneta Fäلتskog spelen?’

Hij rechte zijn rug en keek ontzet in haar ogen. ‘Ga je zingen?’

‘Zweden zijn ook goed in andere dingen.’ Ze nam zijn hoofd tussen haar handen en kustte hem. Een striemende golf wellust joeg door zijn lijf, aangejaagd door het zwoele *ahaa* van de Abba meisjes die *Knowing Me Knowing You* zongen. Haar lippen plakten van de likeur. Haar tong drong zijn mond binnen en dartelde er rond als een hongerig knabbeldiertje. Zijn vingers gleden door de opening in haar kimono en omklemden haar taille die zo slank was dat zijn duim- en vingertoppen elkaar bijna raakten.

Ze pauzeerde. ‘Wie leerde je zo kussen?’

Hij glimlachte.

‘Gina?’ Ze lachte en tikte met een wijsvinger tegen het puntje van zijn neus. ‘Snoeper, je was pas twaalf.’ Ze drukte opnieuw haar lippen op de zijne.

Tijdens een adempauze vroeg hij: ‘Wanneer breng je me naar huis?’

‘Vind je het niet leuk dan?’

‘Ja, maar ... is het wel oké?’

‘Als het leuk is, is het oké.’

Ze liet de kimono van haar schouders glijden en hervatte het kussen. Dan begon ze met haar heupen te wiegen, vooruit, achteruit, vanuit de diepte naar omhoog, als een schip op een deinende zee. Zijn schoot wiegde en deinde mee. Er was beroering op komst. Een heerlijke opschudding. Diep in zijn buik. Zijn vingers zochten op haar rug naar de sluiting van de bh. *Verdomme, hoe werken die dingen?*

Ze rechte zich en opende de bh met een sluitinkje vooraan. Met een schalks trekje om haar mond plaatste ze haar ellebogen op zijn schouders, op hem neerkijkend met guitige ogen, klaar om straffe mirakels te verrichten. Hij beroerde haar borsten en sloot de ogen, overmand door zoveel heerlijkheden

verenigd in één moment. Hij voelde zich vurig, geliefd, gewild, geweldig. Hij was twintig, nee, vijftien, nee, twaalf, en hij dacht aan acht jaar geleden toen hij Gina had gekust.

Hij opende de ogen. Zuster Virginie?! Boven op hem?! Die haren. Die ogen. Dat kuiltje in haar kin. Dat schalkse lachje waar hij knettergek van werd. Net voor zijn onderlijf ontplofte wierp hij haar opzij en kroop onder haar uit. Rillend zonk hij op zijn knieën.

Geschrokken trok ze de kimono aan, knielde voor hem neer en sloeg haar armen om hem heen. ‘Het geeft niet,’ fluisterde ze. Zo bleven ze zitten, minutenlang, tot zijn hoofd en lendenen tot rust kwamen.

Ze stond op, nam de bh en liep naar het gangetje. Even later riep ze hem. Hij trof haar in een kamertje waar ze een eenpersoonsbed opmaakte.

‘Je kan blijven slapen vannacht. Ik heb geen zin om je nu nog naar huis te brengen.’

‘Ik ben je tot last.’

‘Nee hoor, ik ben blij met je gezelschap.’

Hij hoorde zichzelf zuchten.

Ze drukte een beschaafde zoen op zijn voorhoofd. ‘Slaap lekker.’

Hij kleepte zich uit tot op zijn ondergoed en ging naar bed. De lakens roken naar cederhout. Hij doezelde weg, werd wakker van het geblaf van een hond in het appartement ernaast. Hij stond op, dronk in het keukentje een glas water, zich afvragend wat hij daar deed, in het appartement van deze vrouw die zoveel ouder was dan hij, waar hij les van had gekregen toen hij nog in korte broek door het leven lummelde. Was dit juist of verkeerd? En als het verkeerd was, waarom? Hij wist het niet. Toch voelde hij zich goed, een

beetje onvoldaan misschien. Hij dacht aan haar heupen, haar dijen, haar hete lijf boven op hem. Het was zo nieuw allemaal.

Hij keerde terug naar zijn kamertje, aarzelde, keek naar de drie deuren aan de overkant. Waar sliep ze? De rechtse was de badkamer. Links of in het midden? Nee. Hij moest slapen. Tot rust komen. Veel veiliger. Maar iets in hem wilde niet veilig zijn. Niet deze nacht. Hij opende de linkse deur. Het rook er naar zeep. Een berging met een wasautomaat. De middelste dan maar.

5 september 1971

Charlotte is mijn beste vriendin. De hele namiddag kleren gepast. We hebben ons zot gelachen. Ik draag elke dag mooie kleren. Dat moet van Lili. Heb wel 20 paar schoenen. Ik ben zo gelukkig.

OceanofPDF.com

Wat zullen we drinken zeven dagen lang

Wat zullen we drinken wat een dorst

Bots – Wat Zullen We Drinken

Het venster stond op een kier en het gordijn bewoog zachtjes heen en weer op een zacht briesje. Een straatlantaarn strooide oranje licht in de kamer. Hij sloop naar binnen, trok zijn ondergoed uit en gleed naast haar, de ogen gericht op het plafond. Nooit eerder zag hij een naakte vrouw in levenden lijve. Nooit eerder had hij er eentje aangeraakt, en nu lag hij hier naast deze blonde engel die hem vol passie had gekust. Hij voelde de warmte van haar rug tegen zijn zij en wilde haar aanraken, haar welvingen en valleien verkennen, dat heerlijke samenspel van hyperbolen en parabolen, convergerend en divergerend in volmaakte curves en raakvlakken. Zo lag hij daar, bloot, zo bloot als maar zijn kon, wellustig te contempleren, een geile monnik die van geen hout pijlen wist te maken.

Wat als ze wakker werd?

Hij zonk weg in dat half lucide moeras van illusies tussen bewustzijn en slaap, tussen gedachten en fantasieën die versmolten tot groteske droombeelden, een stadium waarin hij allang niet meer de kracht vond om terug te keren naar zijn kamer. In de verte hoorde hij een stem. ‘Wat krijgen we nu?’

Hij veerde recht.

‘Wat doe je in mijn bed?’

Hij keek geschrokken om zich heen. Verdomme. Wat deed hij in haar bed?
Hij sprong eruit, grabbelde zijn ondergoed, hield het onhandig voor zich.

Ze nam zijn hand. ‘Blijf nog even. Ik kon toch niet goed slapen.’

‘Ik wilde je niets aandoen.’

‘Natuurlijk niet, maar ... misschien mag je me wel iets aandoen.’

‘Dat ben ik absoluut niet van plan, mevrouw.’

‘Je hoeft me echt geen mevrouw te noemen hoor.’

Daar stond hij, een onderbroek als vijgenblad, zich verbergend voor haar pretoogjes, niet wetend wat te doen, zoals zo vaak de laatste tijd.

Ze greep zijn arm en trok hem in bed. ‘Ik bijt niet hoor.’

Hij vlijde zich naast haar. Ze nam zijn ondergoed en gooide het overboord.

‘Juffrouw Bianca, ik ...’

‘Waarom kwam je naast me liggen?’

‘Ik weet het niet. Het kwam zomaar in me op.’

‘Rustig, rustig. Ik vind het zo lief van je.’

Ze kroop tegen hem aan en kuste hem onder zijn oor.

‘Misschien moeten we hiermee ophouden.’

‘Jij bent begonnen hoor.’

‘Ik weet het. Het spijt me vreselijk.’

‘Ben je al verliefd op mij?’

‘Ik denk het.’

‘Je bent niet zeker?’

‘Jawel.’

Haar hand gleed over zijn borst. ‘Heb je geen kou?’

Opnieuw wilde hij opstaan, opnieuw hield ze hem tegen. Haar ene been schoof omhoog, haar dij tot boven zijn knieën. De wreef van haar voet streelde de binnenkant van zijn kuit. ‘Loop toch niet voortdurend weg, stoute jongen.’ Haar vingers dwaalden verstrooid van zijn borst over zijn buik, draaiden een kringetje rond zijn navel en kuierden verder naar omlaag. ‘Oei, wat hebben we hier?’

‘Oh, verdomme.’ Hij kreunde, gromde, kronkelde en kromde zich in duizend bochten. Nog geen minuut later kwam de verrukking die hij tijdens hun Abba moment had weten uit te stellen.

Ze legde haar hoofd op zijn zwoegende borst. ‘Dat was snel.’

Hij glimlachte.

‘De eerste keer met een meisje?’

Hij knikte.

Ze gleed uit bed. ‘Kom mee.’

Ze trippelde met hem naar de badkamer, zette hem onder de douche, reikte hem een handdoek. ‘Ik wacht op jou.’

Hij droogde zich af en keerde terug naar haar bed. Op haar nachtkastje brandde een sfeerlamp. Hij gleed onder de lakens en kroop tegen haar aan. Ze drukte haar warme lijf tegen het zijne, gaf hem speelse kusjes op de mond, streelde zijn rug en volgde met haar vingertoppen zijn ruggengraat, wat hem kippenvel bezorgde.

‘Het spijt me,’ zei hij.

‘Waarvoor?’

‘Zo dom.’

‘Geef niet. De nacht is nog lang.’

Even later ging ze rechtop zitten. ‘Je mag me uitkleden.’

Hij trok het nachthemdje over haar hoofd en legde het naast het bed. Het gelige licht van de nachtlamp toverde haar huid om in vloeibaar goud. Ze gleeed op haar rug, schopte de lakens achteruit en drukte haar heupen omhoog. ‘Alles.’

Hij gehoorzaamde, uiterlijk kalm, maar binnenin woedde een verzengende gretigheid. ‘Wat ben je mooi.’

‘Je mag me ook aanraken.’

Hij liet zijn vingertoppen over haar buik glijden.

‘Dat kriebelt. Ga op me. Ik wil je voelen.’

Hij deed wat ze vroeg. Ze nam zijn handen en voerde ze naar alle plaatsen waar hij even tevoren zo naar had gesmacht. Opnieuw ontvlamde zijn begeerte in alle hevigheid. Zijn schroom smolt weg. Diep in hem ontwaakte een dierlijke drift die zich duizenden jaren had schuilgehouden en die hem precies vertelde wat ze van hem verlangde. Zijn tong en zijn lippen zwierven stoutmoedig van haar vochtige mond langs de kloppende aderen in haar nek en vermaakten zich langdurig met haar borsten. Nooit eerder voelde hij iets gaver dan die licht glinsterende huid, fluweliger dan de kroonblaadjes van een roos, smakend naar honing en zout. Van daar ging het verder omlaag, over haar platte buik naar het donzige zuiden waar de zachtheid nog zachter was. Ze bracht zijn hoofd tussen haar opgetrokken benen, maakte kermende geluidjes en hij proefde hoe ze genoot.

Later keerde ze de rollen om, haar mond driftig, haar handen ijverig op

plaatsen waar niemand hem ooit had beroerd. Ze begroef haar vingers in zijn vlees en fluisterde woordjes. ‘Wat ben je groot geworden, stoute jongen.’

Zoals ze hem jaren eerder de regel van drie had geleerd en de vervoegingen van *être* en *avoir*, leerde ze hem die nacht het eeuwenoude ambacht van *faire l’amour*. Alsof ze het haar roeping vond om van hem een mannenmens te maken, bracht ze hem keer op keer in een extatische roes tot hij razend gek werd. Toen het straatlicht versmolt met de eerste zonnestralen gaven ze zich over, in elkaar exploderend als kolkende brandingen, hun harten en zielen resonierend op onstuimige schokgolven van genot.

De zon stond hoog toen hij ontwaakte. Hij lag alleen in het enorme bed. Nog was zijn honger naar haar niet gestild. Hij begroef zijn gezicht in haar kussen, snoof haar wilde bloemengeur en voelde zich schaamteloos opgewekt. Hij stond op om haar te zoeken maar vond haar nergens. Op de keukentafel lag een brood. Er was boter, beleg en een thermos koffie. Hij at als een wolf en dronk de thermos helemaal leeg. Daarna nam hij een douche en verliet fluitend de flat.

In de namiddag ondernam hij een halfslachtige poging om de les wiskunde te volgen. Iets noteren van Serafinski’s hanenpoten deed hij niet. Cleopatra zat er weer hoogmoedig te wezen, nog stijver dan het zitje onder haar krent. Nu hij wist wat voor snertjong ze was, verloor ze al haar aantrekkingskracht. Hij hield zich ledig met het ontcijferen van de schunnigheid op de klaptafeltjes, een ware encyclopedie der perversiteit waaraan ook Klaas geregeld een bijdrage leverde. Na de pauze dook hij op naast hem. ‘Ik heb nieuws, kerel. Over jouw nonnetje.’

‘Ze is niet mijn nonnetje.’

‘Nee, dat kan je wel zeggen. Ze is het nonnetje van iedereen. Ken je haar koosnaampje?’

‘Nee, maar dat ga je me ongetwijfeld vertellen.’

‘*Agent Orange*.’

‘Ach. Nu zit ze al bij de geheime dienst.’

‘Je bent echt de grootste schlemiel van het heelal.’

‘Klaas, ik heb besloten om als een stoïcijn boven je beledigingen uit te stijgen.’

‘Wat doet *Agent Orange*?’

‘Weet ik veel. Russen omleggen?’

‘Ontgroenen. Het is een ontbladeringsmiddel.’

René kreeg een vreselijk gevoel.

Klaas lachte en gaf hem een duw. ‘Snappie?’

Was dat wat ze deed? Studenten ontgroenen? Was dat wat ze vannacht met hem had gedaan? Hem ontgroenen? Was dat wat ze deed met dat langharige hippietuig? In zijn hoofd explodeerde de kankerzweer die Klaas er even tevoren in had geplant.

‘Gaat het wel?’ Klaas besnuffelde hem. ‘Je ruikt naar haar.’

René duwde hem weg.

‘Ze kreeg je ook te pakken?’

René knalde het opklaptafeltje in de rail, stommelde over Klaas’ benen en verliet de aula, nagekeken door vierhonderd studenten en een professor met Poolse roots. Buiten, op de stoep twijfelde hij welke kant hij zou opgaan.

Links, rechts, naar zijn logies, of meteen naar huis? Weg van dit klootjesvolk, weg uit deze klotestad.

Klaas daagde op naast hem.

‘Sorry René. Ik bedoelde het niet zo.’

‘Je bedoelt nooit iets maar intussen maak je alles kapot! Je verstaat als geen ander de kunst om van iets moois iets smerigs te maken.’

‘Het is toch niet mijn schuld dat mensen rondstrooien dat juffrouw Bianca met iedereen de koffer in duikt?’

‘Je zat je anders wel te verkneukelen.’

‘Ik ben een walgelijke vent. Ik zei het toch.’

‘Laat me gerust.’

‘Straks spring je in de Leie.’

‘Waarom zou ik?’

‘Nou ja, je eerste wip, en dan blijkt ... Ik heb een ontzettend leuk idee.’

‘God sta me bij.’

‘We gaan naar het glazen straatje.’

‘Fantastisch. Hoe bedenkt je het.’

‘Naar de hoeren kijken. Of naar een peepshow.’

‘Mijn hoofd staat momenteel niet zo op hoeren. En nog minder op peepshows.’

‘Nee. We hangen het beest uit in de Overpoort, op de fuif van de dokters. Ze kennen ons daar toch niet. Kan je wat verpleegsters aflebbieren tijdens de kusjesdans.’

‘Meisjes zien me niet staan, zelfs niet tijdens een kusjesdans.’

‘Dan rest ons enkel de Groene Griek.’

‘Ik wil alleen zijn.’

‘We gaan ons bezatten. Punt.’

Klaas nam hem bij de arm, waarop René zonder tegenstribbelen volgde.

In de Groene Griek deden ze waarvoor ze kwamen: zich lam zuipen, als twee tempeliers na een veldtocht tegen Saladin. Om twaalf uur verkondigde Klaas dat hij wilde aansluiten bij de Revolutionaire Arbeidersliga.

‘Om wat te doen?’

‘Kapitalisten ontvoeren en doodmartelen.’

‘Je vader is een kapitalist.’

Klaas krabde zich de kruin. ‘Ik word hoe dan ook revolutionair.’

‘Heb je al een revolutie?’

‘Wij ingenieurs zijn de aanzwengelaars van het kapitalisme, de monteurs van de wapenwedloop, de herauten van de machtswellust. We moeten in opstand komen.’

‘Ga je gang. Kunnen we allemaal rondrijden in een Duxmobil.’

‘Ingenieurs zijn de narren van tirannen en dictatoren. De politiek leunt met één been op de wetenschap.’

‘En met het andere?’

‘Eikel.’

Om één uur griende Klaas om Martien, om twee uur hilde René om Bianca, en om drie uur jankten ze samen om alle onrecht hun door de meisjes aangedaan, waarop Klaas het paradigma lanceerde dat de wereld werd bevolkt door tyfushoeren en peeswijven die er hun levensdoel van hadden

gemaakt om nietsvermoedende onschuldige jongelingen in het verderf te storten. Dat was het moment waarop de kroegbaas, die er niet uitzag als een Griek, laat staan een groene, het op zijn heupen kreeg en Klaas aan een arm naar de voordeur loodste.

‘Papadopoulos, fikken van m’n lijf,’ riep Klaas.

‘Lange, als je je mond niet houdt, sla ik hem dicht.’

‘Hoho, niet zo aandringen, ondankbare gastarbeider. Ik waarschuw je, ik heb connecties in de hoogste kr...’

Een minuut later stonden ze allebei op de stoep.

‘Heb ik die vuile Griek eens flink de waarheid gezegd.’

‘Volgens mij is het niet eens een Griek. Het is een metafoor.’

‘De metafoor van de Groene Griek?’

‘Groe-ne-Griek. Klink toch goed.’

‘Je lult uit je nek, Nieuwelinck. Het is een allita... attila...’

‘Alliteratie. We vertrekken. Je tong slaat dubbel.’

‘Heb je Calvados?’

‘Ja.’

‘Nieuwelinck, je bent een waarachtige gabber.’

Daarop waggelden ze elkaar ondersteunend naar huis. Wat verder sloeg Klaas luidkeels aan het zingen: ‘*Ik hou van alle vrouwen, ...*’

‘Hou op, wil je.’

‘... *mijn hart is veel te groot.*’

Honderd meter verder ging het crescendo: ‘*Wat zullen we drinken, zeven dagen lang - wat zullen we drinken, wat een dorst*’.

‘Klaas, dit lijkt nergens op.’

‘*Dan zullen we werken, zeven dagen lang ...*, nee, daar wachten we nog even mee.’

Op de trap kwamen de klanken van *Blowin’ in the wind* uit de kamer van Jean. Klaas wilde aankloppen maar René sleurde hem net op tijd achteruit en opende zijn kamerdeur. ‘Het is nu geen uur meer voor optredens.’

Klaas rolde zich met kleren en al in het tapijt. ‘Weet je, Nieuwelinck. De wereld zou beter af zijn zonder wijven.’

‘Wat hebben mannen dan nog om naar te verlangen?’

‘Boeddhisten verlangen naar niets.’

‘Naar niets verlangen is ook een verlangen.’

‘Oké, de wijven mogen blijven.’

René kon de slaap niet vatten. Zijn teleurstelling in Bianca was immens. Eindelijk had hij iemand, en dan bleek ze ... Zoiets zou Gina hem nooit hebben geflikt. Hij knipte het licht aan, nam het medaillon en klapte het open. In een opwelling stond hij op, nam zijn passer van zijn bureau en prikte er het fotootje uit. Er stond iets op de achterkant. Hij was op slag bloednuchter.

I can tell by your eyes

that you've probably been cryin' forever

Rod Stewart – I Don't Want to Talk About It

De dag erna spoelden ze de alcohol weg met een emmer oliezwarte koffie.

‘Klaas, ik heb iets ontdekt gisteravond. Ik weet waar Gina is.’

‘O ja? Kreeg je een visioen?’

‘In Parijs.’ Hij klapte het medaillon open en toonde Gina’s foto. ‘Het staat op de achterkant.’

‘Verdomd hete donder. Nu begrijp ik waarom je ’s nachts orgastische stuipen krijgt.’

‘Ze is verdomme dertien op deze foto.’

‘Loop je daar nou al die tijd mee rond zonder eens op de achterkant te kijken?’

‘Ja.’

‘Erg slim. En nu?’

‘Ik ga haar zoeken.’

‘Groot gelijk. Hoe pakken we het aan?’

‘We?’

‘Ik zei toch dat ik zou helpen.’

‘Thuis heb ik een map met krantenknipsels. Misschien vind ik daar een aanwijzing.’

‘Je gaat naar huis?’

‘Ja.’

‘Nou, is me dat balen.’

‘Waarom?’

‘Ik verveel me pokkedood tijdens het weekend. Als ik nou eens meeding met jou?’

‘Geen sprake van.’

‘Maak ik kennis met de vrouw die de meest prominente oelewapper van het westelijk halfrond ter wereld heeft gebracht.’

‘Gaaf niet gebeuren. Na vijf minuten schopt ze je de deur uit.’

‘Ach, is het er zo eentje. Je hebt toch een logeerkamer? Of moet ik bij de varkens slapen?’

‘We hebben geen varkens meer. Tenzij je hun plaats wil innemen.’

‘Wanneer vertrekken we?’

Klaas zeulde een koffer achter zich aan met de afmetingen van een Egyptische sarcofaag.

René lachte. ‘Dit is niet de Orient Express, weet je, en we reizen niet naar Constantinopel.’

‘Weet ik veel in welk godvergeten gat ik terechtkom. Ik bracht proviand mee voor een hele week.’

René koos een zitje in de rijrichting, omgekeerd werd hij misselijk. ‘Als je

moeder haar keuken leert kennen, gooi je al je proviand overboord.'

'Wanneer ga je er iets over zeggen?'

'Waarover?'

'Over het ontgroeningsritueel.'

'Dat ga ik nu eens niet aan je glimmende neus hangen.'

'Komaan René. Aan de bef geweest?'

'Ik moet naar het toilet.'

Bij zijn terugkomst zei Klaas: 'Vooruit, vertel op.'

'We gingen naar de bioscoop.'

'De Leopold?'

'De Capitole. *Barry Lyndon*.'

'Ben je nou waarachtig gaan zien naar de meest geestdodende drol die Kubrick ooit uit zijn darmen heeft geperst?'

'Het was best mooi. Prachtige muziek ook.'

'Langdradig geouwehoer, jongen. Ik kijk nog liever drie uur naar de was die hangt te drogen. En daarna?'

'Zijn we *In 't Geniep* iets gaan drinken.'

'Typisch voor jou, stiekemerd.'

'Het café heet *In 't Geniep*. Daarna hebben we plaatjes gedraaid bij haar thuis. Van The Eagles en van Abba.'

'Schone wijven, die van Abba. Vooral die blonde met haar splijttanden. En dan?'

De trein vertraagde.

‘We zijn er.’

‘Godverdommese klerelijer. Nu weet ik nog niets.’

Ze verlieten het station. ‘Woon je in de stad?’

‘Nee. Het is nog een kwartier rijden met de wagen. Moeder haalt ons op.’

Even later denderde Renés moeder in een zilverkleurige Cortina over de stoep en stopte met piepende banden voor het tweetal. Ze stapte uit om de kofferbak te openen.

‘Ma, dit is Klaas, hij vroeg of hij bij ons mag logeren.’

‘Mevrouw Nieuwelinck, ik vind het een bijzonder genoegen om met u kennis te maken. Uw zoon houdt niet op om u de hemel in te prijzen, dus ik dacht, voor ik sterf wil ik deze mieterse vrouw ontmoeten.’

Renés moeder gaf Klaas een hand. ‘Ga je dood, mijn jongen?’

‘Ach mevrouw, dat gaan we toch allemaal, vroeg of laat, maar nu ik u zie, heb ik besloten dat nog enkele jaren uit te stellen.’

‘Ziek dan?’

‘Nee, mevrouw, hoogstens liefdesziek van een meisje dat me onlangs op de meest verwerpelijke manier het hart heeft doorboord met een vlijmscherpe speer van venijn.’

‘Je bent van harte welkom, jongen. Bij ons krijg je direct andere gedachten.’

‘Zet nu eerst die doodskist in de kofferbak,’ zei René.

Klaas hees de koffer in de wagen en nam plaats op de achterbank met de knieën tussen de voorste zetels. Mira trapte het gaspedaal in en vertrok met achterlating van een grijze wolk uitlaatgas.

‘Pittig wagentje, mevrouw.’

‘Kan je wel zeggen. Een motor van 1500 cc.’

‘Heb je daar een leuk racewagentje onder de bips.’

René keek om en maande Klaas om zijn mond te houden.

Eenmaal thuis bracht Mira de kamer van Renés broer Marcel in gereedheid. Ze legde verse lakens op het bed en klopte de kussens op.

Klaas keek aandachtig toe. ‘Dit was de kamer van ...?’

‘Mijn oudste zoon. Hij is vorig jaar getrouwd. Het bed is iets te kort, vrees ik.’

‘Dat ken ik, mevrouw.’

‘Ik heet Mira. Pak rustig alles uit. Over een half uurtje eten we.’

‘Dank u wel, mevrouw.’

René, in het deurgat, rolde met de ogen. ‘Hoe slijmerig kan je zijn?’

‘Mijn beste Nieuwelinck, eindelijk zie je mijn ware aard.’

‘Wie is dan die vuil spuiende smeerpijp waar ik al maanden mijn tijd mee verdoe?’

‘Dat is mijn walgelijke alter ego. Ik legde het je al uit.’

‘Ik hoop dat je je manieren houdt aan tafel.’

‘Dan ken je me nog niet, beste vriend. Je maakt dit weekend kennis met de enige echte Klaas den Dunnen.’

In de keuken bleef Klaas staan voor de foto van Rolf, de vader van René. ‘Is dit wijlen de heer Nieuwelinck, mevrouw?’

‘Ja.’

‘U kreeg het ook al hard te verduren.’

‘Spijtig genoeg wel. Ga zitten.’ Mira plaatste aardappelen, bloemkool en karbonaden op tafel.

Klaas at alsof de laatste dag van zijn aardse leven was aangebroken. Toen alle potten leeg waren en hij de ajuinsaus van zijn kin had geveegd, zei hij: ‘Mevrouw Nieuwelinck, dit was het heerlijkste diner ooit.’

‘Vleier. Je komt uit Holland, niet?’

‘Friesland, mevrouw, in het Noorden van Nederland. Sexbierum.’

‘Seksbier?’

‘Foei, mevrouw. Uw geest is vertroebeld door zondige gedachten. Het is u vergeven. Het is inderdaad een erg ongewone naam. Het heet wel degelijk Sexbierum.’

‘Je praat zo verzorgd. En zo snel.’

‘Als ik Fries zou spreken mevrouw, zou u geen woord van me begrijpen. Gelukkig kreeg ik een goede scholing in een Amsterdams internaat.’

René verdween naar het toilet. Bij zijn terugkomst zei Mira: ‘Dat is nu al de derde keer, René. Voel je je wel goed?’

‘Ik heb diarree, koppijn en maagpijn.’

‘Drink je wel genoeg?’

‘Mevrouw Nieuwelinck, dat zeg ik hem nou ook de hele tijd. Ik moet hem voortdurend aansporen om zijn basale lichaamsvochten op peil te houden.’

‘Je studeert te veel. Die studies zijn veel te zwaar voor jou.’

‘U neemt me de woorden uit de mond, mevrouw. Van ’s morgens tot ’s avonds zit hij met een droge neus in de wiskunde, de chemie en de fysica.

Dan vergeet hij te eten en te drinken, krijgt maag- en darmspasmen en wordt helemaal slapjes. Hij heeft er het gestel niet voor, mevrouw.'

'René, je moet het wat kalmer aan doen.'

'Doe ik toch.'

Mira begon met afruimen waarop Klaas zei: 'Nee mevrouw. Een *chef de cuisine* gaat geen tafels afruimen. Neemt u een lekkere middagpauze. Ik en René doen de vaat.'

'Zoiets heeft nog nooit iemand tegen mij gezegd.'

'Wel mevrouw, dat is een gore schande. Vooruit René, zeg wat ik moet doen.'

Mira vertrok naar de woonkamer. René liet warm water in de spoelbak lopen. 'Je mag stilaan ophouden met dat gefleem. Denk maar niet dat ze je niet doorheeft.'

'Ach wat. Je moeder is een prachtvrouw. Ben je zeker dat je de vrucht bent van haar schoot? Dat je geen schurftige vlooiënbaal was die ze in huis haalde toen je haar stoep zat te beschijten?'

'Jij wast af, ik droog af. Breek iets en je prachtvrouw wordt je zwartste nachtmerrie.'

Na de afwas gingen ze naar buiten. 'Is dat het cafeetje waar je het over had?' vroeg Klaas.

René knikte.

'Laten we er heengaan vanavond.'

'Nee. Dan moet ik aan die avond denken en dat wil ik niet.'

'Je weet ze nogal uit te kiezen. Sœur Sourire die het klooster wordt

uitgeschopt en Marilyn Monroe die verdwijnt naar Timboektoe.'

'Ik moet dringend Bianca zien.'

'Waar is dat goed voor?'

'Als ik haar niet snel terugzie word ik gek.'

'Je testosteronspiegel staat te hoog. Je valt ten prooi aan een bestiale drang tot premature procreatie.'

'Wat?!'

'Je wil weer wippen. De roerselen der hartstocht en copulatie hebben voor mij geen geheimen. Trouwens, we spraken af dat we op zoek gaan naar je vriendinnetje.'

'Doe ik, maar ik laat Bianca niet vallen.'

'Vertaald: ik heb al een lief. Ik schatte jou hoger in, Nieuwelinck.'

'Ik ook.'

'Je loopt al acht jaar te fantaseren over dat meisje en na één wip met Bianca ben je haar vergeten.'

'Dat ben ik niet! Ik zei toch dat ik haar ga zoeken!'

Klaas greep zichzelf bij de neus. 'Gelukkig. Hij is er nog.'

'Ik weet alleen nog niet hoe.'

'Typisch voor mensen met slechts één hersencel. Eerst het probleem opblazen en dan zeggen dat het onoplosbaar is. Echte genieën gaan andersom te werk.'

'Leg me je geniaal plan dan eens uit, Sherlock.'

'Kom mee.'

Ze gingen naar Renés kamer. 'Luister. Hoe eet je een olifant van

chocolade?’

‘Wat heeft een olifant ermee te maken?’

‘Geef antwoord.’

‘Dat gaat niet.’

‘Jawel. Je breekt hem in stukjes en eet ze op.’

‘Lekker. Wat dan?’

‘Moet ik jou echt alles uitleggen. Je splitst het grote probleem op in kleintjes en lost ze een voor een op. Makkie. We beginnen bij die tante in Roeselare. Hoe heette ze?’

‘Geen idee.’

‘Hoe heette de moeder?’

‘Lea.’

‘Familienaam, oliebol.’

‘Ben ik vergeten. Liefvooghe of zoiets.’

‘Geef nou eindelijk eens die krantenknipsels.’

René nam een map uit zijn nachtkastje. Samen doorsnuffelden ze alle artikels.’

‘Hier staat: *Lea S.* Liefvooghe kan je schrappen.’

‘Schoonooghe! Zo heette ze.’

‘Wat een gekke namen hebben jullie Vlamingen toch.’

‘Nog altijd beter dan “den Dunnen”.’

‘Wil je een lel tegen je pruik?’

‘Schoonooghe dus. Er kunnen honderden Schoonooghes wonen in

Roeselare.’

‘Ja, maar slechts eentje met drie nichtjes waarvan er eentje in 1969 spoorloos verdween. Ik weet genoeg.’ Klaas sloot de map en vertrok ermee naar zijn kamer.

Na het avondeten vroeg hij of er in de buurt echt geen etablissement was waar ze hun elektrolytenhuishouding op peil konden brengen.

‘In een dorp verderop is een leuk cafeetje.’

‘Je hebt een rijbewijs, mag ik hopen.’

‘Ja, maar ik ga niet met de wagen rijden en drinken. Het is de fiets of niets.’

‘Hopelijk heb je er eentje op mijn maat.’

In de werkplaats sleutelde René het zadel van de oude fiets van Marcel in de hoogste stand en ze vertrokken. Ze fietsten naar het naburig dorp waar Klaas de hele avond de curves van de roodharige cafédochter becommentarieerde tot de cafébaas hen eruit zette.

‘Dat heb je weer schitterend gedaan.’

‘Jullie Vlaamse boerentrientjes mogen er best zijn, maar ze zijn zo nuffig als een begijn. Daarbij vergeleken zijn Nederlandse kostschoolmeisjes echte sletjes. Eén blik op mijn buitengewone fysionomie en ze smelten tussen de benen.’

‘Aldus de grootste vrouwenversierder van Nederland.’

Tegen twaalfen waren ze terug. In plaats van het erf op te rijden, reed Klaas de parking van de Fox op, waar nu *In de Welkom* prijkte boven het raam. Hij plaatste zijn fiets met het voorwiel in een provisorisch fietsenrek en wenkte René. ‘Eén afzakkertje, meer niet.’

René volgde Klaas naar binnen. Het voelde vreemd om er na al die jaren

terug te zijn. Hoewel het interieur was vernieuwd met modern meubilair, zag hij nog perfect hoe het was geweest, met alle lugubere details. De jukebox speelde *Daydream* van Wallace Collection, het lied waarop hij die zomer van 69 een slow had gedanst met Gina.

Het werden uiteindelijk een half dozijn afzakkertjes.

‘Nieuwelinck ... we moeten zo snel mogelijk op zoek naar dat meisje,’ bralde Klaas tegen tweeën. ‘Stel je voor dat ze is ontvoerd door een of andere klootzak met onkuise bedoelingen.’

Zoiets was nooit eerder bij René opgekomen. Het bezorgde hem koude rillingen. ‘Ze is weggelopen voor haar vader.’

‘Wat een klootzak. Weet je Nieuwelinck. De wereld zou veel beter af zijn zonder klootzakken. Kom, we zijn pleite.’

‘Was het leuk gisteravond?’ vroeg Renés moeder de volgende ochtend bij het ontbijt.

‘We hebben een fijne fietstocht gemaakt, mevrouw. Wat een prachtig landschap. Hoe noemen jullie het ook alweer?’

‘Vlaamse Ardennen.’

‘Best vermoeiend, die hellingen. Daardoor waren we nogal laat thuis.’

‘De fietsen zijn dan maar alleen doorgereden?’

‘U spreekt in raadsels, mevrouw.’

‘Ik zag ze niet in het werkhuis.’

‘Ach, nu begrijp ik uw mysterieuze vraag. U bent me er eentje. Na onze tocht was het ietwat aan de late kant. Om u niet te storen in uw eerste slaap, gingen we rechtover nog een frisdrankje consumeren. René vertelde over het

drama dat er is voorgevallen.’

‘Je hebt hier rechtover niets te zoeken, René. Blijf daar weg. Dat café brengt ongeluk.’

De rest van het weekend deed Klaas zijn best om het Renés moeder naar de zin te maken en ondertussen haar koelkast leeg te eten. ‘Mevrouw Mira, u bent de schattigste vrouw op aarde. René trof het waarachtig met zo’n moeder. Neem als blijk van dank deze Friese kleinoden van mij aan: een fles Beerenburg van Weduwe Joustra tegen bevroren tenen op koude winteravonden en een stukje kruidnagelkaas met komijn waar je van kan genieten tijdens het aperitief.’

‘Oh, dank je wel.’ Ze legde het stuk nagelkaas in de koelkast en nam de likeur mee naar het barkastje in de woonkamer.

‘Ik ga inpakken,’ zei Klaas.

Op maandagmorgen bracht Renés moeder hen naar het station. Klaas gaf haar bij het afscheid drie zoenen. ‘Mevrouw Nieuwelinck, u bezorgde me het leukste weekend sinds jaren. U beweerde dat ik andere gedachten zou krijgen en u kreeg volkomen gelijk. Dankzij uw gastvrijheid dacht ik geen enkele keer aan dat verderfelijke meisje. Ik zal haar nu gauw vergeten.’

‘Blij te horen, beste jongen. Je bent altijd welkom.’

Mira nam René terzijde. ‘Je vriend deed het hele weekend zijn best om een rookgordijn op te hangen, maar mij maak je niets wijs. Je verliest alweer de trappers. Beloof me dat je geen gekke dingen doet.’

‘Ik beloof het, ma.’

‘En als de studies te zwaar zijn, zoeken we iets anders.’

‘Dan zijn al je inspanningen voor niets geweest.’

‘Er zijn ergere dingen in het leven.’

Tijdens de treinrit naar Gent tuurde René roerloos door het raam. Hij sprak geen woord, ondanks Klaas’ pogingen om een gesprek op gang te brengen. Uiteindelijk gaf Klaas het op en legde zich te slapen op het zitje rechtover hem, zijn benen dwars over het gangpad. Bij het verlaten van het station zei hij: ‘Deze middag krijgsraad bij jou.’

Ze namen elk een andere tram naar hun logies.

Op weg naar zijn kamer werd René teruggefloten door Theo, de kotbaas. ‘Kom eens hier.’ De dreigende ondertoon voorspelde naderend onheil.

‘Mijn beste René, bij je intrek heb ik je duidelijk de huisregels toegelicht. Ik verwacht dan ook dat je ze respecteert.’

‘Doe ik, meneer.’

‘Nee, dat doe je niet. Vrouwelijk bezoek op de kamers is niet toegestaan.’

‘Erewoord, meneer, ik bracht nog nooit meisjes mee.’

‘Leg me dan eens uit waarom er sinds vanmorgen een vrouw op je kamer zit.’

‘Een vrouw? Op mijn kamer?’

‘Ja, een vrouw, op j^ouw kamer. Ik verzocht haar om te vertrekken maar ze beweert dat ze je dringend moet spreken.’

‘Ik weet van niets, meneer.’

‘Had ze er niet zo ellendig uitgezien, ik had haar eruit gegoooid.’

‘En waar is ze nu?’

‘Luister je wel? Op je kamer. Ik ga nu naar de markt. Als ik terugkom is ze de deur uit. Begrepen?’

René stormde naar boven.

OceanofPDF.com

30 juni 1973

Mijn eerste creatie. En meteen de prix concours! In de wolken! Lili in alle staten. Tu a tellement de talent zegt ze. Ik word ontwerpster. Suis sûr. Guerre-Lavigne is de beste school ter wereld!

OceanofPDF.com

She might think that I've forgotten her

Don't tell her it isn't so

Bob Dylan – If You See Her, Say Hello

Ze lag op bed, haar gezicht in het kussen. Hij streelde haar rug. ‘Wat is er?’

Ze snikte.

‘Bianca, wat scheelt er?’

Ze schudde haar hoofd.

‘Zal ik koffie halen?’

Geen reactie.

Ontdaan ging hij naar beneden, zette een kan koffie, spoedde zich terug. Ze zat rechtop in bed, de benen opgetrokken, haar gezicht kletsnat. Hij voelde zich ongemakkelijk. ‘Wat is er gebeurd?’

‘Ik ben ontslagen. Op staande voet.’

‘Waarom?’

‘Rutger, mijn baas, stak weer zijn poten in mijn bloes. Opeens stormt dat wijf van hem naar binnen. De zottin viel mij aan met een gietijzeren perforator.’

Ze toonde een lelijke bloeduitstorting op haar arm.

‘De klootzak beweerde dat ik hem had verleid. Ik moest onmiddellijk

vertrekken of ze vroeg de echtscheiding aan. Mijn ontslagbrief volgt.'

'Wat een smeerlap.'

'Alle venten zijn smeerlappen.'

'Ja.'

'Behalve jij, René.'

'Je deed er goed aan naar hier te komen.'

'Ik ben een slet. Nog slechter dan Maria Magdalena.'

'Zeg dat niet.'

'Eerst ontslagen uit het klooster, nu op mijn werk.'

'Het ligt niet aan jou.'

'Het is mijn lot. Telkens word ik door een man in het verderf gestort, eerst door die pastoor, nu door mijn baas. De rotzakken komen er mee weg, maar ik lig weer in de goot.'

'Je vindt snel ander werk.'

'Dat wijf zou er persoonlijk voor zorgen dat ik in Gent en omstreken niet meer aan de bak kwam.'

'Zoiets kan ze onmogelijk waarmaken.'

'Onderschat de rijken niet.'

Ze nipte van haar koffie, tuurde roerloos voor zich uit.

Hij sloeg een arm om haar schouders en drukte een zoen op haar wang.

'Ik mis de moed om opnieuw te beginnen. Mijn lichaam speelt me parten.'

'Je hebt een prachtig lichaam. Van een engel.'

'René.'

‘Ik meen het.’

Ze keek op. ‘Stoute jongen.’

Hij sloot de gordijnen en deed de deur op slot. Teder ontkleedde hij zijn engel. Ze liet het zich welgevallen, een hulpeloos kind. Hij trok ook zijn kleren uit en samen kropen ze onder de lakens. In elkaars armen vielen ze in slaap. Tegen de middag begonnen ze elkaar te liefkozen.

Er klonk een bons op de deur. De deurkruk draaide heen en weer. ‘He, mafkees, ben je daar? We hadden toch afgesproken?’

René schoot in ijltempo in zijn kleren. ‘Wacht nou even!’

Klaas bleef op de deur rammen.

‘Open de deur, voor hij ze inslaat,’ fluisterde Bianca.

‘Je bent nog helemaal bloot.’

‘Ik blijf wel onder de lakens.’

René opende de deur. Klaas stormde naar binnen. ‘Ben je nu paranoïde ook nog?’ Hij zag Bianca in het bed. ‘Gossie, juffrouw Bianca, u hier. Duizendmaal excuus.’

‘Geeft niet.’

‘Ze is haar job kwijt.’

‘Hartstikke klote. Waarom?’

‘Vertel ik later wel.’

‘Wat sneu.’ Klaas nam ongemakkelijk plaats op een stoel. Hij haalde de knipselmap vanonder zijn jas. ‘Ik sprak af met René om een strijdplan op te stellen.’

‘Een strijdplan?’ vroeg Bianca.

René glimlachte. ‘Mijn voornemen staat vast. Ik ga op zoek naar Gina. Ik denk dat ze in Parijs woont. Tenzij ze al lang terug is. Ik wil het weten. Ik wil haar terugzien.’

Bianca herleefde. ‘Echt? Hoe wil je het aanpakken?’

‘We gaan op bezoek bij Lea, haar moeder.’

‘Je weet waar ze woont?’

‘Nee, dat moeten we nog uitvogelen. Haar zus woont in Roeselare.’

‘Ik wil helpen. Ik heb nu toch niets om handen. Wat zit er in die map?’

‘Krantenknipsels.’

‘Mag ik?’ Bianca bladerde door de map en las alle artikelen. ‘Ik weet genoeg. Draai jullie om. Ik wil me aankleden.’

Daarna gingen ze naar het keukentje om te eten. Na afloop vertrok Bianca om zich op te frissen. Ze spraken af om een uur later te vertrekken.

‘Je bent een geluksvogel, Nieuwelinck,’ zei Klaas toen ze weg was. Om de tijd te doden begonnen ze te eenentwintigen. René deed de kaarten. ‘Wanneer ging je voor het laatst naar huis?’

‘Maanden geleden. Ik weet niet of ik nog terugkeer. Mijn vader is er nooit. Ons huis is leeg en koud als een mausoleum.’

‘Hoe geraak je dan aan geld?’

‘Ik heb een bankrekening die elke maand rijkelijk wordt gespijsd.’

‘En je moeder?’

‘Verliet ons toen ik zes was.’

‘Je kreeg ook al je deel tegenslagen.’

‘Bespaar me je medelijden.’

Er werd aangeklopt.

‘Binnen.’

Er gebeurde niets.

René opende de deur en begon te lachen. Klaas hapte naar lucht.
‘Gossiemië, krijg nou de kankerkoorts.’

‘We willen toch overtuigend overkomen. Wat is er overtuigender dan dit?’
Bianca draaide om haar as. Ze droeg een donkergrijze halflange rok, een zedig wit bloesje met ruches, een vormeloos jasje en een paar afgrijselijke zwarte instappers. Op haar hoofd een kapje dat met moeite haar blonde haar in toom hield. Om haar hals een kettinkje met een gouden kruis.

‘Zúster Bianca?’ vroeg Klaas.

Ze knipoogde. ‘Bianca is oké.’

René kreeg ketterse visioenen. ‘Nu ik je zo zie, voel ik me nogal een ... heiligschenner.’

‘Kan niet mankeren, met deze non ging je schaamteloos van wippenstein.’

‘Klaas! Bespaar me je commentaar!’

‘Excuus, juffrouw Bianca. Mijn gore bek was mijn briljante verstand weer eens te snel af.’

‘Luister. Ik deed een paar telefoontjes naar de bevolkingsdienst van Roeselare en heb een adres.’

‘Je weet de koe flink bij de horens te vatten.’

‘Wat deden jullie intussen?’

‘Eh ... kaarten.’

‘Dat helpt ons ook een eind vooruit. Kom, we vertrekken.’

‘Toch niet in dat blauwe zeepkistje van jou?’

‘Het is best een leuk wagentje.’

‘Ik pas er niet in. Waar leg ik mijn benen? Uit het raam?’

Onderaan de trap wachtte Theo hen op. ‘René, is dat vrouwmens ... Excuseer eerwaarde.’ Als een boeteling boog hij het hoofd en stamelde: ‘Ik vroeg me af of René, euh ... of René ...’

‘Vrouwelijk bezoek kreeg?’ vroeg Bianca.

‘Zoiets ja.’

‘Hebt u iets tegen religieuzen, meneer?’

‘O, eerwaarde zuster, absoluut niet.’

‘René is erg devoot opgevoed.’

‘*Oui, ma sœur.*’

‘*Très bien.*’

René mocht naast Bianca vooraan. Klaas plooiden zich dubbel op de achterbank. ‘Juffrouw Bianca, ik pas in dit vehikel als een boa in een botervloot.’

‘Het went wel.’

‘Hoe heb je dat adres losgepeuterd van de bevolkingsdienst?’ vroeg René.

‘Ik deed me voor als een verre nicht uit Frankrijk die een erfeniskwestie te regelen had. Sommige mensen hebben nog altijd respect voor een kloosterzuster, en al helemaal als ze Frans spreekt. “*Excusez-moi monsieur. Je m’appelle Sœur Virginie*”. De brave man aan de andere kant vergat op slag West-Vlaams te spreken. *Oui ma sœur, non ma sœur*. Ik vroeg naar Lea

Schoonooghe, maar alleen haar zus Julia woont er.'

'Juffrouw Bianca, u bent waarlijk de meest goddeloze non op de planeet. Lucifer zal je zondige zusterzieltje laten knetteren als een bosje kreupelhout.'

'Er valt in dit leven weinig te bereiken als onbevleete ontvangenis. Schat, zeg eens hoe ik moet rijden.'

René plooide de wegenkaart open en gaf haar de nodige instructies. Bij het passeren van het plaatsnaambord Roeselare gaf ze hem het adres. 'Ganzestraat 17.'

Na drie rondjes door het centrum stopte Bianca op de markt en vroeg ze de weg. Nog drie routebeschrijvingen en enkele weinig godvrezende vloeken later, stopte ze aan het einde van een smalle straat. 'Om de hoek begint de Ganzestraat. Klaas, blijf jij in de wagen?'

'Om de dooie dood niet. Ik ben gekraakt en geradbraakt in dit vreselijke marteltuig dat lijkt gemaakt voor een lilliputter. Een kreeft in een korf heeft het beter. Haal me hier als de bliksem uit.'

René hielp hem uit zijn benarde situatie. Nadat Klaas goed en wel de controle terug had over zijn ledematen, sloegen ze de hoek om en belden aan bij nummer 17. Een vrouw van middelbare leeftijd deed open en bekeek het drietal met welgemeende verwondering.

'Mevrouw Schoonooghe?' vroeg Bianca.

'Ja?'

'Mogen we een paar minuutjes van uw tijd?'

'Waarover gaat het?'

'Uw zus Lea.'

Na enig aarzelen nodigde de vrouw hen binnen en leidde hen naar een

keurig ingerichte woonkamer. ‘Neem plaats. Wilt u iets drinken, eerwaarde?’

‘Graag,’ zei Klaas.

‘Nee, dank u,’ zei Bianca.

De vrouw ging verbaasd zitten.

‘U herinnert zich nog de tragische gebeurtenissen van acht jaar geleden, mevrouw?’ vroeg Bianca.

‘Inderdaad. Mijn zus liet toen bijna het leven door die zuiplap van haar. Ze had hem nooit mogen toelaten om een café te beginnen. Ze wist dat hij dronk. Ik raadde het haar af maar ze hoopte op een nieuw begin.’

Bianca nam René bij de schouder. ‘Dit is de jongeman waaraan uw zus haar leven dankt.’

De vrouw gaf René een hand: ‘U bent ...?’

‘René. Ik woon rechtover het café waar het gebeurde.’

Ze knikte. ‘De zusjes hadden het wel eens over jou. Ik mag er niet aan denken dat je haar hebt gezien nadat ze zo werd toegetakeld. Je bent zeer moedig geweest.’

‘Hij heeft het na al die jaren psychisch nog altijd erg moeilijk, mevrouw. Vandaar onze komst,’ zei Bianca.

‘Arme jongen. Waarmee kan ik u helpen?’

‘Hoe gaat het met Lea?’ vroeg René.

Julia verborg haar gezicht in haar handen. Hoofdschuddend zei ze: ‘Niet goed.’ Ze nam een zakdoek, droogde haar wangen en snoot haar neus.

‘Hoe is het met de kinderen?’

‘Ze doen flink hun best. Sophia doet haar laatste jaar Latijn en Claudia

studeert wetenschappen.'

'En Gina?'

'Wie zal het zeggen?'

'Is ze ... nog altijd niet terug?'

Ze schudde haar hoofd.

'Liet ze nooit iets van zich horen?'

'Niet dat ik weet.'

'Had uw zus contact met haar?' vroeg Bianca.

'Dat moet u aan haar vragen. Het ligt allemaal erg gevoelig.'

'Zou u het erg vinden om ons het adres van Lea te geven?'

'Ik betwifel of ze jullie te woord zal staan. Ze leeft nogal ... hoe zal ik het zeggen, teruggetrokken.'

'We zullen haar met alle respect benaderen, mevrouw.'

Na enig twijfelen noteerde de vrouw het adres op een stukje papier en gaf het aan René. 'Ik hoop dat je eindelijk rust vindt, mijn jongen.'

Ze bedankten de vrouw, drukten haar de hand en gingen naar buiten.

'Nooit geweten dat je zo'n stoere bink was,' zei Klaas met iets van ontzag in zijn stem.

'Eentje met psychische stoornissen.'

Bianca lachte. 'Ach kom nou, René. We moesten toch een binnenkomer hebben.'

'Ja, ik begrijp het wel. Misschien ben ik ook wel een beetje psychisch gestoord.'

'Neem van mij aan dat je in een gesticht hoort met tralies voor de ramen en

riemen rond je lijf,' zei Klaas.

'Wat is het adres?' vroeg Bianca.

'Vikingstraat Menen, zonder nummer.'

'René, zou je het erg vinden als ik vooraan plaatsneem?' vroeg Klaas poeslief.

'Ga je gang. Anders komt je er in Menen nog krommer uit dan je al bent.'

Na opnieuw een paar keer de verkeerde richting te zijn uitgereden, vond Bianca eindelijk de weg naar Menen.

'Wat voor tyfustaal spreken die mensen hier eigenlijk,' zei Klaas. 'Ik begreep de helft niet van wat die mevrouw zei.'

'Wacht tot we in Menen zijn.' René gaf de nodige aanwijzingen. In het centrum stapte Klaas uit om de weg te vragen. Hij stapte terug in en zei geen woord.

'Wel?' vroeg René.

'Dit lijkt waarachtig het Oostblok. Ik begrijp geen hol van dit mongolenbargoens.'

'Ik zei het toch. Eruit. Ik zit vooraan.'

'Ik eet nog liever mijn schoenzolen op.'

'Daar zullen je schoenen niet blij mee zijn.'

'Ik vraag de weg wel,' zei Bianca.

Na meerdere aanwijzingen vonden ze de Vikingstraat, een doodlopende steeg met slechts één huis. Tussen de kasseien tierden welig distels, netels, paardenbloemen, heermoes en weegbree. Bianca parkeerde het wagentje aan het begin uit vrees voor schade aan de vering. Ze liepen naar het huis en

belden aan. Er gebeurde niets. Na de derde keer zei René: ‘Ik zag beweging achter een van de gordijnen.’

Bianca belde nog enkele keren, zonder resultaat.

René vloekte.

Ze keerden terug naar de Fiat. Net voor ze zouden instappen, kwamen twee meisjes de hoek om. Bij het zien van het ongewone drietal bleven ze staan.

René herkende hen direct: Sophia, nors en misnoegd, Claudia, vriendelijk en geïnteresseerd. Sophia’s donkere haar zat in een paardenstaart, Claudia’s blonde lokken in talrijke vlechtjes met kralen.

Klaas floot zachtjes tussen de tanden.

‘Wie zijn jullie?’ vroeg Sophia, met de snibbigheid die René kende van vroeger.

Hij ging naar haar toe. ‘Ik ben het, René Nieuwelinck. Dit zijn zuster Virginie en mijn vriend Klaas.’

‘Ik ken geen René Nieuwelinck, en met dat jesusvolk wil ik niets te maken hebben.’

Hij vroeg zich af waar haar bril was gebleven. Haar ogen hadden zich blijkbaar verzoend met elkaar. Waar ze vroeger een beetje van elkaar wegkeken, zagen ze er nu bijzonder normaal uit. Mooi maar verdomd duister. Zo te horen had ze dezelfde rebelse aversie voor religieuzen als Gina destijds.

Claudia stootte zachtjes tegen de arm van haar zus en fluisterde iets in haar oor, waarop Sophia vroeg: ‘Wat doen jullie hier?’

René kwam nog wat dichterbij. ‘Herken je mij niet? Ik woonde rechtover de Fox. Het vriendje van Gina.’

‘Laat ons met rust.’

‘We willen graag met jullie moeder praten,’ zei Bianca.

‘Moeder ontvangt niemand. En zeker geen nonnen. Ga weg of ik bel de politie.’

‘Ik ken je nog,’ zei Claudia tegen René, ‘ik was een beetje verliefd op jou.’

‘Claudia, hou je mond. Vooruit! Iedereen weg. Te beginnen met dat kloosterwif.’

‘Ik ben geen kloosterwif,’ zei Bianca, ze trok een paar speldjes uit de nonnenkap, deed ze af en schudde haar lokken los. ‘Ik heet Bianca. We willen praten met uw mama.’

Claudia glimlachte. Sophia was niet onder de indruk. ‘Waarom deze verkleedpartij?’

‘Dat speelt nu even geen rol.’

‘Ik wist dat er iets niet klopte. Wie is die lange?’

Klaas stak een hand uit. ‘Klaas den Dunnen uit Nederland, meer bepaald uit Sexbierum. Aangenaam.’

Sophia negeerde de uitgestoken hand. ‘Claudia, naar binnen. En jullie, opgehoepeld.’

‘René versperde haar de weg. ‘Waarom Sophia? Waarom wil je niet met ons praten?’

‘Gedane zaken nemen geen keer.’

‘Zijn ze wel gedaan?’

Sophia leek even van haar stuk gebracht en keek van de een naar de ander. Claudia’s kin trok in rimpels. Ze liet haar schooltas vallen en vloog René in de armen. Sophia kwam aarzelend naderbij. ‘Waar bleef je zolang,

snotsmoel?’ zei ze. Het werd ijsig stil in de straat, op het gedempte snikken van Claudia na. Bianca en Klaas keken roerloos toe. ‘Nondeju Bianca, straks ga ik ook nog grienen,’ fluisterde Klaas.

‘Kom mee,’ zei Sophia. Ze veegde met de rug van haar hand in haar ogen. ‘Verwacht niet te veel. Zodra ik teken geef, moeten jullie gaan.’ Ze raapte haar schooltas op en ging hen voor.

Bianca struikelde over een kassei en bezeerde haar knie. ‘Verdomme nog aan toe.’

Sophia hielp haar recht. ‘Dat ontbrak er nog aan. Een ketterende non. Je kan beter je kap terug opzetten.’ Ze opende de voordeur en leidde hen via een kort donker gangetje naar een ruime keuken. ‘Wacht hier.’ Ze begaf zich naar de aanpalende woonkamer. Claudia verzorgde Bianca’s knie. Kort daarna kwam Sophia terug. ‘Alleen René.’

Het was donker in de kamer, muf en bedompt alsof er al jaren niet was verlucht. Stofjes dansten in het karige binnen sijpelende licht tussen de gordijnen.

‘Mama, dit is René.’

Uit een hoek van de kamer klonk een kuch.

Sophia wees op een stoel naast een Louis XV tafel. ‘Ga hier zitten.’

‘Dag Lea,’ zei René, niet goed wetend naar welke hoek van de kamer zich te richten.

‘Kom dichterbij, dat ik u zie.’ De stem klonk hees, rauw en rasperig, de stem van een oude man met een zware longontsteking. Ineens was er licht, van een schemerlamp op een bijzettafeltje naast een fauteuil. Hij knipperde met de ogen. Hij schoof wat dichterbij.

‘Wat ben je groot geworden.’

‘Dat zegt moeder ook altijd.’

‘Hoe is het met Mira?’

‘Nog altijd dezelfde bezige bij.’

Lea hield met één hand een sluier voor haar gezicht zodat hij alleen haar rechteroog en een stukje van haar voorhoofd zag. ‘Volgens Sophia zou ik er zonder jou niet meer zijn.’

Hij knielde en nam haar andere hand, dezelfde fijne hand die hij had vastgehouden toen ze bewusteloos en besmeurd met bloed op de vloer van de Fox had gelegen. ‘Hoe gaat het, Lea?’

Ze verwijderde haar sluier. ‘Oordeel zelf.’

Een rilling trok van zijn staartbeen over zijn ruggengraat tot aan zijn kruin. Beelden van verminkte soldatengezichten uit de eerste wereldoorlog flitsten door zijn hoofd.

Lea drapeerde de sluier terug over haar gelaat.

‘Ik wist niet ... ik ... ik ...’

‘Wat René, dat het zo erg was? Dat ik maar één oog meer heb?’

‘Ik herinner me u als een mooie vrouw, en dat zal altijd zo blijven.’

‘Ik ben een wrak, René, met een stem van een holbewoner, een cycloop in een spelonk van een huis waar geen mens in wil wonen, in de meest ellendige doodlopende steeg van de stad, achter een sluier om zelfs mijn twee overgebleven dochters de aanblik te besparen.’

‘Je kent mijn mening daarover, mama.’

‘Ja, Sophia, die ken ik.’

‘Je dochters houden veel van je. Daar ben ik zeker van.’

‘Waarvoor kwam je?’

René nam terug plaats op zijn stoel, zuchtte diep. ‘Ik weet niet goed hoe erover te beginnen. Ik vraag me al jaren af wat er met Gina is gebeurd.’

Sophia gaf hem een por. Hij zag iets in haar ogen dat veel weg had van bliksemschichten.

‘We weten het niet.’ zei Lea.

‘Heeft ze nooit contact opgenomen?’

‘Nee. Waarom?’

‘Ik wil haar zoeken.’

‘Ik heb me erbij neergelegd dat ik haar nooit meer terug zie.’

‘Mama, we laten je nu alleen.’

Een diepe zucht was het antwoord.

Sophia richtte zich tot René. ‘We laten mama nu met rust!’ Ze opende de deur naar de keuken en wachtte met gekruiste armen.

René nam een laatste maal Lea’s hand. ‘Bedankt, Lea, om mij te woord te staan.’

‘Doe de groetjes aan Mira.’

‘Zal ik zeker doen.’ Hij aaide Lea’s schouder en wenste haar sterkte.

Terug in de keuken, waar Klaas hartelijk zat te keuvelen met Claudia, draaide Sophia zich woedend om naar René. ‘Waarom begon je over Gina?’

‘Ik wil weten of er nieuws is over haar. Is dat zo erg?’

‘Er wordt in dit huis niet over haar gesproken.’

‘Ik ga haar zoeken.’

‘Je bent gek!’

‘Het is mijn volste recht!’

‘Mijn beste Sophia,’ begon Klaas, ‘we hebben het memorabele plan opgevat om ...’

‘Zwijg! Waar bemoeien jullie zich mee?’

Klaas hield verbluft zijn mond.

‘Ik verbied het.’

‘Heeft Gina nooit contact opgenomen met jullie, nooit een brief geschreven, gebeld?’ vroeg Bianca.

‘Nee!’

René wuifde met zijn hand. ‘Ik geloof er niets van. Waarom ben je ertegen?’

‘Mama heeft genoeg geleden, en wij ook. Het is een afgesloten hoofdstuk. Als Gina terug wilde komen, had ze dat al lang gedaan. Er is niets dat haar tegenhoudt.’

‘Misschien voelt ze zich schuldig over de dood van jullie vader.’

Sophia kwam vlak voor hem staan. Opnieuw zag hij die felle bliksemschichten die hem zo stilaan de stuipen op het lijf joegen. ‘Vader pleegde zelfmoord. Het onderzoek daarover was duidelijk.’

‘Niet voor Gina.’

‘Misschien kan ze niet terugkomen,’ zei Klaas.

Sophia draaide zich nijdig om. ‘Waarom zou ze niet kunnen?’

‘Omdat ze de verkeerde mensen tegen het lijf liep?’

Sophia was even van haar stuk gebracht.

‘Ze woont in Parijs,’ zei René.

‘Belachelijk.’

‘Ik weet het zeker.’

‘Je weet helemaal niets!’

‘Ze liet me een boodschap na.’

‘Als je het toch zo goed weet, wat kom je hier dan doen? Ga dan naar Parijs. Ik houd je niet tegen. Doe haar de groeten. Adieu! En nu eruit!’

‘Wat heb je te verliezen?’

‘Ja,’ smeekte Claudia, ‘wat hebben we te verliezen? Het kan toch geen kwaad als deze lieve mensen haar willen zoeken?’

‘Ik zeg het nog één keer: eruit of ik bel de politie.’

Où es tu, que fais-tu

Est-ce que j'existe encore pour toi

Joe Dassin – L'été Indien

‘Jij achterin!’ zei René bij het instappen. Klaas gehoorzaamde zonder tegenstribbelen.

Claudia kwam hen achternagelopen. Ze overhandigde een briefje aan René met een telefoonnummer. ‘Je mag altijd bellen,’ zei ze.

‘Wat lief van je.’

‘Wacht.’ Bianca nam een visitekaartje van Vereenoooghe Transport uit het handschoenkastje, schreef er haar eigen telefoonnummer op en gaf het aan Claudia.

‘Dank u.’ Ze omhelsde René en fluisterde: ‘ik ben zo blij dat je langskwam. Ik hoop dat je Gina vindt.’ Daarna liep ze terug. Sophia wachtte haar op aan de voordeur.

‘Het godverdommese loeder,’ zei René onderweg, ‘ze is nog geen haar verbeterd.’

‘Wel wel, onze Romeo heeft onvermoede connecties,’ zei Klaas, ‘de oogverblindende grietjes vallen je met bosjes om de hals de laatste tijd. En dan hebben we de mooiste nog niet gezien. Ik verlies je geen minuut meer uit

het oog.'

'Wat word ik daar hartstikke blij van!'

Bianca legde een hand op zijn dij. 'Rustig, René.'

'Wat een smerig kreng.'

'Juffrouw Bianca, voor ik het vergeet, mag ik ook jouw telefoonnummer? Dit wordt een *top secret* opdracht op leven en dood. Communicatielijnen zijn van levensbelang. We moeten op elk moment van de dag in verbinding staan met elkaar.'

'Juist, hoewel je duidelijk te veel naar James Bond hebt gekeken.' Ze dicteerde Klaas haar nummer.

'Thanks, Miss Money Penny. You look gorgeous today.'

'Flattery will get you nowhere ... but don't stop trying.'

'Je stijgt met de minuut in mijn achting.'

René schreef Bianca's nummer bij op het briefje dat hij kreeg van Claudia.

'Claudia wil actie,' zei Klaas, 'maar die Sophia is een verrekt pittige opdonder.'

'Altijd al een loeder geweest. Ze verzwijgt iets.'

'Wel René, wat is het plan?' vroeg Bianca.

'Ik ga naar Parijs. Ik vergeef het me nooit als ik niets heb ondernomen.'

'Groot gelijk,' zei Klaas, 'ik ga mee.'

'Geen sprake van. Ik ga alleen.'

'Dan kunnen we volgend jaar naar jou op zoek. Morgen nemen we de trein.'

'Nee. Ik ga liften.' Hij draaide zich om naar Klaas. 'Alleen!'

‘Ken je voldoende Frans?’ vroeg Bianca.

‘Ik red me wel.’

‘Sta dit niet toe, Bianca. Jullie zijn toch een stel?’

Ze nam Renés hand: ‘Jij beslist, schat.’

‘Ik ken Gina het best.’

‘Houd hem tegen of u ziet hem nooit meer terug. De stoethaspel verkloot gewoon alles. Hij is zo ontzettend mesjogge dat hij zelfs de juiste campus niet vindt als hij les heeft. Ooit breekt hij een vinger in zijn eigen neusgat.’

‘Ik heb een ideetje,’ zei Bianca, ‘ik stond altijd op goede voet met de truckers bij Vereenoooghe. Ik weet wie geregeld op Frankrijk rijdt. Ik doe eens rondvraag. Als je met iemand meekan, ben je direct een eind op weg.’

‘Dat noem ik nou constructief denken. Eigenlijk zou jij beter dat meisje gaan zoeken.’

‘Ik moet moeder inlichten,’ zei René, ‘ik heb geld nodig.’

‘Heb je geen bankrekening dan?’ vroeg Klaas.

‘Nee, alleen een spaarboekje, voor als ik trouw.’

‘Daar is weinig hoop op. Haal het eraf.’

‘Moeder gaat nooit akkoord.’

‘Geld is geen probleem,’ zei Bianca, ‘ik geef je wel wat.’

‘Dan gooi ik er wat bovenop.’

‘Jullie zijn veel te goed.’

‘Zo hoor ik het graag,’ zei Klaas.

Bianca hield halt op de Zuid. Klaas had goesting in friet. René wilde ook uitstappen, maar ze greep zijn hand. ‘Blijf bij mij vannacht.’

Ergens weerklonk de Eroica van Beethoven.

Na het avondeten en wat plaatjes luisteren, gingen ze naar bed om vol passie te offeren aan Venus. Daarna genoten ze van een gezamenlijke douche.

Later, in bed, kroop ze dicht tegen hem aan. ‘Zal je nog van me houden als je Gina vindt?’

‘Natuurlijk.’

‘Misschien word je opnieuw verliefd op haar.’

‘Misschien heeft ze een echtgenoot die me terug mept naar België.’

‘Het is niet logisch dat ze nooit iets van zich liet horen. Parijs is het einde van de wereld niet. Waarom stuurde ze nooit een brief? Waarom belde ze nooit? Waarom kwam ze niet terug?’

‘Iets moet haar hebben tegengehouden.’

‘Mag ik eerlijk zijn? Ik vrees dat ze in nesten zit. Gevallen op foute vrienden. Een foute man.’

‘Nu ga je zelf uit van het ergste.’

‘Ik wilde de meisjes niet ongerust maken.’

‘Ik hoop dat je je vergist. Gina redt zich wel.’

Ze lachte. ‘Wat een poer zat er in dat meisje. Hoe ze me destijds de kast op joeg met haar filmsterren.’

‘Je weet het nog. Het waren dan nog niet eens de hare. Het waren mijn plaatjes.’

Ze schudde glimlachend het hoofd. ‘Vreemd hoe jullie vrienden werden. Jullie zijn zo verschillend.’

‘Is het niet meestal zo? Tegenpolen? Yin en Yang.’

‘Ja, alleen ben ik Yang nog niet tegengekomen.’

‘Ik ben toch je Yang?’

‘Wie zal het zeggen.’

OceanofPDF.com

Je vais, je vais et je viens

Entre tes reins

Serge Gainsbourg, Jane Birkin – Je t'aime moi non plus

De hele voormiddag bleven ze foezelen in bed.

‘Heb je iets eetbaars in de koelkast? Ik verga van de honger.’

‘Niet verwonderlijk. Zoals je tekeergaat.’

Hij sloeg haar met een kussen, waarop ze rollebollend uit bed vielen en verder ravotten op het tapijt. Een half uur later schoot hij in haar veel te krappe kamerjas en liep naar de keuken. Hij bakte vier spiegeleieren, schroeide een paar worstjes en enkele flintertjes spek, zette koffie en roosterde een paar sneden brood. Daarna dekte hij de tafel. ‘Waar blijf je?’

Ze trippelde naar binnen in haar veel te korte witte nachtkleedje met kanten boordsels. Zijn hart smolt. Hij dacht terug aan die keer toen hij in haar wagentje haar benen had zitten begluren.

‘Je kijkt zo raar.’

‘Ik heb zin om in je te bijten.’

‘Waag het niet.’

‘Kom hier, kippetje, ik vreet je op met huid en haar.’ Hij klauwde naar haar als een moordlustige wolf, waarop ze wegvluchtte rond de tafel.

‘Hou op, geilaard,’ schaterde ze.

‘Oké, een andere keer dan.’ Hij trok een stoel van onder tafel. ‘*Vous permettez, madame.*’

‘Oooo, meneer wordt galant.’

Hij nam een servet en drapeerde ze op haar schoot.

‘Wat ruikt het hier heerlijk. Maakte je ontbijt?’

‘Yep.’

‘Wat lief van je.’

Hij plaatste alles op tafel en schonk koffie.

‘Renééé, wat ben je toch een schat.’

‘Engels ontbijt. Kwestie van op krachten te komen.’

Ze sprong op en gaf hem een kledderige zoen op de mond. ‘Straks bestaan er ook nog goede mannen.’

Ze at zwijgend. Af en toe glimlachte ze en schudde het hoofd, alsof ze niet kon geloven dat een man een maaltijd had bereid voor haar. ‘Wie leerde je koken?’

‘Ikzelf.’

‘Heerlijk.’

‘Hoe was het bij jou thuis?’

‘Vader en moeder waren streng en erg religieus. Ik heb één zus. We moesten allebei voor onderwijzeres studeren. Zij raakte zwanger, ik vloog naar het klooster. Het vervolg ken je.’

‘Zie je hen nog?’

‘Nee. Na mijn vertrek uit het klooster ben ik niet langer welkom. Ook niet bij mijn zus.’

‘Wat spijtig allemaal.’

‘Laten we erover zwijgen. Heb je nog les?’

‘Nee, momenteel lopen de examens, ik doe niet mee. Daarna is het vakantie.’

Na het ontbijt ging ze onder de douche. Hij ruimde af en deed de vaat.

Met een handdoek om het hoofd kwam ze terug. Ze haalde een telefoonregister uit een lade en nam plaats aan tafel. ‘Laten we eens kijken wie er allemaal op Frankrijk rijdt.’

‘Wacht. Ik moet al de hele tijd denken aan Sophia haar vijandig gedrag. Waarom vroeg ze niet verder toen ik zei dat Gina in Parijs woonde?’

‘Daar zeg je wat.’

‘Omdat ze meer weet. Bel haar eens. Ze is allicht gekalmeerd ondertussen.’ Hij gaf haar het briefje van Claudia.

‘Ze is vast nog op school.’

‘Ze hebben examens. Normaal is ze thuis om te studeren.’

Bianca draaide het nummer. Na drie keer bellen werd er opgenomen. Het bleef stil aan de overkant.

‘Hallo, hier Bianca Liefkens. We waren gisteren ...’

Een klik en de lijn werd verbroken.

Bianca belde nog eens, maar er werd niet meer opgenomen. Ze flikkerde de hoorn op het toestel. ‘Wat een snertkind.’

‘Zoals ik zei, een uitgekookt kreng.’

‘Probeer later zelf nog eens. Misschien praat ze met jou. Ik houd me bezig met de truckers.’ Na vier telefoontjes vond ze een trucker die de volgende

week een passagier wilde meenemen tot over de Franse grens.

‘Ik ben nog nooit op reis geweest,’ zei René.

‘Ook niet op schoolreis?’

‘Jawel. Met de bus. Vijf jaar geleden. Naar Normandië. Naar de stranden van D-Day. Alles werd voor ons geregeld.’

‘En nu moet je zelf alles regelen?’

‘Ja.’

‘Dan gaan we winkelen.’

Ze kocht hem een rugzak met ontelbare vakjes en zakjes, ondergoed, pyjama's, handdoeken, kleren voor droog weer, kleren voor nat weer, een paar sportschoenen, toiletgerief, schrijfgerief, een wegenatlas, een eerste hulp kit en een Zwitsers zakmes.

‘Moeder gooit me op straat als ze hoort dat iemand kleren voor me koopt.’

‘Zeg gewoon dat je ze kreeg van een lieve kloosterzuster.’

‘Dan wurgt ze me.’

De dagen voor zijn vertrek brachten ze door in een roes. Ze zagen *Marathon Man*, dronken pinten *In 't Geniep*, slenterden door het Patershol, bezochten het Gravensteen, bewonderden het Lam Gods in de Sint Baafskathedraal en aten bij de Chinees op de Korenmarkt. Ze deden boodschappen en hij bereidde haar favoriete gerechten. Ze hadden elkaar voor aperitief, voorgerecht, hoofdgerecht en dessert. Hij zweefde van de ene rozige wolk op de andere en genoot van Bianca als een bruidegom van zijn bruidje tijdens de wittebroodsweken.

‘Bel jij nog eens naar Sophia,’ zei ze bij thuiskomst na een wandeling door

het Citadelpark.

Hij belde. Hetzelfde scenario. Iemand nam zwijgend op. Hij zei zijn naam. De lijn werd verbroken. Hij belde opnieuw. De lijn bleef stil. ‘Ik begrijp het niet. Het gaat toch over haar zus.’

‘Spijtig dat Claudia niet opneemt.’

‘Sophia zal haar wel de les hebben gespeld.’ Hij streelde haar hand. ‘Bianca, vanavond ga ik naar huis.’

‘Nee. Blijf nog even. Je maakt me zo gelukkig.’

‘Je moet op zoek naar werk.’

‘Ik heb alle tijd na je vertrek. Nog één nachtje. Ik red het niet zonder jou.’

‘Zonder inkomen moet je hier weg.’

‘Hou alsjeblieft op over dat werk. Blijf je of niet?’

‘Als je het nog één keer mooi vraagt.’

‘*Please.*’

‘Smeken mag ook.’

‘Ik smeek je.’

‘Op je knietjes.’

Ze gaf hem een klap. ‘Je bent onuitstaanbaar.’

Hij tilde haar op, droeg haar naar de slaapkamer en slingerde haar op bed.

‘Gaan we stoer doen, tijger?’

‘Reken maar.’

Op de trein naar huis zonk de moed hem in de schoenen. Hoe moest hij zijn plan uitleggen aan moeder? En er nog geld voor vragen ook. Bij thuiskomst

ging hij recht naar de keuken. Hij wilde er meteen komaf mee maken. Ze stond aan het aanrecht aardappelen te schillen. Hij nam plaats aan tafel en begon door *Het Volk* te bladeren ‘Waar is Fernand?’

Ze dropte een aardappel in het water. ‘Wie zal het zeggen? Ergens waar er geen werk is. Bij dat vrouwmens in Antwerpen met haar vier kinderen. Vorige week kreeg ik een kaartje uit Athene.’

‘Hij neemt het er wel van.’

‘Ondertussen ploeter ik mij een bult. Ik kom nauwelijks buiten. Ik kan net zo goed een knotwilg zijn.’

‘Ga ook eens op reis. Tegenwoordig zijn er mooie busreizen naar Tirol.’

‘Wie gaat er op het erf passen, de kippen, de konijnen, de schapen?’

‘Ik.’

‘Bij mijn terugkeer liggen ze allemaal dood.’

‘Ma, ik moet je iets vertellen.’

‘Dat klinkt ernstig.’

‘Ga even zitten.’

‘Nu word ik echt ongerust.’

‘Nergens voor nodig.’

Ze droogde haar handen en kwam naast hem zitten aan tafel. ‘En?’

‘Ik heb het verknoeid. Ik ben gebuisd.’

Ze zuchtte. ‘Dat vreesde ik al.’

‘Je deed zoveel moeite voor mij.’

‘Zolang er geen dooien vallen is er niets aan de hand.’

‘Het spijt me.’

‘Het was veel te zwaar voor jou. Studeer volgend jaar iets anders. En doe een vakantiejob. Dan verdien je wat geld terug.’ Ze stond op en wilde verdergaan met aardappelen schillen.

‘Blijf nog even zitten. Er is nog iets. Ik ... ik moet er even uit. Mezelf terugvinden.’

‘Wat bedoel je?’

‘Ik wil een tijdje alleen zijn.’

‘Wat wil je dan doen? In een grot gaan wonen?’

‘Ik ga naar Frankrijk.’

‘Wat heb je in Frankrijk verloren?’

‘Maak het niet zo moeilijk.’

‘Ik maak het moeilijk? Je doet een vakantiejob. Punt.’

‘Nee. Ik ga weg.’

‘Wie gaat dat betalen?’

‘Ik ga te voet, ik bedoel, ik ga liften.’

Ze zakte ineen. ‘Mijn jongste zoon is een hippie.’

‘Ik wil nieuwe gedachten krijgen, een nieuw doel vinden in mijn leven.’

‘In Frankrijk ga je dat vinden?’

‘Ja.’

‘En ik moet dat bekostigen? Geld afhalen van je spaarboek doe je niet. Dat is ...’

‘... ja, ja, voor als ik trouw.’

‘Vond je weer een kist met geld dan?’

‘Ik leerde iemand kennen.’

‘Een meisje.’

‘Niet echt.’

‘Ach René, wat doe je me toch aan? We hadden in de familie nog nooit iemand ... iemand van ...’

‘Iemand van wat?’

‘Daarom was die lange Hollander hier.’

‘Waar heb je het in godsnaam over?’

‘Hoe is het mogelijk? Mijn jongste zoon is ... hoe zeggen ze dat ... van de verkeerde kant.’

‘Denk je ... Denk je nu echt ... Met Klaas? God verhoede.’

‘Als het geen meisje en geen jongen is, wat is het dan? Een kameel met twee bulten?’

‘Een vrouw. Ze is ... ietsje ouder dan ik.’

‘Hoeveel ouder?’

‘Tien jaar.’

Ze schudde haar hoofd. ‘Potverdorie, René. Vind je nou echt niemand van je leeftijd? Wat doet ze voor de kost?’

‘Ze is werkloos.’

‘Mooi. Een profiteur. En zij gaat dat reisje betalen. Of gaat ze mee?’

‘Nee, ik ga alleen.’

‘Heeft ze kinderen?’

‘Natuurlijk niet.’

‘Een diploma?’

‘Ja, ze is onderwijzeres.’

‘Waarom geeft ze geen les? Ze klagen steen en been om schooljuffen en schoolmeesters.’

‘Ze raakt nergens binnen om les te geven.’

‘Ach, ik begrijp het al. Ze legt het aan met haar leerlingen.’

‘Ma, verdomme, waar blijf je het vandaan halen?’

‘Je trekt op zwerftocht door Frankrijk, op zoek naar jezelf, wat dat ook moge betekenen, en je papt aan met een vrouw die je moeder kan zijn. Goed dat ik neerzit.’ Ze veegde met haar hand enkele broodkruimels op de grond.

‘Ga nou niet overdrijven. Ik ben geen kind meer. Ik word binnenkort eenentwintig.’

‘O. Meneer is ineens volwassen.’

‘Ze is zeer vrijgevig.’

‘Dus zij gaat dat tripje betalen? Werkloos zijnde. Ik weet nog altijd niet wie ze is.’

‘Gewoon een lieve vrouw.’

‘Je doet er eerlijk gezegd nogal geheimzinnig over.’

‘Misschien ken je haar. Ze gaf ooit les in het klooster.’

Ze sloeg een hand tegen haar voorhoofd. ‘Een non? Deel je het bed met een non?’

‘Ze smeed haar kap over de haag.’

‘Mijn zoon, gebuisd tot over zijn oren, hokt samen met een non. Ben je nu helemaal van het Lam Gods geslagen?’

‘Ze is al jaren weg uit het klooster.’

‘Je weet ze toch altijd te vinden. Eerst die geschifte Hollander en nu een geperverteerde werkschuwe non die je kop heeft besmet met smeerlapperij.’

‘Voor de laatste maal, ze is geen non. Ze is gewoon een lieve charmante vrouw.’

Ze sloeg met de vlakke hand op tafel. ‘Die je moeder kon zijn!’

Hij plooidde de krant dicht. ‘Dit is te gek voor woorden.’

‘Zit neer! Ik hoorde je laatst bezig tegen die Hollander over Gina. Heeft zij iets te maken met je tripje?’

‘Ja.’

‘De aap komt eindelijk uit de mouw. Je wil haar zoeken. In Frankrijk. Heb ik gelijk?’

Hij knikte. ‘Als ik haar vind, kom ik misschien in het reine met mezelf.’

‘Telkens als dat meisje op de proppen komt, maak je de gekste bokkesprongen. Besef je dat? Weet je waar ze is?’

‘Ik denk in Parijs.’

‘Zeg tegen je non dat ik alles terugbetaal. Nee. Jij betaalt alles terug. Met je vakantiejob.’

‘Ze is niet mijn non!’

‘Hoeveel heeft ze gespendeerd aan jou?’

‘Tweeduizend frank.’

‘Ga je verdorie in smoking naar Frankrijk? Wanneer vertrek je?’

‘Dinsdag.’

‘Kan ik je op andere ideeën brengen?’

‘Nee.’

‘Dan ga ik verder aardappelen schillen. Hoewel ik al lang geen honger meer heb.’

Hij liep naar buiten. Hij ademde diep in en voelde zich honderd kilo lichter.

In de namiddag verscheen Marcel ten tonele. ‘Meneer gaat op reis?’

‘Ja.’

‘Je zou beter wat meer studeren.’

‘Begin ook niet te janken, wil je.’

‘Je breekt moeder haar hart.’

‘Het is niet voor eeuwig.’

‘Ik geloof je niet.’

‘Marcel, ik zweer het.’

’s Avonds bij het afscheid slenterde Mira doelloos rond in de keuken.

‘Wanneer kom je terug?’

‘Geen idee. Als mijn geld op is.’

‘Hier heb je tweeduizend frank voor dat ... dat ... ontaarde mens, en nog eens drieduizend van mij. Ik wil niet dat je onderweg hongerlijdt. Je betaalt me alles terug.’

‘Ik red me wel.’

‘Zwijg en stop het weg.’

Hij stak het geld in zijn broekzak. ‘Breng je me naar het station?’

‘Marcel brengt je. Kom hier, dromer.’ Ze gaf hem een van haar zeldzame omhelzingen. Daarna liep ze met gebogen hoofd naar haar slaapkamer.

Voor de ingang van het station stak Marcel een priemende vinger voor Renés neus. ‘Als je het waagt om weg te blijven, kom ik je zoeken en schop ik je dwars door Frankrijk naar huis.’

‘Ik begrijp het.’

‘Ik breek je armen en benen.’

‘Auwch.’

‘Ik meen het.’

‘Weet ik.’

Eenmaal in de trein dacht hij terug aan zijn gesprek met moeder. Ze kende nu tenminste de waarheid. De zoektocht naar zichzelf, naar zijn luizige ego dat ten prooi viel aan mislukking en schuld, was een alibi. De zoektocht naar Gina was zijn morele plicht. Hij zou alles op alles zetten. Stel je voor dat ze elkaar terugzagen. Hoe zou ze reageren? Hoe zou ze eruitzien? Zou ze nog een greintje interesse hebben in hem? Of was ze hem al lang vergeten en leefde ze gelukkig in Parijs? Wat als ze haar dromen had waargemaakt en het verleden wilde vergeten? Dan was het maar zo. Dan kon hij er zelf ook een streep onder trekken.

Later schoten hem Bianca’s onheilspellende woorden te binnen, dat Gina misschien in nesten zat, gevallen voor foute mannen, of erger. Hij kreeg nog meer schuldgevoelens, omdat hij haar niet vroeger was gaan zoeken. Uiteindelijk verzoende hij zich met alle tegenstrijdigheden. Hij genoot tenslotte de steun van moeder, een fantastisch lief en een vrijgeveige Hollander. Stom dat hij vergeten was moeder de groeten te doen van Lea. Hij zou het zeker doen als hij terugkwam. Hij haalde diep adem. Zijn plan kreeg vaste vorm.

OceanofPDF.com

12 april 1975

Het einde is in zicht. Styliste modéliste. Wat klinkt dat voornaam. Ik bruis van de ideeën. Gisteren leerde ik een jongen kennen. Ik zat op een terrasje iets te drinken met Charlotte. Hij bracht onze drankjes. Hij flirtte met mij. Zo knap. Hij heet Akil.

OceanofPDF.com

Loving you

Isn't the right thing to do

Fleetwood Mac – Go Your Own Way

Bianca wachtte hem op aan het station. Ze omhelsde hem. 'Ik heb je gemist.'

'Ik jou ook.'

Ze liepen hand in hand naar haar wagentje en vertrokken naar haar appartement. Ze opende de deur en schopte haar schoenen uit. 'Hoe was het?'

Hij liet zich in de sofa vallen. 'Moeder had het er moeilijk mee, maar uiteindelijk respecteerde ze mijn voornemen. Ze is best wel ruimdenkend.'

Ze legde een plaatje op. 'Vertelde je over ons?'

'Ja. Ze was ... een beetje verwonderd.'

Ze legde haar hoofd in zijn schoot. Hij kuste haar op het voorhoofd.

Tijdens *Sailing* van Rod Stewart viel ze in slaap.

Later, in bed, wriemelde ze zich met haar rug tegen hem aan. Ze hield zijn hand vast. 'Alleen knuffelen.'

'Is er iets?'

'Ach, je weet wel. Vrouwendingen.'

Hij streelde zachtjes haar buik.

's Morgens werd hij als eerste wakker. Hij haalde croissants en maakte koffie. Naast haar kopje legde hij tweeduizend frank. Ze kwam aan tafel, vroeg slaperig: 'Wat is dit?'

'Geld van moeder voor de rugzak en de kleren.'

'Hou maar, je kan het goed gebruiken.'

Hij liet het liggen.

Na het ontbijt schoof ze het geld naar hem toe. 'Stop het weg, schat.'

'Het is voor jou.'

'René, stop het weg!'

Geschrokken door haar reactie borg hij het op.

Tegen de middag gingen ze naar de bank om geld om te wisselen in Franse munten. Daarna aten ze friet in de Zatopek. 'Nog iets gehoord van Klaas?' vroeg ze.

'Nee.'

'Hij belde me in het weekend om te vragen wanneer je vertrekt.'

'Mooi. Hopelijk laat hij de fanfare thuis.'

Ze keek afwezig naar buiten. 'Dit is onze laatste dag samen.'

'Er komen er nog vele.'

'Je zal Gina vinden en mij vergeten.'

Hij kneep in haar hand. 'Zeg dat niet.'

'Ik ben te oud voor jou.'

'Moeder zei ook al zoiets. Ik haat het.'

'Ze heeft gelijk. Je kan beter een meisje zoeken van jouw leeftijd.'

‘Bianca, hou op.’

Terug thuis nestelde ze zich in de sofa en viel na een paar minuten in slaap. Hij nam een boek, maar lezen lukte niet. Zijn gedachten dwaalden voortdurend af naar de komende trip. Daarna deed hij boodschappen. Hij bereidde een van haar lievelingsgerechten, kabeljauw in mousselinesaus. Met een glaasje witte wijn.

Tijdens het eten zat ze hem te observeren. Hij kreeg het benauwd. ‘Bianca, wat doe je?’

‘Eten.’

‘Je zit me te beloeren.’

‘Wat begrijp je nou van een vrouw. Je bent nog een kind.’ Ze stond op en liep naar haar kamer.

Hij ruimde af en nam de tram naar zijn logies. Daar stopte hij kousen, zakdoeken en nog wat andere spullen in een zak. In de Heremiet dronk hij een glas bier. Bij het vallen van de avond keerde hij terug naar het appartement. Hij plaatste de zak met spullen naast de rugzak in het gangetje en opende de slaapkamerdeur. Ze sliep. Hij zette de wekker, ontkleedde zich en kroop naast haar. Ze knorde en wurmde zich tegen hem aan. Met een arm om haar heen keek hij naar het lijntje straatlicht door het overgordijn, tot ook hij in slaap viel met een kop vol zorgen. Morgen begon het grote avontuur, een mier op zoek naar een andere mier ergens in het heelal.

Om vijf uur liep de wekker af. Ze namen een douche en aten zwijgend hun ontbijt. Hij inspecteerde een laatste maal de rugzak. Daarna vertrokken ze.

Ondanks het vroege uur was het erg druk bij Vereenoghe Transport. De

ene na de andere truck met oplegger reed de parking af. ‘We wachten hier,’ zei ze in het wagentje, ‘op de parking ben ik aangeschoten wild. Die harpij bekogelt me niet nog een keer met kantoormeubilair.’

Er werd op het raam geklopt. Klaas, in een bermuda en een rood T-shirt met een zwarte opdruk van Che. ‘Kom eens naar buiten, troetelpoepjes.’

Ze stapten uit. De lucht was helderblauw en het beloofde een stralende dag te worden.

‘Klaar voor de verovering van Parijs?’ vroeg Klaas.

René haalde zijn schouders op.

‘Wat heeft hij, juffrouw Bianca? Hij kijkt alsof hij verbannen wordt naar Siberië.’

‘Niets heb ik. Het voelt gewoon even aan als het zoeken naar een naald in een hooiberg. Wat als Gina al lang weg is uit Parijs? Dan wordt het zelfs zoeken naar een zandkorrel in een woestijn.’

Klaas keek meewarig naar Bianca. ‘Hij valt geregeld ten prooi aan leeghoofdigheid en beschikt spijtig genoeg slechts over één nogal luie en nutteloze hersencel.’ Hij gaf René een tik tegen zijn arm. ‘Zet die hersencel nou even aan het werk. Denk aan de tijd toen je als kort gebroekt jochie ten prooi viel aan de kalverliefde. Wat waren haar laatste woorden? Waar droomde ze van?’

‘Van Woodstock.’

‘Nou, dat ligt intussen ook alweer een eindje achter ons, niet? Herinner je je dan niets meer? Behalve de rozengeur en maneschijn?’

‘Ze bladerde graag in modemagazines. Ze droomde ervan om jurkenmaakster te worden.’

‘Voilà. Zo klaar als een klontje. Parijs, het centrum van de modewereld.’

‘Er woont meer volk in Parijs dan in heel België.’

‘Ga naar de dienst burgerzaken, vraag haar adres en breng haar een bezoek.
Kat in ’t bakkie.’

Een donkergroene truck met oplegger reed van de parking. De bestuurder stak een hand op naar Bianca en liet een oorverdovende claxonstoot horen. Klaas versteende en helde vervaarlijk over naar de trambaan. René ving hem net op tijd op zodat hij niet in drieën werd gereden. Hij deponeerde hem languit op de stoep.

Bianca hurkte geschrokken naast Klaas en pletste hem in het gezicht. ‘Wat heb je?’

‘Rustig, Bianca, niets aan de hand,’ zei René.

Klaas verslapte. ‘Waarom sla je mij?’

‘Ik dacht dat je doodging. Heb je epilepsie?’

‘Begin nou ook niet, wil je.’

‘Als hij hevig schrikt valt hij om. Niets om je zorgen over te maken.’

De trucker had intussen zijn trekker met oplegger geparkeerd. Hij stapte uit en liep naar het drietal. ‘Wat is er met die jongen?’

Bianca veegde teder over Klaas’ wang. ‘Gaat het?’

‘Jawel. Bedankt om me op te vangen.’ Hij stond moeizaam overeind.

‘Iedereen present?’ vroeg de trucker, die veel weg had van Fozzie Bear van de Muppet Show. Hij droeg zelfs het gekke hoedje.

‘We wachten nog even,’ zei Bianca.

Klaas gaf René een omslag. ‘Voor onderweg. Pas openen als je in Parijs

bent.'

René knikte. Bianca kwam voor hem staan. 'Zal je de hele weg aan me denken?'

'Natuurlijk.'

Ze omhelsde hem. 'Wat er ook gebeurt?'

'Ja.'

'Als je liegt kom ik rondspoken in je dromen.'

'Joehoe.'

Ze gaf hem een laatste kus.

Hij nam zijn rugzak uit de Fiat. 'Tot ziens.'

'Wacht nog even,' zei ze weer.

'Mevrouw Liefkens, ik moet nu echt wel vertrekken hoor,' zei Fozzie.

'Waarop wachten we?' vroeg René.

'Op mij,' klonk een stem achter hem.

And as we wind on down the road

Our shadows taller than our soul

Led Zeppelin – Stairway to Heaven

Hij keek om. ‘Val nu dood.’

Daar stond ze, gepakt en gezakt, in een strak helblauw topje en al even strakke jeans, de haren in een krijgshaftige paardenstaart. Het loeder.

‘Wat doe jij hier?’ vroeg René verbijsterd.

‘Ik ga mee.’

Hij zocht hulp bij Bianca. ‘Ik ga alleen. Toch?’

‘Met tweeën heb je meer kans.’

‘Je wist ervan?’

‘Ze praat je wel bij.’

‘Waarom zei je niets?’

‘Het spijt me.’

‘Komaan mensen, is dit congres eindelijk afgelopen? Ik heb een deadline te halen,’ zei Fozzie.

Bianca hield haar hand op. ‘Een ogenblikje nog, Sylvain.’

‘Omdat jij het bent, mevrouw Liefkens, anders vertrok ik nu.’

‘Dit was niet de afspraak,’ zei René.

Klaas mengde zich in het debat. ‘Zo kennen we hem weer: de grootste jezuïet van het westelijk halfrond. Weigert om met een hoogst appetijtelijk huppelkutje naar Parijs te reizen. Vooruit man. Lazer op!’

‘Hoe noem je mij?’ vroeg Sophia.

‘Een hoogst lieflijk meisje.’

Bianca nam Renés hoofd als een kelk tussen haar handen. ‘Ga nu.’

René keek van Bianca naar Klaas, van Klaas naar Sophia en van Sophia terug naar Bianca. ‘Stelletje bedriegers.’ Hij opende de truck aan de passagierszijde, gooide de rugzak in de cabine en klom erin.

Sophia volgde. ‘Schuif op.’

‘Jij zit in het midden.’

‘No way,’ zei ze.

Hij zoog zijn longen vol lucht. ‘Waar ben ik in godsnaam aan begonnen.’

Fozzie trok de zware diesel hortend en stotend op gang. Op het dashboard kwam een biotoop van zakdoeken, notitieboekjes, Rizla vloeitjes, een stanleymes en een frommeltje kousen in beweging. ‘Waarheen gaat de reis?’

‘Parijs,’ antwoordde René.

‘Spanje,’ zei Sophia.

‘Spanje?! Hoe kom je erbij?’

‘Ik moet richting Italië,’ zei Sylvain, ‘net over de Franse grens zet ik jullie eruit.’

‘Rij je niet naar Parijs?’ vroeg René onthutst.

‘Nee, jongeman. Je liefje wil trouwens naar Spanje.’

‘Ze is mijn liefje niet.’

De man keek verbaasd. ‘Vreemd stel zijn jullie.’

René bekeek Sophia. ‘Wat is er in Spanje?’

‘Zon, zee, stranden, stierengevechten, als je niet akkoord bent stap je maar weer uit.’

‘Ik ga naar Parijs.’

‘Ik naar Spanje.’

Hij leunde gefrustreerd achterover. Zijn vermoeden werd bevestigd. Sophia wist meer. Alleen gaf ze niet de indruk er veel woorden aan vuil te willen maken. Bianca had zijn vertrouwen geschonden. Was ze daarom zo stil geweest die laatste dagen? Bang dat hij het zou aanleggen met Sophia? Nog in geen honderd jaar. Hij bekeek het meisje van opzij. Ze schommelde met gesloten ogen mee op het ritme van de truck. Hoe oud was het wicht? Zeventien? Achttien? Een kind. Of vreesde Bianca echt dat hij verliefd zou worden op Gina? Wat hadden ze nog gemeen? Ze waren verdorie nog kinderen toen ze elkaar voor het laatst zagen. Misschien schold Gina hem de huid vol. Waar hij het lef vandaan haalde om haar lastig te vallen. Hij opende zijn wegekaart en vroeg Fozzie naar de route.

‘Oudenaarde, Ronse, Leuze, Mons, Maubeuge.’

‘Waarom niet de autosnelweg naar Rijsel en vandaar naar Parijs?’

‘Omdat ik niets te zoeken heb in Parijs.’

De moed zonk René in de schoenen. De trip was nog niet begonnen of hij was al ontaard in een doelloze zwerftocht, in het gezelschap van een trucker die de verkeerde kant op reed en van Sophia die naar Spanje wilde, wat dat ook mocht betekenen.

Tussen Oudenaarde en Ronse bezag hij meewarig zijn geboortestreek. Een keten groteske molshopen omgedoopt tot Vlaamse Ardennen. Van overdrijving gesproken. Een land van keuterboeren dat elk voorjaar onder de voet werd gelopen door mentaal gestoorde koersfanaten met stompzinnig achterover gedraaide wielerpeljes. Hij haatte het. Hij haatte Sophia omdat ze zo onbeschaamd zijn plan kwam dwarsbomen. Om haar mond zweemde een glimlach. Blijkbaar genoot ze van het voorbijtrekkende landschap. Hoe was het haar vergaan de laatste jaren? Was ze ooit langer dan één dag van huis weggeweest? Zat ze daarom zo stompzinnig te monkelen? Blij om eens buiten te mogen, weg uit die desolate Vikingstraat? Hare arrogante doorluchtigheid gaf niet de indruk veel woorden aan hem vuil te willen maken. Wat moest hij met haar? Dumpen en huiswaarts sturen. *Return to sender*. Dat zou hij doen, verdomme.

Hoewel. Een minderjarige achterlaten langs de kant van de weg in een vreemd land. Zoiets deed een Nieuwelinck niet. Hij zou haar moeten dulden, wat wellicht nog een groter probleem ging worden dan het terugvinden van haar zus.

Voorbij Ronse reden ze dwars door Le Pays des Collines Wallonië binnen. In Peruwelz namen ze de oprit van de autosnelweg naar Mons. Wat verder lag het dorpje Bon-Secours, waar een jaar eerder de reus Atlas was gestorven. René was er ooit geweest met pa en ma toen hij pas de luiers was ontgroeid. ‘Ginds woonde de reus Atlas,’ zei hij.

Ze bekeek hem vol ongeloof. ‘Een reus. Waarachtig.’

‘Een ex-catcher. Hij was tweeënhalve meter lang en woog tweehonderdvijftig kilo.’

‘Ja, zoals de reus Rolarius uit Roeselare waarmee je me destijds de stuipen

op het lijf joeg.’

Ze herinnerde het zich nog. Hij glimlachte. ‘Atlas was wel een echte reus.’

Net voor Mons sloeg Fozzie af richting Maubeuge. In La Capelle stopte hij voor een kruispunt. ‘Ik moet links naar Charleville-Mézières. Jullie kunnen best Reims volgen en zo dwars door de Auvergne naar het zuiden.’

Sophia sprong uit de cabine. René volgde en bedankte Sylvain. De trucker vertrok en sloeg wat verder linksaf.

Voorbij het kruispunt stak ze haar duim in de lucht. ‘Is het een man, zit ik achteraan, is het een vrouw, zit ik vooraan.’

‘Dat heb je zo in je eentje beslist. Zouden we dit niet beter eerst overleggen?’

‘Nee.’

‘Mooi.’

Even later werden ze opgepikt door een landbouwer met een Peugeot. Een paar dorpjes verder moesten ze er weer uit. Ze ging op een afscheidingsmuurtje zitten en haalde een pakje in folie gewikkelde boterhammen uit haar rugzak.

‘Je hebt een lunchpakket? Heb ik niet aan gedacht.’

‘Pech voor jou.’

Ze liet een halve boterham over voor hem. Hij slikte hem in één hap naar binnen. Daarna vatten ze terug post langs de weg. Om vijf uur bereikten ze Reims. Hij kocht een halve kilo grof gemalen gehakt en belegde een stokbrood dat hij voor drie vierde opat. Zij at een banaan en een appel. Daarna zochten ze een jeugdherberg.

Het was er druk. Hij hoorde allerlei talen waaronder Engels en Duits.

Sophia had de hele dag geen woord gezegd. Zijn vragen over hun reisdoel had ze straal genegeerd. Meer nog, ze gaf hem het gevoel een blok aan haar been te zijn, hoewel hij toch de initiatiefnemer was.

In bed opende hij de omslag van Klaas. Er stak een stapel Franse bankbiljetten in, een briefje met een telefoonnummer en de mededeling: *Voor een avondje tietten spotten in de Crazy Horse. Bel als je meer nodig hebt.* René glimlachte. Met Sophia tietten spotten in de Crazy Horse was niet meteen een vanzelfsprekend vooruitzicht. Het geld was meer dan welkom. Zeker nu hij had besloten Sophia te volgen naar Spanje. Veel keus had hij niet.

Bij het ontbijt de volgende morgen legden ze hun reisdoel vast voor de komende dag: Nevers, een rit van meer dan driehonderd kilometer. René was sceptisch, maar Sophia hield vol dat het zeker zou lukken. Ze vertrokken te voet tot buiten de stad. Ze droeg een short en een grasgroen geribbeld topje van hetzelfde model als de dag ervoor. ‘Deel je het bed met die non?’

‘Hoezo?’

‘Ik zag jullie toch bezig.’

‘Zoiets vraag je niet.’

‘Ik wel.’

Hij draaide zich om, stapte achterwaarts verder en stak zijn duim in de lucht.

‘Krijg ik nog antwoord?’

‘Welke non bedoel je?’

‘Met hoeveel nonnen deel je het bed?’

‘Bianca is geen non.’

Ze gniffelde. ‘Hoe is ze in bed?’

‘Goddelijk. Jaloers omdat je zelf geen vrijer hebt?’

‘Weet jij veel.’ Ze trok een nors gezicht en zette vaart in haar pas. Hij lachte terwijl hij haar inhaalde. Ze werden opgepikt door een zwaarlijvige dame in een deux-chevaux met opgerold dak dat vervaarlijk overhelde naar de bestuurderskant. René schoof op de achterbank achter Sophia.

‘*Des amis?*’ vroeg de vrouw.

‘*Pas du tout,*’ antwoordde Sophia.

De dame, een bol vrouwtje met koperkleurige krullen, in een fleurig babydoll jurkje, vertelde honderduit over de bezienswaardigheden onderweg. Soms stopte ze om foto’s te nemen van een burcht of een kathedraal, of om haar gevoeg te doen achter een struik. Bij elke put of bult in het wegdek kraakte de achteras. René vreesde dat het geitje zomaar door de wielen zou zakken. Sophia trok zich aardig uit de slag in het Frans. René begreep het meeste van wat het vrouwtje zei, maar als hij mee converseerde, weergalmde haar bulderlach over de heuvels. Hij had de hele voormiddag krampen en vroeg zich af of het kwam door al dat gewiebel, dan wel door het gehakt dat hij de vorige dag had gegeten, waaraan, nu hij eraan terugdacht, een vreemd luchtje had gezeten. Na vele omweggetjes en zijsprongetjes nodigde de dame hen uit om iets te eten bij haar thuis. Hij was blij, zo kon hij onmiddellijk naar het kleinste kamertje.

De dame serveerde stokbrood met kaas, vers fruit en een glas rode wijn. Sophia sloeg de wijn over en dronk water. Het was een heerlijke maaltijd die René noodgedwongen afrondde met een tweede bezoek aan het toilet.

Na het afscheid van het bolle vrouwtje gingen ze terug op pad.

‘We geraken nooit op tijd in Nevers,’ zei ze.

‘Ik zei toch dat het te ver was.’

‘Geef me de wegenkaart.’

Ze volgde met haar vinger de route die ze hadden afgelegd. ‘Troyes zijn we gepasseerd, Nevers halen we niet meer. We mogen al blij zijn als we Auxerre bereiken.’ Ze plooide de kaart dicht en gaf ze terug.

‘Wanneer ga je me bijpraten?’ vroeg hij.

‘Waarover?’

‘Over je wonderbaarlijke verschijning gisterochtend.’

‘Wat wil je weten?’

‘We belden je verschillende keren. Je smiet telkens de telefoon dicht.’

‘Ik heb me bedacht tijdens het weekend.’

‘Je belde naar Bianca?’

‘Ze was blij dat ik wilde meegaan.’

‘O ja? Wat hebben we verloren in Spanje?’

‘Alles op zijn tijd, beste vriend.’

‘Hou op met geheimzinnig doen. Wat is ons einddoel?’

‘Alles op zijn tijd.’

‘Jouw beurt om te liften.’

‘Waarom moet ik altijd?’

‘Ben je achterlijk dan?’

‘Omdat ik een meisje ben?’

‘Gewoon kansberekening.’

Ze lachte, trok haar topje wat strakker, verwijderde het elastiekje uit haar paardenstaart, schudde haar haren los en nam een pose aan die zelfs de hardvochtigste franciscaan zou hebben aangezet tot nachtelijke handgymnastiek.

Even later stopte een witte R4. Sophia opende de achterklep, plaatste haar rugzak in de koffer en nam plaats achterin. De bestuurder, een pokdalige vijftiger met ratten oogjes, draaide zich om. ‘*Mais mademoiselle, venez chez moi.*’

‘*Trop tard, monsieur.*’

René plaatste zijn rugzak ook in de koffer en stapte in naast de bestuurder. Al snel vroeg hij zich af of ze zelfs Auxerre nog zouden halen. De man reed als een slak en lonkte aanhoudend in zijn achteruitkijkspiegel naar Sophia.

‘Je liefje?’ vroeg hij.

‘Nee.’

‘Hoe oud?’

‘Geen idee.’

Hij trok een meesmuilende knipoog. ‘Rijdt ze al zonder zadel?’

‘Hallo, ik zit hier,’ zei Sophia.

De man grinnikte. Op een verlaten stuk weg stopte hij en vroeg aan René om het kofferdeksel dicht te slaan omdat het los zat na het inladen van de rugzakken. René was amper uitgestapt of het wagentje vertrok met piepende banden en verdween achter een bocht. Met stomheid geslagen keek hij het na. Ontzet rende hij het achterna, rondde de bocht. Zijn hart sloeg over.

OceanofPDF.com

Elle court, elle court

La maladie d'amour

Michel Sardou– La maladie d'amour

Een eind verderop, gehuld in een sissende wolk stoom, lag het wagentje op zijn zij in een ondiepe sloot. Het achterportier vloog open en Sophia klauterde eruit, trappend en slaand naar de bestuurder onder haar. Ze sprong op de baan en rende René tegemoet. De bestuurder klom ook uit het wagentje en zat haar armen wiekend achterna. *‘Bordel de merde. Putain. Reste ici!’*

De man liep sneller dan Sophia. Een paar tellen later gooide hij haar tegen de grond, draaide haar om en sloeg naar haar gezicht. Ze verweerde zich heftig en schopte hem met de voeten van zich af. Ze krabbelde recht en wilde opnieuw gaan lopen, maar de man greep haar bij een enkel. Ze smakte opnieuw neer.

Buiten adem bereikte René het worstelende tweetal. Hij sloeg zijn arm langs achteren rond de man zijn nek en trok hem weg van Sophia. Hij struikelde en viel achterover, de man boven op hem. Alle lucht pufte uit zijn longen. De man was zwaar en spartelde om los te komen. Sophia, terug op de been, trapte hem snoeihard tussen de benen. De man kreunde en bedekte met beide handen zijn kruis. René kroop onder hem uit. Sophia ging door met trappen tot René haar vastgreep en zei dat het wel genoeg was.

‘Vuile rotzak!’

De man probeerde zich te rechten. Sophia stampte hem droog in het gelaat. Hij viel achterover en bleef liggen. Bloed stroomde uit zijn neus.

René sleepte haar mee naar het wagentje. Ze wrikten hun spullen uit de koffer en zetten het op een lopen. Bij het volgende kruispunt sloegen ze rechtsaf en verscholen zich in een bosje, uit het zicht van de hoofdweg.

‘Ik kan niet meer,’ zei ze buiten adem. Ze strompelde naar een beekje, viel op haar knieën en gaf over, bevend over haar hele lichaam. Daarna viel ze uitgeput in het gras. Hij gaf haar een fles water. Hij bekeek de schaafwonden op haar knieën. ‘Dat moet ontsmet worden.’

‘Ik wil eerst uit de buurt zijn van dat zwijn.’

‘Blijf rustig, we zien hem niet meer terug. Je hebt zijn ballen vermorzeld.’

Ze lachte en huilde tegelijk.

Ze wachtten een uur en keerden terug naar de hoofdweg. Korte tijd later stopte een jonge vrouw. Ze nam hen mee tot aan het laatste dorpje net voor Auxerre waar ze de parking op reed van een warenhuis. Ze bedankten haar en namen plaats op een betonnen boordsteen naast de ingang. Hij ontsmette haar schaafplekken. Daarna gingen ze naar binnen. Hij kocht brood, kaas, boter, fruit, wijn, water en een fles Bénédictine.

‘Ben je soms eigenaar van de winkel,’ vroeg ze aan de kassa.

‘Ik heb geld.’

Hij rekende af. Terug op de parking bekeek ze haar knieën. ‘Wat een varken.’

‘Hoe kwam je in die sloot terecht?’

‘Ik draaide aan zijn stuur om hem te doen stoppen. Toen dat niet lukte gaf ik hem een klap tegen zijn oor. Het volgende ogenblik viel de wereld op zijn

kant.'

'Je hebt hem niet alleen ontmand maar ook nog doof geslagen.'

'Zijn verdiende loon.'

'We moeten oppassen in het vervolg. Bij twijfel stappen we niet meer in.'

'Dan raken we nergens. We lopen nu al hopeloos achter op het schema.'

'Is er een schema?'

Ze tikte tegen haar voorhoofd. 'Het zit allemaal hier.'

'Misschien moet je wat minder Jane Birkin imiteren als je gaat liften.'

'Straks is het nog mijn fout.'

'Sorry.'

'We vertrekken.' Ze stond op en schoot door haar voet.

'Wat is er?'

'Mijn enkel gekneusd op die klootzak zijn kop.'

Ze werden opgepikt door een dandy die eruitzag als een Siciliaanse pooier, behangen met gouden ringen, armbanden, halskettingen en een polshorloge dat wellicht duurder was dan zijn donkerblauwe Citroën DS. Hij vroeg hen mee naar een party. Ze bedankten. Ontstemd deponeerde hij hen voor de ingang van een jeugdherberg in een verpauperde buurt.

Na zich te hebben ingeschreven, namen ze plaats aan een houten picknicktafel in een gezellig binnentuintje. Sophia leek met haar gedachten mijlenver weg. Hij gaf haar een stuk brood met boter, een spie kaas en een glas wijn. Ze at zwijgend en keek emotioneel in zijn ogen. Hij werd er ongemakkelijk van. 'Wat is er?'

'Ik zie altijd weer die vuilak voor me.'

‘Het is goed afgelopen.’

‘Wat zou er gebeurd zijn als je ons niet had ingehaald?’

‘Daar moet je niet aan denken. Drink je wijn.’

‘Ik drink nooit alcohol.’

‘Doe nu maar, het zal helpen.’

Na het eten, ze had intussen twee glazen uit, maakten ze een wandeling naar het oude stadsgedeelte en kuierden langs de Yonne, de rivier dwars door Auxerre. Hij genoot van het uitzicht op de kathedraal en de kerktorens. Ze leek het voorval met de snoodaard even te vergeten en liep dromerig aan zijn arm. Als ze zijn lief was geweest, hij zou het romantisch hebben gevonden. Nu eigenlijk ook. Ook al was ze niet zijn lief.

‘Leuk wat je zei over Jane Birkin,’ zei ze.

Hij voelde een blos opkomen.

‘Lijk ik op haar?’

‘Nogal, zoals nu.’

‘Zingen kan ik evenwel niet.’

‘Zij ook niet, maar hijgen kan ze als de beste.’

Ze lachte. Wat was ze mooi als ze lachte. Hij keek de andere kant op en dacht aan Bianca, thuis in haar appartement. Hij vond het vreemd om met een ander meisje aan zijn arm te lopen. Was Bianca bang geweest dat hij zou vallen voor Sophia? Had ze daarom gevraagd om braaf te zijn? Natuurlijk zou hij braaf zijn. Dat ze eraan durfde te twijfelen. Bij valavond keerden ze terug naar de jeugdherberg.

‘Sophia, we moeten dringend praten. Ga zitten.’

‘Een ogenblik.’ Ze ging naar de slaappleats en kwam terug met een omslag.

‘Wat is dit?’

‘Een brief van Gina.’

‘Mag ik hem lezen?’

Ze gaf een kort knikje.

Verwonderd bekeek hij het adres op de omslag. Ganzestraat 17. De poststempel was onleesbaar. Geen afzendadres. Hij nam de brief eruit. Van bij de eerste woorden kreeg hij het warm.

Parijs, 11 september 1975

Lieve Sophia, Lieve Claudia

Het spijt me dat ik nooit iets van mij heb laten horen. Ik had al veel eerder moeten schrijven maar ik durfde niet. Ik vreesde om in een tehuis te belanden. Nu niet meer.

Ik woon in Parijs. Ik werd opgenomen in het gezin van een zeer lieve welgestelde dame. Ze zegt dat ik voor haar een tweede dochter ben. Ze gaf me zelfs haar naam. Ik volgde naailessen en ben afgestudeerd als modeontwerpster. Styliste modéliste heet dat hier. Ik ben zo gelukkig.

Ik kom naar huis. Eerst ga ik kort op vakantie met mijn vriend naar San Sebastian, naar de geboortestreek van een beroemde modeontwerper. Daarna kom ik terug. Ik ben zo gelukkig! Ik kijk er vurig naar uit om jullie terug te zien.

Vele vele kusjes. Tot zeer binnenkort.

x x x x x

Gina

Zijn hoofd gloeide van opwinding. Hij leunde achterover. ‘Ik wist het.’

‘Wat wist je?’

‘Dat ze in Parijs zit.’ Hij vertelde over het medaillon met haar foto. ‘Weet je mama van deze brief?’

‘Nee.’

‘Claudia?’

‘Ook niet.’

‘We gingen langs bij tante Julia. Ze zei er niets over.’

‘Ze weet nergens van. Ze gaf hem me ongeopend.’

‘1975. Gericht aan jou en Claudia. Waarom niet aan je mama?’

‘Geen idee.’

“‘Ik kom naar huis. Tot zeer binnenkort.’ En dan?’

‘Niets meer.’

‘Twee jaar geleden zou ze naar huis komen en vervolgens liet ze niets meer van zich horen?’

Ze knikte.

Ik vrees dat ze in nesten zit.

‘Vind je dat niet zorgwekkend?’

‘Misschien bedacht ze zich.’

‘Verwittigde je de politie?’

‘Nee.’

‘Waarom niet?’

‘Om mama en Claudia geen valse hoop te geven. Trouwens, wat zouden ze ermee zijn geweest?’

Hij schudde het hoofd. ‘Er moet iets zijn tussengekomen. Maar wat?’ Hij nam opnieuw de brief ter hand. Zijn ene voet tikte verwoed op en neer alsof hij de maat sloeg op een onhoorbaar lied. ‘Modeontwerpster. *Styliste modéliste*. Haar droom.’

‘Had ze een droom?’

‘Lang geleden vertelde ze dat ze graag jurken wilde leren naaien.’

‘Dat wist ik niet.’

‘San Sebastian. De geboortestreek van een modeontwerper. Enig idee wie?’

‘Nee.’

‘Waarom zocht je het niet op?’

Ze stak haar armen wijd open. ‘Zal ik een defileetje doen over de catwalk?’

‘Doe niet onnozel.’

‘Ik ben Coco Chanel niet. Ik ken niets van mode. We droegen meer tweedehands kledij dan wat anders. Mode interesseert me niet.’

‘Ik vind nog altijd dat we naar Parijs moeten. We gaan naar de burgerlijke stand en vragen haar adres.’

Ze tikte op de brief. ‘Je hebt niet goed gelezen.’

Hij herlas. ‘Je hebt gelijk. Ze draagt een andere naam. Van die welgestelde dame. Dan heeft Parijs inderdaad niet veel zin. Dus we gaan naar San Sebastian?’

Ze knikte.

‘Waarom vertelde je dit niet eerder?’

‘Ik wilde je dumpen.’

‘Wat lief. Je hebt je bedacht?’

‘Ja, na dat voorval met die smeerlap.’

‘Zijn er nog dingen die ik moet weten?’

‘Nee.’

Hij gaf de brief terug. Ze stopte hem in haar achterzak en liep zonder nog om te zien naar de slaapruimte.

De volgende morgen bij het ontbijt was ze weer helemaal haar arrogante zelve: koel, berekend, hautain, het complete arsenaal aan licht ontvlambare nukkigheden op scherp. Hij ging verder op het romantische elan van de avond ervoor. ‘Goed geslapen?’

‘Mijn hoofd doet pijn.’

‘Hier, drink een glas water.’

‘Nooit drink ik nog alcohol. En zeker niet van jouw bocht.’

‘Wat is ons doel voor vandaag?’

‘Mij eender. Je weet toch alles beter.’

Hij keek in de gids. ‘Vichy heeft een jeugdherberg.’

‘Ik heb allang spijt dat ik meeding met jou.’

‘Ik heb je niet uitgenodigd.’

‘Alleen was ik al veel verder geweest.’

‘Alleen lag je nu in een gracht, gewurgd en verkracht.’

‘Denk niet dat ik je daarvoor eeuwig dankbaar blijf. Als je niet was

langsgekomen met dat krankzinnige idee om Gina te gaan zoeken, was dit allemaal niet gebeurd.'

'Moeten we haar aan haar lot overlaten? Is dat wat je wil?'

'Dat zeg ik toch niet.'

'Wat als ze ook zo'n smeerlap tegen het lijf liep.'

'Ze moest maar niet zijn weggelopen.'

'Wat een gezeur. Het was toch leuk gisteravond, aan de oever van dat riviértje?'

'Nadat je me eerst dronken had gevoerd.'

'O?'

'Jullie hebben altijd bijbedoelingen.'

'Ondankbaar schepsel. Maak je klaar. We vertrekken.'

Voorbij Auxerre begon het te miezeren. Ze trokken allebei een regenjack aan. Ze had genoeg van het liften en wachtte ineengedoken af, terwijl hij al het water opving van voorbijrijders. Niemand stopte. Ze trokken te voet verder. Tegen elfen klaarde het op, waarna het liften een stuk vlotter verliep. In de vroege namiddag waren ze voorbij Nevers.

In een godvergeten gehucht een eindje van de hoofdweg kocht hij twee stokbroden, kaas, sinaasappelen, dadels en noten. Ze aten op een pleintje onder een Japanse kerselaar. Hij dronk de veel te warme wijn, zij dronk water uit een fontein. Ze hadden de hele rit geen woord gewisseld.

Hij ramde het resterende stokbrood in zijn rugzak en vloekte. 'Tweehonderd landen, tweehonderd volken, maar slechts één volk dat broden bakt van een meter lang.'

Ze keek geamuseerd toe.

‘En wat eet dat volk bij dat misvormde brood? Kaas die stinkt naar stront!’

‘Zal ik het opbergen?’

‘Blijf eraf.’

‘Wat heb je ineens?’

‘Moet jij vragen. Je zegt alweer de hele dag geen woord. Ik koop eten en drinken voor jou, maar een bedankje? Hoho.’

Ze gordde haar rugzak om. ‘Hoe kom je aan al dat geld?’

‘Heb je niets mee te maken.’

‘Druk je het zelf?’

‘Je brengt me op ideeën.’

‘Ik betaal alles terug.’

‘Waarmee? Wijnkurken?’

‘Met geld dat ik verdien.’

Hij zwaaide zijn rugzak om. ‘Hoeveel heb je?’

‘Honderd Franse frank.’

‘Dacht je daarmee tot in Spanje te geraken?’

‘Het lukt wel als ik zuinig ben.’

‘Je kan altijd een boulevard doen.’

‘Dat is smerig.’

‘Met dat korte broekje van gisteren.’

‘Hou op.’

‘En een visnetje in plaats van die topjes.’

‘Hou je mond of ik ga schoppen.’

‘Oké, oké.’

Ze liepen terug naar de hoofdweg. Er was nog een lifter, een jongeman. Ze gingen een eindje verderop staan. Ze stak haar duim in de lucht. ‘Loop je nou constant met smerige gedachten in je kop?’

‘A dirty mind is a joy forever.’

‘Als je intelligent wil doen, citeer de grote dichter dan correct.’

‘Dichterlijke vrijheid, schat.’

Een Simca hield halt bij de jongeman. Hij stapte in. De bestuurder reed stapvoets verder en stopte om ook hen op te pikken. Het was een erg joviale kerel die alles wilde weten van de jongeman naast hem. De jongen maakte echter onduidelijke hoofdbewegingen en zei geen woord. Hij keek vertwijfeld achterom naar Sophia. *‘English?’*

‘Flemisch.’

Hij gaf hun een hand. ‘Dave. Ik begrijp geen woord Frans.’

‘Dat hadden we al door,’ zei Sophia.

Dave vertelde dat hij uit Rhodesië kwam en Lyon als doel had, maar hij besloot om mee te liften met hen naar Vichy. Hij had tijd, zei hij.

De bestuurder keek beteuterd van de een naar de ander, ontgoocheld omdat hij geen woord begreep van hun conversatie. Dave was alleraardigst en Sophia haalde haar beste Engels boven. Bij het uitstappen aan de rand van Vichy hing ze helemaal aan zijn lippen. ‘Wat doet een Rhodesische jongen in Frankrijk?’

‘Ik ben mijn land ontvlucht naar Engeland. Ik stak het Kanaal over en trek naar het eiland Ios in Griekenland.’

‘Waarom ben je gevlucht?’

‘De oorlog in Rhodesië wordt met de dag grimmiger. Veel blanken verlaten het land. Ik moest naar het leger maar ik wil niet schieten op mensen.’

Sophia werd er stil van. René vroeg wat hij op Ios van plan was.

‘Genieten van het leven, slapen op het strand, gitaar spelen, wijn drinken, snorkelen. Een graantje meepikken van het toerisme. Een eigen eethuisje openen.’

‘Keer je dan nooit meer terug naar je land?’

‘Rhodesië is niet mijn land. Het is ook niet het land van de blanken. Nooit geweest.’

‘Ik moet je bewonderen,’ zei Sophia, en dat klonk voor een keer zeer gemeend.

Na het avondeten stelde Dave voor om het stadje te verkennen. Al gauw bleek ‘het stadje verkennen’ een eufemisme voor ‘zich bezatten’. Sophia, die zich de avond allicht romantischer had voorgesteld, liet hen na twee biertjes alleen en keerde terug naar de jeugdherberg. Dave wilde weten of Sophia Renés meisje was. ‘*What a nightmare,*’ zei hij toen René vertelde over zijn wedervaren met haar. Ze lachten en dronken nog enkele biertjes. Net voor de jeugdherberg de deuren zou sluiten waren ze terug. René zocht een kwartier lang naar zijn bed. Na een onprettige nacht tijdens dewelke hij driemaal moest opstaan om te plassen, rolde hij om negen uur kreunend uit bed. Het reftertje was op Dave na leeg. Sophia was nergens te bespeuren. Dave gniffelde. ‘*She’s gone, man.*’

René schoot in alarmmodus en vroeg wanneer ze was vertrokken.

‘Een half uur geleden.’

OceanofPDF.com

10 oktober 1975

Vandaag was ik in het geboortedorp van señor Cristóbal. Ik had hem zo graag in levenden lijve ontmoet. Ik sprak met een naaister die ooit voor hem heeft gewerkt. Wat een lieve dame. Morgen San Sebastian, naar Les Grands Magasins du Louvre. Ze zullen wel een andere naam hebben nu. Daarna kennis maken met Akil zijn familie. Hij staat erop. Dat was niet voorzien maar het geeft niet. Ik heb nog even tijd. Spannend. Hij doet een beetje vreemd sinds we hier zijn. Hij zal zenuwachtig zijn.

OceanofPDF.com

*Oh, what a woman, what a tongue,
what an abrasive manner*

Kevin Coyne – Marjory Razorblade

Hij nam in zevenhaasten afscheid van Dave en wenste hem veel plezier op zijn Grieks eiland. Hij sloeg zijn wegenkaart open, zich koortsachtig afvragend welke richting ze kon hebben gekozen. Clermont-Ferrand leek hem de meest voor de hand liggende keuze. Hij stoof naar buiten.

‘Wie we daar hebben,’ klonk het achter hem. Hare humeurige hoogheid zat op een bakstenen bloembak een flesje water te drinken.

‘Dave zei dat je weg was.’

‘Ik heb inderdaad getwijfeld.’

‘Wil je dat nooit meer doen?’

‘Je lag in bed als een opgebaard lijk. Ik wilde al een begrafenisondernemer bellen.’

‘Zo rap kom je van mij niet af.’

‘Spijtig genoeg niet.’

‘Je bent vermoeiend, besef je dat?’

‘Ja.’

‘Zelfkennis. Het begin van alle wijsheid.’

‘Je liet me stikken om te gaan brassen met die deserteur.’

‘Gisteren aanbad je hem als een Griekse god. Hij is geen deserteur maar een gewetensbezwaarde.’

‘Een lafaard.’

‘Zou jij op mensen schieten?’

‘Waarvoor heb je anders een leger nodig?’

‘Wat een onzin.’

‘Moet jij niet in het leger?’

‘Ik ben vrijgesteld.’

‘Ook een lafaard.’

Hij gordde zijn rugzak om. ‘Met jou valt niet te praten. We vertrekken. We hebben alweer kostbare tijd verloren.’

‘Dankzij jouw gezuip.’

In een winkeltje kocht hij proviand en enkele flessen water voor de komende dag. Daarna vertrokken ze richting Clermont-Ferrant. Hij hoopte tegen de avond in Rodez te zijn.

De tocht langs de uitgebluste vulkanen van de Auvergne verliep onder een aanhoudende regen. Op de hoogten hing mist zo dicht als vers geplukt katoen. Ze vorderden uiterst moeizaam. Zelfs de automobilisten leken norser en neerslachtiger tussen deze eeuwenoude reuzen. Aan de haarspeldbochten kwam schier geen einde en René maakte zich ernstige zorgen of ze wel de goede richting uitreden. Gina terugvinden was van bij het begin al een uitdagende onderneming en zijn uitleg aan moeder dat hij op zoek ging naar zichzelf na zijn debacle aan de unief leek hem ridiculer dan ooit. Bovendien stelde zijn metgezel alles in het werk om de tocht te herleiden tot een

nachtmerrie.

's Avonds laat strandden ze in een dorpje op veertig kilometer van Rodez. Als iemand hem had gezegd het einde van de bewoonde wereld te hebben bereikt, hij had het geloofd. Een jeugdherberg was er niet. Wel een hotelletje aan een dorpsplein dat eruitzag alsof er de dag voordien nog Amerikaanse legertanks waren gepasseerd op weg naar Berlijn. Hij reserveerde een tweepersoonskamer. Sophia gaf hem een duw en fronste de wenkbrauwen. Hij negeerde haar. Verkleumd van de kou sloften ze de trap omhoog.

De slaapkamer was een minimuseum vol pruikerige meubelen die leken weggeplukt uit een rococo kasteel. Op het ledikant kon een klein folkloregezelschap de polka dansen en de roodsatijnen gewatteerde spreij zou beslist hebben geschitterd in de slaapvertrekken van Marie-Antoinette. Er was een klerkast, twee stoelen, een kaptafel met een wit porseleinen wastel en bijhorende lampetkan.

Sophia plaatste de rugzak naast het bed. 'En nu?'

'Wat nu?'

'Er is slechts één bed.'

'Meer dan groot genoeg.'

'Jij komt niet in mijn bed.'

Hij liet een schamper lachje horen. 'Dit is jouw bed?'

'Ja.'

'Sophia, hier kunnen gerust vier mensen in slapen. Wat is je probleem?'

'Jij bent het probleem!'

'Ik doe je niets. Trouwens, als ik er goed over nadenk is dit mijn bed. Ik betaal ervoor. Als je liever alleen slaapt, ga naar de balie en reserveer zelf een

kamer.'

'Dat doe je niet met een dame.'

'Ik wel.'

'Klootzak.'

'Laat me niet lachen. Dame.'

Ze rommelde in haar rugzak en verliet de kamer met een toiletzakje, een handdoek en wat kleren. Door de smak waarmee ze de deur dichtsmeet, warrelde een snuifje houtstof van tussen de balken aan het plafond. René ging op de spreij liggen. Boven het bed hing een schilderij idyllisch te wezen, een tafereel met bouwvallige hutjes, mistroostige koeien, slecht geschoren schapen en een herder die stond te konkelfoezen met een mollige koeienmeid. Een half uur later kwam Sophia terug in een nauwsluitend crêpe-achtig kort wit jurkje met zwarte strepen, de natte haren in slierten langs haar wangen. Het benam hem de adem. Vrouwelijker dan op dat moment zag hij haar nooit. Hoe de jurk de rugzak had overleefd, was hem een raadsel.

Hij verliet de kamer, nam ook een douche en trok verse kleren aan. Bij zijn terugkomst lag de spreij op de grond. Ze zat in het midden van het bed een boek te lezen. Hij ging op de rand zitten en wreef zijn haren droog.

'Eruit,' zei ze.

'Hé?'

'Je komt niet bij mij in bed.'

'Ga naar beneden en vraag zelf een kamer.'

'Je weet drommels goed dat ik geen geld heb.'

'Gebruik je charmes. Er is vast nog plaats in het bezemhok.'

‘Spot niet met mij.’

‘Wat stel je dan voor?’

‘Reserveer een tweede kamer!’

Hij smiet de handdoek op de grond. ‘Jij je zin.’

Hij sloeg de deur achter zich dicht en stiefelde de trap af naar de balie. Er waren geen kamers meer vrij. Op de terugweg raakte hij vreselijk opgenaaid. Hem door een snotmeid de les laten lezen? Hem laten betalen en dan de deur wijzen? Wat dacht ze wel? Hij gooide de deur open, smakte ze met een nog hardere klap weer dicht, wat opnieuw een wolk stof liet neerdwarrelen, en plofte op zijn rug naast haar op bed. ‘Alles volzet.’

Ze sloeg met haar boek op zijn borst en snauwde: ‘Weg.’

‘Wat wil je dat ik doe? Verdampen?’

‘Graag!’

‘Doe eens normaal.’

‘Normaal?’ Ze sloeg opnieuw.

‘Stop hiermee of ik gooi je op de gang.’

‘Probeer maar.’

‘Hou verdomme je mond.’

‘Ik zwijg voor niemand.’ Ze stond op en keek op hem neer, met ogen als vlammeende speren, druipend van bloeddorstigheid. Het onheil kwam met lichtsnelheid op hem af. Zo ook een van haar sneakers. Hij pareerde met een arm. De tweede kreeg hij pal in het gezicht.

‘Waar is dat goed voor?’

Ze wees naar de deur. ‘Eruit.’

‘Denk maar niet dat ik aan je zit.’

‘Ik vertrouw je niet.’

‘Nog met geen tang.’

Zijn woorden ontketenden nog meer duivels. Ze nam de lampetkan van het kaptafeltje en keilde ze in zijn richting. De kan stuiterde op het bed. Hij kon ze nog net vangen voor ze op de grond aan diggelen viel. Hij plaatste ze behoedzaam terug. ‘Hou daarmee op, wil je?’

Daarop slingerde ze een stoel naar zijn hoofd. Ook die ving hij op. Hij plaatste de stoel terug tegen de muur. Uiteindelijk ging ze over tot een lijf aan lijf gevecht. Grommend, met blikkerende tanden als een slechtgehumeurde hond, sloeg ze haar vuisten naar zijn gezicht, schopte met haar knieën naar zijn kruis, trapte met haar voeten tegen zijn schenen.

‘Venijnig serpent. Ben je bezeten door de duivel?’

Grauwend en tandenknarsend graaide ze weer naar de wasteil. Hij omklemde haar polsen en begroef zijn vingers zo diep in haar huid dat ze een schreeuw gaf en de teil loste.

‘Stoppen verdomme.’

Ze glom, gloeide, rood en heet als een Spaanse peper. Ze blies een streng haar uit haar ogen en ondernam een nieuwe aanval op zijn nageslacht.

Hij duwde haar polsen boven haar hoofd en smakte zich met zijn volle gewicht tegen haar. Ze viel achterover op het bed, hij er bovenop. Hij strengelde zijn benen tussen de hare zodat ze hem langs onderen geen gemene trappen kon geven. Ze wrikte en worstelde om los te komen.

Hij gaf geen duimbreed toe. ‘Waar ben je mee bezig?’

‘Ik sla je verrot.’

‘Waarom, Sophia?’

‘Ik vermoord je.’

Ze siste als een woedende kattin. Zijn gelaat vlak boven het hare. ‘Trek die klauwtjes in of ik breek ze.’

Ze bokte met haar lichaam en wrong zich in de vreemdste bochten om los te komen. Tot ze eindelijk verslapte. Geheel onverwacht drukte ze haar lippen op de zijne. Hij schoot achteruit alsof er duizend volt op zat.

Ze deed het opnieuw.

‘Wat?’

‘Waarom ben je altijd boos op mij?’

‘Ik? Boos op jou?’

Ze knikte naar zijn vuisten om haar polsen. ‘Je mishandelt mij.’

‘Je vraagt erom.’

‘Laat me los.’

‘Als je rustig wordt.’

‘Ik ben rustig.’

‘Je hijgt.’

‘Ik ben rustig.’

‘Stop je met slaan?’

‘Ja.’

Haar borst zwoegde op en neer alsof ze een koers had gereden. Hij zag uiteindelijk geen andere oplossing dan haar los te laten. Hij rechte zich en veegde met de rug van zijn hand over zijn mond. Er hing bloed aan.

Ze veerde omhoog en wilde hem opnieuw kussen maar hij ontweek haar.

‘Sophia!’

‘Ben ik te min voor jou?’

‘Je weet dat ik iemand heb.’

‘Ik ben niet knap genoeg.’

‘Waarom zeg je dat?’

‘Ik ben lelijk.’

‘In godsnaam. Kijk in de spiegel.’

‘Ik kijk nooit in spiegels. Moeder sloeg ze allemaal kapot.’

‘Waarom?’

‘Wat ben je toch een ezel.’

‘Kom hier.’ Hij nam haar hand en trok haar voor de kleerkastspiegel. ‘Wat zie je?’

‘Een monster.’

‘Hou op met die nonsens.’

‘Gina was altijd de mooiste, terwijl ik opgroeide met een uilenbril.’

‘Lach eens.’

‘Alleen dwazen lachen om niets.’

‘Je mag er best zijn, maar hou je duivels in bedwang. Als je lacht, ben je knap.’

‘Anders niet?’

‘Nee. Dan ben je een gestoorde heks.’

‘Zie je wel.’

‘Ik bedoel niet fysiek, eerder ...’

‘Zeg het.’

‘Je karakter.’

Ze plofte neer op de rand van het bed. ‘Ik ben een rotwijf.’

Hij ging naast haar zitten. ‘Dat is wat overdreven.’

‘Een misbaksel.’

‘Je komt in de buurt.’

Ze verborg haar gezicht in haar handen en hilde. ‘Een hopeloos geval.’

‘Nogal, ja.’

‘Ik weet niet wat me overkomt. Soms vind ik je lief, andere keren wil ik je slaan. Ik schaam me dood. Ik wil dood.’

‘Maak een afspraak met Klaas. Kunnen jullie de kosten delen.’

‘Je bent weer gemeen.’

‘Een minuut geleden was je me aan het vermoorden.’

Ze rolde weg op het bed en bleef liggen op haar buik. ‘Het spijt me.’

Hij vlijde zich ook op bed, op veilige afstand van haar.

‘Waarom wil je geen kus van mij?’

‘Ik heb Bianca om te kussen.’

‘Hou je dan zoveel van haar?’

Hij draaide zich op zijn zij met het gelaat naar de muur. ‘Ja.’

Ze lag gedempt te snikken in het hoofdkussen. ‘Zin om nog iets te eten?’

‘Nee.’

‘Ik heb brood.’

‘Ik heb geen honger.’

Toen het helemaal donker was in de kamer stond ze op en kleepte zich om voor de nacht. Hij trok zijn kleren uit, deed een pyjama aan en glipte in bed met zijn rug naar haar toe. Ze knipte de leeslamp aan op haar nachtkastje. Hij hoorde hoe ze het boek opensloeg. ‘Wat lees je?’

‘Gejaagd door de wind.’

Hij moest stilletjes lachen. Kort daarop voelde hij aan het schokken van het bed dat ze ook lachte.

‘Ben ik zo’n serpent?’ vroeg ze.

‘Nou, zoals je daarnet tekeerging.’

‘Hou je je handen thuis vannacht?’

‘Zeker.’

‘Ik zou het niet erg vinden als je ...’

‘Slaap lekker ... Scarlett.’

‘Slaap lekker.’

’s Morgens begaven ze zich samen naar het eetzaaltje. Het was er druk. Een bejaarde man stootte zijn vrouw aan. De vrouw bekeek hen met frisse verontwaardiging. Ze begaven zich naar het ontbijtbuffet. Hij nam een croissant en een kop koffie. Zij een bord met kaas, een croissant, twee sandwiches en een glas sinaasappelsap. Als een stelletje gingen ze rechtover elkaar zitten. Ze dronk het sinaasappelsap in één teug leeg. Ze begon te eten als een leeuw met vijf welpen.

‘Nogal een honger?’ vroeg hij.

‘Mmm ... sandwiches. Eens wat anders dan uitgedroogd brood met

confituur.'

Ze zag er betoverend uit in haar zwart-witte zebrajurk. Hij sloeg haar gefascineerd gade. 'Leuk jurkje heb je aan.'

'Ik heb er maanden voor gespaard.'

'Zit er iets in je oog? Je knippert de hele tijd.'

Ze nam de croissant en beet er het topje af. Ze draaide met haar wijsvinger krulletjes in een sliertje haar. 'Er hangt eten aan je kin.'

Hij wreef het weg.

Verdomme, wat is er met haar ogen?

Ze beet nog een stuk van de croissant en legde hem neer. Tijdens het kauwen plaatste ze haar ellebogen op tafel en legde haar kin op haar samengevouwen handen. 'Is er iets?' Ze knipperde nu nog meer. Die wimpers. Hij werd er hoorndol van.

'Ik vroeg me af ...'

'Ja?'

'In die brief van Gina ...'

'Breng je mijn pantoffels mee?'

'Wat?'

'Je peutert in je neus.'

'Sorry.' Hij realiseerde zich dat hij aan een puistje pulkte in het tipje van zijn neusgat.

'Wat ik wilde zeggen ...'

'Ja, wat wil je nu eigenlijk zeggen?'

'Onderbreek me niet voortdurend!'

Ze glimlachte en hield haar hoofd scheef. ‘Goed geslapen vannacht?’

‘Er stond iets in over een vriend.’

‘Ja en?’

‘Heb je me wel alles verteld?’

Er gleed een schaduw over haar gezicht en hij vreesde opnieuw in een bubbel slangengif te hebben geprikt. Ze haalde een kop koffie en ging terug zitten. Ze slurpte ervan en keek dromerig naar de blauwgroene heuvels in de verte. Intussen knabbelde ze verder aan de croissant. ‘Heb ik gelogen dan?’

‘Iets verzwegen misschien?’

‘Je beseft toch dat je al de hele morgen verschrikkelijk zit te zeuren.’

‘En jij zit te liegen dat je zwart ziet. Ik vroeg of je me alles hebt verteld.’

‘Ja.’ Ze veegde haar mond schoon en stond op. ‘Tijd om te vertrekken.’

Hij dronk zijn koffie en volgde. Toen hij de kamer binnenkwam trok ze net de jurk over haar hoofd. Op haar schouder zat een geboortevlekje. Ze trok haar bh aan en schoot in haar jeans. Het topje was oranje vandaag. Hij vroeg zich af of ze nieuwe strategieën had bedacht om de tocht nog meer te verzieken. Ze verzamelden hun spullen in de rugzakken en gingen naar beneden. Hij rekende af aan de balie en bedankte de uitbaatster voor de uitstekende service.

Het was een mooie dag en het liften verliep vlot. Onderweg haalden ze herinneringen op aan de Fox, toen ze hem verweet van snotsmoel omdat hij hooikoorts had en hij haar brilslang noemde omdat ze een bril droeg. Hij hield de conversatie luchtig want nog een handgemeen zoals de avond ervoor kon hij missen. Hij vertelde een mopje over twee Engelsen die naar Toulouse

wilden. Ze deed haar best om het grappig te vinden. ‘Wat dacht je na mijn kus gisteravond?’

‘Dat je je had vergist. Dat je mijn neus wilde afbijten.’

‘Ik weet niet wat me bezielde. Ik wil niet tussen jou en Bianca komen.’

‘Niets aan de hand.’

Ze greep zijn arm en zwaaide er mee. ‘Nee, niets aan de hand.’

De verzoenende toon van haar woorden contrasteerde in alle toonaarden met haar flirterig gedoe. Hoe beter hij haar leerde kennen, hoe minder hij van haar begreep. Een explosief vat vol tegenstrijdigheden was ze. Een wandelend mijnenveld.

Op weg naar Albi werden ze opgepikt door een onderwijzer. De man vertelde dat het stadje in de dertiende eeuw het middelpunt was geweest van een ketterse geloofsbeweging die door de inquisitie op barbaarse wijze de kop was ingedrukt met martelingen, verbrandingen en ophangingen. Hij gaf hun een kleine rondleiding over de Pont Vieux en langs de prachtige herenhuizen in het centrum. Hij nodigde hen uit naar de imposante Sainte-Cécile kathedraal, volgens hem de grootste bakstenen kerk ter wereld, een monolithische burcht die leek omhooggestuwd uit de helling boven Albi. Ze volgden hun gids via het monumentale zuidportaal naar binnen. Een paar gelovigen zaten troosteloos voor zich uit te staren, apathisch voor de weelderige koningsblauwe fresco’s, de uitbundige geometrische figuren, de geschilderde beelden en verfijnde decoraties. Muurschilderingen met de meest monstrueuze creaturen die René ooit had aanschouwd gaven een gruwelijke impressie van het laatste oordeel en de verschrikkelijke martelingen die zondaren te wachten stonden. Sophia liep een zijkapel in, aangetrokken door een beeld van een bloedmooie slapende vrouw in een

gouddooraderd groen gewaad. ‘*La sainte Cécile*,’ zei de gids, met een sacraal ontzag in zijn stem. Hij legde uit dat ze niet sliep maar dood was. Vermoord. Hij wees naar de akelige wonden in haar nek. Omwille van haar geloof hadden de Romeinen haar gemarteld en onthoofd. Sophia bleef minutenlang voor het beeld staan. Dan draaide ze zich om naar René, met glazige ogen en een berustend glimlachje. ‘Ze heeft een wit onderhemdje aan.’

Na afloop gingen ze naar een café waar René de man trakteerde op een wijntje. Na het afscheid van de leraar zetten ze hun weg verder. Sophia was onder de indruk van hun bezoek aan het stadje. ‘Wat een vreselijke toestand met die katharen. Levend verbrand worden moet zowat de ergste dood zijn die er bestaat.’

Hij beaamde en was zelf ook onder de indruk.

In de late namiddag arriveerden ze aan de rand van Toulouse. Ze stapten te voet naar een jeugdherberg in het centrum. Ze aten, fristen zich op en maakten een wandeling. René dacht terug aan de voorbije dag. Sophia was de hele tijd aangenaam gezelschap geweest. Ze had hem voortdurend aangeraakt, per ongeluk leek het, maar hij wist onderhand dat ze niets zomaar per ongeluk deed. Pas nu vielen hem haar prachtige volle lippen op. ‘Je hebt lipstick op?’

Ze lachte. ‘Eindelijk zie je het.’

‘En oogschaduw.’

‘Ik had zin om er leuk uit te zien.’

‘Wat mij betreft zie je er altijd leuk uit.’

Ze gaf een pets tegen zijn hand. ‘Haal je maar niets in het hoofd.’

Hij voelde zich betrappt. Bianca leek ineens heel ver weg.

Ze dronken wijn op een terrasje.

‘Hopelijk halen we morgen Biarritz,’ zei hij.

‘Dan begint de echte zoektocht.’

‘Hoe pakken we het aan?’

‘We moeten eerst naar San Sebastian, die modeontwerper opsporen. Ken jij iets van mode?’

‘Geen hol.’

‘Dat wordt nog leuk.’

OceanofPDF.com

25 oktober 1975

Wat overkomt mij? Wat doe ik hier nog? Wat wil hij van me? Ik begrijp het niet. Ik had het me het anders voorgesteld. Zijn vader zit in de gevangenis. Zijn moeder is ziek. Zijn zusje is een doodsbang mus. Wat is er gaande? Waarom keren we niet terug? Hij is niet meer dezelfde. Hij maakt me bang. Ik hield zo van hem. Nu weet ik het niet meer.

OceanofPDF.com

Quand il me prend dans ses bras

Il me parle tout bas

Grace Jones – La vie en rose

Ze stonden vroeg op en vertrokken te voet naar de *Route Nationale* richting Pyreneeën. Ze kregen de ene na de andere lift en tegen de middag bereikten ze Tarbes. Ze aten in de lommer van een oude eik op de Place du Général De Gaulle, met uitzicht op de kathedraal.

Ze wees naar het naamplaatje van het plein. ‘Zouden er steden bestaan in Frankrijk zonder een Avenue of Place De Gaulle?’

‘Daar zeg je wat. De generaal is overal.’

‘Net zoals, kerken, kastelen en kathedralen. Je vraagt je af wie die allemaal heeft gebouwd.’

‘Gewone mensen zoals jij en ik die zich kapot hebben gewroet ter ere van de heilige Roomse Kerk.’

Ze plooide de routekaart open. ‘Zin om een zijsprongetje te wagen naar Lourdes?’

‘Goed idee. Mijn schoenzool zit los.’

Ze vouwde de kaart toe en klapte ermee op zijn schouder. ‘Om er te bidden voor je zondige ziel. En die van Bianca. In de middeleeuwen waren jullie ook gemarteld en levend verbrand.’

‘Jij ook.’

‘Waarom ik?’

‘Omdat je een gestoorde heks bent.’

Ze gaf hem nog een klap. ‘Niet naar Lourdes?’

‘Niet naar Lourdes.’

Ze stond op, ging vlak voor hem staan, geeuwde en rekte zich uit. ‘Op naar Biarritz.’

In de namiddag, net voorbij Pau, werden ze opgepikt door een kaal mannetje in een rammelende bestelwagen. De man stelde honderden vragen en hield zich in tegenstelling tot de meeste Fransen absoluut niet aan de snelheidsregels. Een hevige stortbui dwong hem tot langzamer rijden. Onnozel giechelend zocht hij naar het hendeltje van de ruitenwissers en reed ondertussen van de ene kant van de weg naar de andere. Sophia, de kruk van het portier in de hand, keek vol afgrijzen naar René. Uiteindelijk stopte het mannetje aan de zijkant van de weg om naar het bewuste hendeltje te zoeken want niemand zag nog een steek voor ogen. Sophia sprong uit de wagen. René riep een afscheid en volgde haar naar een bushokje wat verderop. Luttele seconden later waren ze druipnat.

Ze rilde als een rietstengel. ‘Die kerel heeft die wagen gestolen.’

De man reed terug de weg op, nog altijd zonder ruitenwissers, en loste op in de pletsende regen. Ze wachtten in het bushokje tot het ophield. Daarna hervatten ze de etappe.

In de late namiddag bereikten ze Bayonne onder een wolkeloze lucht en een stralende zon. Ze waren intussen allebei droog. René opende zijn rugzak om er een snack uit te halen en kokhalsde van de walgelijke stank van een restje

camembert dat zich al een tijdje schuilhield tussen wegenkaarten, vuil ondergoed en klamme kleren. ‘Sophia, we moeten in bad, we stinken, en onze kleren ook. Straks hebben we allebei het schurft.’

Ze stopten bij een bord met het stadsplan van Bayonne om vast te stellen dat de stad naadloos overliep in de naburige tweelingstad Biarritz. Het was er razend druk en liften was ondoenlijk.

‘Blijven we hier overnachten?’ vroeg ze.

‘Nee, ik wil naar zee.’

‘Nemen we een bus?’

‘We gaan te voet. Dit laatste stuk kan er nog wel bij. Wacht hier even.’ Hij ging een bank naar binnen om wat Frans geld om te wisselen in peseta’s. Daarna vertrokken ze. Na iets meer dan een uur proefden ze de zeelucht en een kwartier later genoten ze afgepeigerd van het zicht op de Atlantische Oceaan.

Ze kneep in zijn hand. ‘We hebben het gehaald.’ Haar ogen glansden. Ze wreef ze droog. ‘Van de wind,’ zei ze.

Ze namen plaats op een steiger, keken naar de zee en dronken van het lauwe water uit hun rugzak. Zijn benen wogen honderd kilo en hij zou er niet mee hebben ingezeten om er ter plaatse te overnachten. Een half uur later vertrokken ze naar de dichtstbijzijnde jeugdherberg. Ze douchten zich uitgebreid, wasten hun vuile kleren en hingen ze met de rest van de kleffe spullen aan enkele lege stapelbedden. Daarna vertrokken ze naar *La Grande Plage*. Op het terrasje van een crêperie aten ze een pannenkoek met spiegelei, kaas en tomaat.

‘Je raadt nooit hoe deze straat heet,’ zei ze.

‘Je meent het.’

‘Jawel. *Boulevard du Général De Gaulle.*’

‘*Mon Général* was waarlijk een groot man.’

Hij zag hoe het haar smaakte. Het stemde hem blij. Ook de wijn liep vlotjes naar binnen. Ze droeg een donkerrode bloes en geurde naar rozen.

‘Hoe kom je aan zoveel geld?’ vroeg ze.

‘Ik heb zo mijn sponsors. Moeder gaf me geld, Bianca kocht mijn uitrusting en Klaas, wiens vader industrieel is, deed er nog een flinke schep bovenop.’

‘Gelukzak. Bij ons thuis wordt elke frank in tweeën gebeten.’

‘Bij ons ook, maar deze keer had ik geluk.’

‘Je hebt toffe vrienden.’

‘Hoe zit het met jouw vrienden?’

‘Heb ik niet.’

‘Een vriendje?’

‘Nee. We leven als paria’s. Je zag ons huis, onze straat, mama. Daar neem je niet gauw iemand mee naartoe.’

‘Wat doe je na de zomer? Werken of verder studeren?’

‘Ik wil rechten studeren. Latijn is een goede basis. Latijn is voor de taal wat wiskunde is voor de wetenschap. Dat zei mijn leraar altijd. Wat studeer jij?’

‘Ingenieur. Het eerste jaar was een ramp. Ik moet iets anders gaan doen.’

‘Als we nu eens rondvraag deden naar onze modekoning?’

‘Goed idee.’

Ze ondervroegen de stelletjes op het terras. Geen van allen was bekend met

de modewereld.

‘Nou, zo’n beroemdheid is het blijkbaar niet.’

René rekende af. Daarna kuierden ze naar het strand waar ze gingen zitten in het rulle zand. Een Noord-Afrikaanse man en een gesluierde vrouw met drie kinderen liepen met blote voeten tot aan de golfslag.

Met de armen rond haar opgetrokken knieën vertelde Sophia over thuis, over Claudia die graag een vriendje wilde, over haar moeder die nooit het huis uitkwam, over zichzelf, hoe ze jarenlang instond voor het huishouden.

René kreeg enorm veel bewondering voor de opofferingen die ze zich had getroost. ‘Je doet het fantastisch, Sophia.’

‘Ik had geen echte jeugd.’ Ze keek dromerig naar het spelende gezinnetje. ‘Ik begrijp nog altijd niet wat papa bezielde om mama en Gina zo te ... mishandelen. Soms denk ik dat we verdoemd zijn.’

‘Zelf dacht ik dat ook na de dood van mijn vader en broer. Zulke gedachten zijn zinloos. Je vader was een alcoholist die een zware inzinking kreeg. Dat had niets te maken met jullie.’

‘Herinner je je nog de bewuste nacht?’

‘Alsof het gisteren was.’

‘Nadat jij de hulpdiensten had gebeld en naar huis was gerend, ging ik naar beneden bij mama. Ik dacht dat ze dood was. Ik bleef bij haar tot de ambulance kwam.’

Hij sloeg een arm om haar schouders. ‘Dat moet vreselijk zijn geweest.’

Ze keek naar hem op. Tranen rolden over haar wangen. ‘Ik word er ’s nachts nog altijd wakker van. Mama’s bloed, die vreselijke wonden in haar gezicht en op haar armen, haar oog ... Alsof ze was verscheurd door wilde

beesten. Soms vraag ik me af of ze niet beter ... niet beter ... was doodgegaan.’ Ze verborg haar gezicht tegen haar opgetrokken benen en hilde onbedaarlijk.

Hij trok haar tegen zich aan. Het tafereel dat ze beschreef stond hem nog levendig voor de geest. Al die jaren was hij fier geweest Lea’s leven te hebben gered. Het viel hem hard te horen dat haar eigen dochter haar leven in vraag stelde. Had hij Lea moeten laten doodbloeden? Nee. Hij had zijn plicht gedaan. Dat Lea nu als een kluizenaar leefde was haar keuze. Daar had niemand schuld aan, behalve Rufus, haar man. Hij gaf Sophia een verse zakdoek.

‘Waarom ... val ik jou ... daarmee lastig?’ snikte ze.

‘Waarom niet?’

‘Ik durfde dit nooit eerder aan iemand vertellen.’

‘Praten is goed. Dat lucht op. Vroeg of laat zie je het met andere ogen.’

Ze rilde. ‘Wat een huilebalk.’

‘Laten we terugkeren. Het wordt fris.’

Bij aankomst in de jeugdherberg hadden ze allebei kippenvel. Ze gingen naar de eetzaal waar het warm was. ‘Tijd voor een opkikkertje,’ zei hij. ‘Wacht hier.’

Hij repte zich naar zijn slaapplaats en nam de fles Bénédictine uit zijn rugzak. Hij haalde twee glazen uit een kastje en goot haar een flinke scheut.

‘Wat is het?’

‘Proef eens, je knapt er zeker van op.’

Ze nipte ervan en zoog een hap lucht mee naar binnen. ‘Wow. Dit is vloeibaar vuur.’

‘En?’

‘Lekker. Ik krijg het helemaal warm vanbinnen.’

‘Rustig of je schiet in brand. Met heksen weet je nooit.’

‘Gemene donder.’

Hij nipte ook van het likeurtje. Vreemd hoe hij werd overspoeld door herinneringen aan die eerste avond en nacht met Bianca.

Aan een tafeltje wat verderop sloegen twee koppeltjes hen gade.

Sophia giechelde. ‘Die willen vast ook een slok.’

Een van de meisjes, een blondje, kwam naderbij. ‘Komen jullie ook uit Nederland?’

‘België,’ antwoordde Sophia.

‘Wat geweldig. Kom toch lekker bij ons zitten.’

Sophia keek naar René. Hij knikte en nam de fles met de glazen mee.

‘Wat is het?’ vroeg een van de jongens.

‘Bénédictine.’

‘Wil ik best effe proeven.’ De jongen haalde nog meer glazen en een kwartier later was het een gezellige bende. Het bleken twee stelletjes van een Amsterdamse kunstacademie die door Frankrijk reisden om er de Franse cultuur te consumeren, zoals een van hen het uitdrukte.

‘Zijn jullie een stelletje?’ vroeg het blondje.

René en Sophia bekeken elkaar.

‘Nee,’ zei Sophia, ‘maar wat niet is kan nog komen.’

‘Hoelang kennen jullie elkaar?’ vroeg het andere meisje, een roodharige met sproeten.

‘Acht dagen,’ zei Sophia.

‘Acht jaar,’ zei René gelijktijdig.

De Nederlanders lachten. ‘Raar stelletje zijn jullie.’

De inhoud van de fles slonk intussen zienderogen. Sophia’s ogen draaiden nu en dan weg. ‘Kennen jullie toevallig een bekende modeontwerper in deze streek?’ vroeg René plompverloren.

Het werd ijsig stil. ‘Hoe durf je?’ zei het blondje.

René keek verbaasd. ‘Hoezo?’

‘Je hebt het over de grootste modelegende van de eeuw.’

‘Je meent het. Wie dan?’

‘Weet je het echt niet?’

‘Ik zou het toch niet vragen?’

‘BALENCIAGA!’ riepen ze alle vier in koor.

Sophia stopte met scheelogen en was weer helemaal bij de les.

‘Nooit van gehoord,’ zei René. ‘Waar vinden we die kerel?’

Het blonde meisje keek hem doodernstig aan. ‘Hoe heet je?’

‘René.’

‘Wel, mijn beste René, ik heb ontzettend droevig nieuws. Zit je stevig op je stoel? Señor Cristóbal Balenciaga ...’ ze snikte, ‘... is heengegaan.’

‘Naar?’

‘De couturehemel.’

‘Is hij dood?’

‘Ja.’

René keek verslagen naar Sophia. ‘We zijn te laat.’

‘Al vijf jaar,’ voegde het blondje eraan toe. Haar kompanen hadden zich gniffelend ingehouden, maar nu proestten ze het uit. Sophia legde een hand op zijn arm en bekeek hem met guitige ogen, tot ook zij in een lach schoot.

René grinnikte. ‘Stelletje idioten.’

‘Wie is hij?’ vroeg Sophia toen ze waren bedaard.

De Nederlanders vertelden over de getalenteerde Bask die in de jaren twintig naam had gemaakt in het noorden van Spanje en bij het uitbreken van de Burgeroorlog was uitgeweken naar Parijs om er uit te groeien tot een van de grootste mode-iconen van de eeuw.

‘Zijn eerste pasmodel was zijn kat,’ zei een van de jongens.

‘Hij kleetde Grace Kelly, Audrey Hepburn en Elizabeth Taylor,’ zei de roodharige.

‘Hij ontwierp de bruidsjurk van jullie koningin,’ zei het blondje.

‘Hij was de meester, de architect, de hogepriester van de avondjapon ...’

‘... een kunstenaar die zich baseerde op de religieuze schilderijen van Goya en Velàzquez, ...’

‘... die de uniformen van de stewardessen van Air France ontwierp ...’

En zo ging het maar door.

‘Wat een uitslover,’ zei René om de bloemlezing te stoppen. Hij vond het vermakelijk. Een modeontwerper die eerst zijn kat een kostuum aantrok en jaren later koningin Fabiola een trouwjurk.

‘Wat zoeken jullie precies?’ vroeg de roodharige.

‘Mijn zus,’ zei Sophia.

‘Wat heeft ze te maken met Balenciaga?’

‘Om een lang verhaal kort te maken: nu we weten wie hij is, vermoed ik dat ze is afgereisd naar San Sebastian om op zoek te gaan naar zijn roots.’

‘Zit ze ook in de modewereld?’

‘Daar lijkt het op.’

‘Nogal wat vermoedens. Wat is er aan de hand?’

‘We hebben al twee jaar geen nieuws over haar.’

‘Klote.’

‘En die Balenciaga is geboren in San Sebastian?’ vroeg René.

‘Alleszins in de buurt,’ zei het blondje.

Sophia nam zijn hand en kwam met haar gezicht tot vlak voor hem. Even dacht hij dat ze hem wilde kussen. ‘We naderen ons doel, René.’

San Sebastian, 14 maart 1977

Lieve Lili

*Ik word gegijzeld. Ik heb geen paspoort, geen geld, niets. Ik kan geen kant op.
Ik moet werken voor hem. Hard werken. Als het werk niet af is wordt hij
agressief. Hij slaat en schopt mij. In mijn gezicht. Mijn buik. Overal. Ik ben
bang. Doodsbang. Help mij! Ga naar de politie: Eskalantegi Kalea, Altza
San Sebastian*

Gina

OceanofPDF.com

*Para bailar la bamba
se necesita una poca de gracia*

Ritchie Valens - La Bamba

‘Eindelijk een lichtpuntje,’ zei Sophia de volgende morgen.

‘Dat lichtpuntje heeft me wel een fles Bénédictine gekost. Een proevertje noemen Hollanders dat.’

Na het ontbijt propten ze hun kleren in de rugzakken en vertrokken zuidwaarts. Eenmaal buiten de stad werden ze opgepikt door een oude Spanjaard met guitige pretoogjes. Het was hem aan te zien hoe weinig generalissimo Franco had geïnvesteerd in tandzorgen voor zijn bevolking. De man zijn gebit bevatte op een paar rokerige stompjes na geen enkele kies die naam waardig. Zich totaal niet bewust van het feit dat zijn passagiers geen Spaans begrepen, vertelde hij met een hese stem het ene grapje na het andere. Dan giechelde hij en bij het zien van Renés verbaasde gezicht moest hij nog meer giechelen. De voorruit zat al snel onder spettertjes bruinig speeksel.

De man rookte de ene zelf gedraaide sigaret na de andere. Nu en dan deed hij zijn ruit omlaag om naar buiten te rochelen. Sophia kroop achter Renés rug, beducht om door een van ’s mans projectielen te worden geraakt, en toen er eentje bleef plakken op de zijruit van het achterportier, om van daaruit als een naaktslak verder te glibberen naar achteren, hoorde René haar kokhalzen. De man wees met zijn duim naar Sophia en giechelde: ‘*Señorita un poco*

loca. Hihhi.’

De enige herkenbare klanken in de gelispelde woordenbrij van de man – de woordjes *no trabajo* en *fiesta* – deden René besluiten dat er die dag niet werd gewerkt in San Sebastian maar gefeest.

Hij keek om naar Sophia die met een hand voor de mond nog altijd het traject van de rochel zat te volgen. ‘Vraag eens naar Balenciaga.’

Sophia probeerde de bestuurder in het Frans en het Engels aan het verstand te brengen dat ze naar de geboorteplaats van de grote modeontwerper wilden, maar de brave man viel ineens zonder woorden en wist de rest van het traject alleen nog het woordje *qué* uit te braken.

Los van de Spaanse bestuurder was de rit naar San Sebastian de mooiste van het hele traject. De felblauwe oceaan aan de rechterkant speelde aanhoudend een kat en muisspelletje met de kleurrijke heuvels waar ze doorheen reden. Voor het eerst sinds zijn vertrek raakte René vervuld van een prettig vakantiegevoel. Hoe zou het zijn om hier te wonen? Om een eethuisje te openen met Bianca zoals Dave op zijn Grieks eiland, of een hotelletje voor autocartoeristen uit België. Hij zou moeder overhalen om eindelijk ook eens op reis te gaan en bij hem en Bianca te komen logeren.

Bij het naderen van het centrum van San Sebastian vertraagde de Spanjaard. Hij vroeg waar ze wilden uitstappen.

‘*La plage,*’ zei Sophia.

‘*Si, señorita. La playa,*’ zei de man, omkijkend naar Sophia, waarbij René de volle laag kreeg.

Ze reden over de rivier Urumea en stopten even verder. De man wees met zijn vinger vooruit: ‘*La playa.*’ Daarop wees hij naar rechts. ‘*Parte Vieja.*

Fiesta. Parte Vieja.

‘Si, si, gracias, señor,’ zei Sophia.

‘Ik ga eerst naar het strand,’ zei René, ‘mij afspoelen.’

‘Ik ging bijna over mijn tong. Nu stinken we ook nog als potkachels.’

Ze vertrokken naar de kustweg. Op de dijk pletsten ze wat water uit een kraantje in hun gezicht. Ze zochten een bankje en genoten van het uitzicht op de baai van La Concha met in het midden het Santa Clara eiland, ingesloten tussen twee heuvelruggen, als een willoze slak tussen de scharen van een reuzenkrab.

‘Wat bedoelde onze vriend met *Parte Vieja*?’ vroeg René.

‘Dat ga ik jou eens haarfijn uitleggen. *Parte* betekent *partie*, en *vieja* betekent *vieille*. Hij bedoelde het oude stadsgedeelte.’

‘Ach Sophia, wat zou ik doen zonder jou, in dit vreselijke land van stierenbeulen, kale dictators en tandeloze grijsaards.’

‘Ga nou niet sarcastisch doen.’

Ze keerden op hun stappen terug en sloegen de richting in naar het oude stadsgedeelte.

‘Hier is onlangs een veldslag geleverd,’ zei hij bij het passeren van een uitgebrand karkas van een wagen zonder wielen. De straat en de muren vertoonden schroeiplekken. Het stonk er naar benzine.

‘Molotovcocktails,’ zei Sophia.

Op de gevel van een bank zat graffiti en voor de ramen waren houten platen getimmerd.

‘ETA,’ zei René.

Bij het naderen van het oude stadsdeel klonk een aanzwellend rumoer. De brede lanen vernauwden zich tot smalle straten met aan weerskanten oude gebouwen met overhellende balkonnetjes. Hier geen akelige sporen van aanslagen, maar een bruisend volksfeest in felle kleuren en klanken. Gitaren, cymbalen en tamboerijnen vochten om de overhand met trommen, trompetten, sambaballen en zowat alles waarmee kon worden geklepperd, geroffeld en getrommeld. Het rook er heerlijk naar hapjes.

‘Wat een heksenketel,’ riep ze.

Met moeite wurmden ze zich door de mensenmassa die als een kabbelende rivier door de straten gonsde. Boetiekjes, winkeltjes en kraampjes hadden ramen en deuren open en aan de luifels van muziekhandels hingen honderden Spaanse gitaren die door René vol bewondering werden beroerd.

‘Waarom koop je er geen?’ vroeg Sophia.

‘Te duur.’

‘*Señorita! Sidra?*’ riep een jongeman met een kraampje vol flessen gelige drank. Ze ging ernaartoe. De jongen goot haar een flinke scheut in een glas. Ze dronk het in één keer leeg. Hij gaf René ook eentje en Sophia een tweede.

René gaf haar een duw. ‘Best niet te veel van drinken, het is verraderlijk spul.’

Sophia vond het zo lekker dat ze onderweg nog een lading achteroversloeg. De gevolgen lieten niet lang op zich wachten. Op een klein kruispunt waar iets meer ruimte was, gaf ze haar rugzak aan René en begon bij een opzwepend lied van een straatorkest parmantig in het rond te draaien, als een volleerde flamenco danseres, de armen kronkelend boven het hoofd, tussen de vingers een paar denkbeeldige castagnetten. De omstaanders klaptten in de handen, waarop ze op een anatomisch erg verontrustende manier met haar

heupen begon te wiegen. René vond het allemaal erg verleidelijk maar was er niet gerust in.

‘Sophia, hou op,’ riep hij boven het kabaal uit.

‘Wat is er René, mag ik niet dansen van jou?’ schalde ze terug.

‘Jawel, alleen niet hier en niet nu.’

‘*Eviva España,*’ schreeuwde ze, waarop haar schare fans nog harder ging klappen. Door al dat heupengedraai en de sloot cider in haar lijf begon ze ineens te zwijmelen en het dansje verwaterde tot een waggelend loopje recht in René’s armen. Hij moest haar ondersteunen of ze sloeg languit tegen de plaveien.

‘Ik ben een beetje draaierig.’

‘Je meent het.’

Een jongeman maakte zich los uit de menigte en gaf haar een duw. ‘*Eviva España?*’ riep hij, duidelijk niet opgezet met haar dansje en haar euforische vreugdekreet.

‘Wat is er met jou, nazi?’ bralde ze.

‘*Eviva España?*’ herhaalde hij en gaf haar nog een duw.

René wrong zich ertussen. De jongen zag er niet uit als iemand waarmee een ernstig gesprek viel aan te knopen. Er moest worden geroepen. Hij keek erg grimmig en gaf René ook een duw. René duwde terug. De kerel greep hem bij de kraag en brieste in zijn gezicht: ‘*Hau da Euskal Herria!*’

René trok zich los. ‘Laat me verdomme gerust.’

‘*Euskal herriak indepenzia!*’ schreeuwde de ander.

‘*Eviva España,*’ snauwde Sophia terug.

De kerel werd erg opstandig. René vreesde voor vuisten. Enkele oudere Spanjaarden kwamen tussenbeide.

‘*Turistas belgas,*’ zei René, waarop de gemoederen bedaarden.

Hij nam Sophia’s rugzak en leidde haar naar een zijstraat, weg van het rumoer. Hij keek om en was opgelucht dat de jongeman hen niet achterna kwam. Sophia wankelde als een duinkonijn van de ene kant naar de andere en hij moest al zijn kracht gebruiken om haar overeind te houden. Hij loosde haar op een zitbank onder een rododendron.

‘Wat balkte die Gestapo?’

‘Geen flauw idee.’

‘*Eviva España,*’ mummelde ze.

‘Hou daarmee op, ze horen dat hier niet graag. Ik zei nog om van die cider af te blijven.’

‘Je bent zelf een drankorgel.’

‘Hier, drink wat water.’

Ze sloeg het flesje uit zijn handen. ‘Ik wil *sidra*.’

Hij raapte het flesje op en gaf het terug. ‘Je hebt meer dan genoeg op.’

‘Hou op met je water, vervelend lulletje.’ Ze stak een arm in de lucht. ‘*Eviva sidra.*’

Hij plofte neer naast haar en liet haar tegen zich aan vallen. Hij keek onder zijn oksels. Zweetplekken kleurden zijn shirt.

‘Je bent een druiloer, Nieuwelinck. Ik mag niet kussen, niet drinken, niet dansen, niet zingen. Wat mag ik eigenlijk wel van jou?’

‘Je manieren houden.’

‘*Eviva Esp...*’

‘Stop daarmee!’

‘Waarom mocht ik niet verder dansen van jou?’

‘Omdat je toeterzat bent en we straks een leger Basken achter ons aan krijgen die jou ofwel willen aflossen ofwel willen binnendoen.’

‘Ooooo? Nieuwelinck is jaloers?’

Hij kruiste de armen. ‘Nieuwelinck is beschaamd.’

‘Je was zo dapper. Kom hier dat ik je kus.’ Ze tuitte haar lippen.

‘Ik kus geen zatte wijven.’

‘Nuchtere blijkbaar ook niet.’

‘Hou je kwebbel en rust uit tot je weer op je benen kunt staan.’

‘Ik ben misschien een beetje dronken, maar morgen ben ik nuchter en dan ben jij nog altijd een vervelend lulletje.’ Ze viel tegen hem aan, een levenloze lappenpop, doordrenkt met alcohol. Hij wurmde zich onder haar uit, legde haar benen op de bank en liet haar hoofd rusten op zijn rugzak.

Terwijl ze haar roes lag uit te slapen, klampte hij enkele voorbijgangers aan. Hij vroeg of ze Engels spraken maar kreeg telkens een *no*. Hij wilde het net opgeven, gefrustreerd omdat Spanjaarden het blijkbaar niet nuttig vonden om ook maar één woordje Engels te leren, tot hij een modieus geklede dame van middelbare leeftijd vond die Engels sprak.

Sophia lag te snurken. De vrouw trok haar wenkbrauwen op.

‘*Sidra*,’ zei hij.

Ze knikte erg begripvol. ‘Ik zag de jongedame bezig. De onbezonnenheid van de jeugd, nietwaar.’ Haar gezicht betrok. ‘Dat onbeschaafde heerschap

van daarnet was duidelijk allergisch aan haar lied. Je moet weten ... Spanje zit in een overgang van dictatuur naar democratie. Dat is erg explosief. Veel Basken willen onafhankelijkheid en sommigen hebben weinig geduld.'

'Was het een ETA militant?' vroeg René onthutst.

'Niet ETA, wel *kale borroka*. Gevaarlijke jongens. Een kweekvijver van de ETA. Door te zeggen dat jullie Belgische toeristen zijn, kalmeerde hij. Was je een Spanjaard geweest, hij was wellicht met jou op de vuist gegaan.'

René slikte. 'Wat riep hij?'

'*Euskal herriak indepenzia: dit is onafhankelijk Baskenland.*'

Hij knikte.

'Wat wilde je weten?' vroeg de dame.

'Juist. Bent u bekend met de naam Balenciaga?'

Ze beaamde en toonde hem het kunstig gedrapeerde sjaaltje rond haar hals. 'Dit is Balenciaga.'

Hij beroerde het. Zijde. Ze vertelde over Les Grands Magasins du Louvre, het grootwarenhuis in de stad waar de couturier ooit was begonnen en op twee jaar tijd was opgeklommen tot hoofd van de kledingafdeling. Hoe gedreven en perfectionistisch hij was geweest en hoe hij Parijs had veroverd. Dat hij met Gabrielle Chanel bevriend was geweest en de beroemdste filmsterren en rijkste aristocraten over de vloer had gekregen. En dat hij geliefd was geweest in de hoogste kringen van de Spaanse adel. Ze wist ook te zeggen waar zijn geboortedorp was. René luisterde geboeid en na afloop bedankte hij de vrouw zeer hartelijk. Nu was hij zeker: dit was de man die Gina had doen beslissen om af te reizen naar San Sebastian.

Sophia opende moeizaam de ogen. Erg ontvankelijk voor de nieuwe

informatie zag ze er niet uit. Hij besloot te wachten om haar in te lichten. Het hele eind naar de jeugdherberg moest hij haar ondersteunen. Onderweg kocht hij etenswaren voor 's avonds. Sophia had geen honger en ging bij aankomst onmiddellijk naar bed.

OceanofPDF.com

20 maart 1977

Hij onderschepte mijn brief. Hij sloeg en schopte mij. Tot bloedens toe. Mijn duim lijkt gebroken. Ik moest over de vloer kruipen. Op handen en voeten. Als een hond. In bed deed hij afschuwelijke dingen met mij. Idioot is er vreselijk aan toe. Ze kan niet meer spreken. Dit is een hel. Ik ga kapot. Mijn lichaam is niet meer van mij. Het is van hem. Hij doet met mij wat hij wil. De grond zakt weg onder mijn voeten. Ik moet iets doen. Hem doodschieten. Of mezelf. Vanavond. Als hij zijn lusten heeft botgevierd. Dan pak ik zijn pistool. Het is hij of ik.

OceanofPDF.com

Pour un flirt avec toi

Je ferais n'importe quoi

Michel Delpech – Pour un flirt

René knielde naast het stapelbed waar Sophia al veertien uur lag te slapen.

‘Sophia. Opstaan.’

Enkele Duitse meisjes verderop trakteerden hem op afkeurende blikken.

Hij schudde haar schouder. ‘Sophia, sta op.’

‘Ga weg.’

‘Ik heb nieuwe informatie.’

‘Interesseert me niet.’

‘Over Balenciaga.’

Ze wendde zich af en trok het laken over haar hoofd. ‘De pot op met Balenciaga.’

‘Oké. Blijf dan slapen tot Kerstmis. Ik reis alleen verder.’

Ze kreunde. ‘Waar zijn we?’

‘In Spanje.’

‘*Eviva España.*’

‘Daar gaan we weer. Die mensen kijken naar ons.’

‘Mensen?’ Ze piepte over het laken. ‘Duitsers.’

‘Sophia, eruit!’

Ze dook terug onder. ‘Laat me sterven, René. *Please.*’

‘Je hebt nog een leven lang om te sterven.’ Hij schudde haar een laatste maal door elkaar.

‘Hoe laat is het?’ klonk het gedempt.

‘Negen uur.’

Ze geeuwde. ‘Slaap lekker.’

‘In de morgen!’

Ze draaide zich om, haar oogleden halfstok. ‘Is het al ochtend?’

‘Je sliep de klok rond. Je dronk te veel cider.’

‘*Cidra ...*’ Ze veerde recht, botste met haar hoofd tegen het bovenste bed, keek wanhopig in zijn ogen en rende naar het toilet in de gang. Hij volgde haar en luisterde naar de kokkende geluiden waarmee ze haar maag leegpompte. Ze opende de toiletdeur en vroeg: ‘Heb je geen pilletjes?’

‘Nee, daar zijn geen pilletjes voor.’

‘Waarom ben ik zo ziek?’

‘Cidervergiftiging.’

Ze keerde zich om en vloog opnieuw het toilet binnen.

‘Wil je dat woord nooit meer uitspreken?’ riep ze tussen twee kotsvlagen door.

‘Welk woord? Cider?’

‘Oh God.’

Glimlachend keerde hij terug naar haar slaapplek.

Lijkbleek, met tranende ogen en nat van het zweet maakte ze haar opwachting. ‘Water alsjeblieft.’

Hij haalde een fles kraantjeswater in de refter. Ze dronk ze halfleeg. ‘Is er brood?’

‘Ja, en bananen, kaas en salami.’

‘Iets tegen koppijn?’

‘Een Aspro.’

‘Prima. Wat brengt de dag?’

‘We gaan naar Guetaria, het geboortedorp van Balenciaga. Mogelijk verblijft Gina er.’

Ze kauwde moeizaam op een stuk brood. ‘Is het ver?’

‘Nee, we nemen de bus.’

Ze slikte de Aspro in en goot er de rest van de fles water achterna. ‘Ik ben klaar.’

‘Sophia, zo kan je de straat niet op. Je ziet eruit als een ... een ...’

‘Een wat?’

‘Slet.’

Ze keek in een spiegeltje aan een stapelbed en kreunde. ‘*My God.*’

Ze nam zeep, een slip en een handdoek en trok naar de dichtstbijzijnde douche. Een kwartier later kwam ze tevoorschijn, nog altijd bleekjes maar met wat meer pit in de ogen. ‘Nu ben ik echt klaar.’

‘Misschien moet je je eerst aankleden.’

‘Goed idee.’ Ze wurmde zich moeizaam in de jeans en trok een rood topje aan uit haar veelkleurige collectie.

‘Je vergat je bh.’

‘Oeps.’

In plaats van de bh aan te trekken, ritste ze haar rugzak dicht.

René stond op. ‘We laten onze spullen hier.’

De zitplaatsen op de bus waren erg smal. Hun heupen drukten tegen elkaar. Ze legde een hand op zijn knie. ‘Je mag er best zijn, René,’ zei ze, met glinsterende ogen die van alles deden smelten tussen zijn ribben. ‘Het is de eerste keer dat iemand voor me zorgt.’

Hij kneep in haar hand. ‘Wat moet ik anders met jou.’

‘Terwijl ik je zo slecht heb behandeld.’

‘Viel wel mee.’

Hij keek naar een smal riviertje dat diep onder hen mee meanderde met de weg. Hij dacht aan Bianca. Zou ze al op zijn? Of lag ze te luieren in bed, hem aan het missen? Of was ze op zoek naar werk en dacht ze helemaal niet aan hem. Of dacht ze aan iemand anders. Waren haar gevoelens voor hem ook aan het opdrogen zoals dat riviertje ginds in de diepte. Ze was zo afstandelijk geweest de dag voor zijn vertrek. Ze had toch niemand? Ze lag toch met niemand anders in bed?!

Ze kneep in zijn knie. ‘Waaraan denk je?’

‘Bianca.’

‘Mis je haar?’

Hij knikte.

Het laatste stuk van de busrit volgden ze de kustlijn van de Atlantische

Oceaan. Het vissersdorpje Guetaria lag op een schiereiland. Er was een berg met de naam San Antón die eruitzag als een uit de kluiten gewassen spitsmuis. Ze gingen naar de haven en vroegen aan een visser met een gelaat van geloid leer naar het geboortehuis van Cristóbal Balenciaga. De man bekeek hen nors en ging verder met het inspecteren van een rafelig visnet.

‘Turistas belgas,’ zei René.

De man zijn gezicht klaarde op. *‘Haha, la reina Fabiola de los Belgas.’*

‘Qué?’

‘Fabiola Mora y Aragón.’

De visser schakelde over op Frans. Hij zei dat hij een naaister kende die in Frankrijk voor señor Cristóbal had gewerkt en die nu in Guetaria woonde.

‘Hebt u haar adres?’ vroeg Sophia.

‘Doña Ximena woont in de Elkano Kalea. Ze vergezelde señor Cristóbal als jong naaistertje naar Parijs. Toen ze artrose kreeg, keerde ze terug. Ze spreekt vloeiend Frans en ze kan uren vertellen over de couturier.’

Ze bedankten de man.

De Elkano Kalea was een nauwe steeg in het oude stadsgedeelte van Guetaria. De balkonnetjes van de huizen lagen zo dicht tegen elkaar dat overburen elkaar de hand konden drukken. Doña Ximena bewoonde een smal huis met kriskras op elkaar gestapelde natuurstenen blokken, een zware eikenhouten voordeur en slechts één raam met dikke ijzeren spijlen ervoor. Na driemaal kloppen deed een jonge vrouw open. Ze vertelden waarvoor ze kwamen. De vrouw liet hen binnen, vroeg om te wachten in een zitplaatsje vol antieke snuisterijen en glipte via een laag deurtje naar achteren. Even

later verscheen een al even antiek vrouwtje dat zo te zien klant was bij dezelfde leerlooier als de visser in de haven. De groeven in haar gezicht en hals waren diep en talloos, maar haar ogen hadden de glans en de levendigheid van een jonge vrouw. De gekromde vingers van haar rechterhand omklemden een wandelstok die met een leren riempje vastzat aan haar pols. Ze richtte zich op om de bezoekers nader te bekijken. ‘*Madre de Dios.*’ Ze sjokte naar Sophia, nam met haar vrije hand haar kin, draaide haar hoofd naar links en naar rechts en zei: ‘Señorita Gina?’

Renés hart maakte een sprongetje. Sophia keek naar hem en terug naar het vrouwtje. ‘Excuseer mevrouw, ik heet Sophia.’

‘Hou een oude dame niet voor de gek, señorita.’

Sophia lachte en boog zich naar het vrouwtje. ‘Ik ben Sophia, de zus van Gina.’

Het vrouwtje waggelde een beetje achteruit en bekeek haar van top tot teen. ‘*Madre Maria*, een dubbelganger. Alles hetzelfde, mond, neus, voorhoofd, alleen ... die ogen, vurige ogen, nog vuriger dan die van señorita Gina. Ga zitten.’

De jonge vrouw bood aan om iets te drinken. Ze vroegen water.

‘U kent Gina, mevrouw?’ vroeg Sophia.

‘Jazeker, hoe is het ermee?’

‘We weten het niet. We zijn op zoek naar haar.’ Sophia sprak over de brief waarop Gina had aangekondigd te zullen terugkeren naar huis waarop ze niets meer van zich had laten horen.

Doña Ximena vertelde. ‘Een hele tijd geleden klopte Gina hier aan, net zoals jullie nu, op zoek naar informatie over señor Cristóbal. Ze volgde

lessen in Guerre-Lavigne in Parijs en was ondersteboven van zijn ontwerpen. Señor Cristóbal was haar grote idool.'

'Wat is Guerre-Lavigne?'

'De oudste modeschool ter wereld.'

'Was ze alleen?'

Het vrouwtje haar gezicht betrok. Ze schudde haar hoofd en stak een dreigende wijsvinger op. 'Er was een duistere man bij haar. *Un hombre malo que tiene una sombra oscura.*'

'Hoe heette de jongen?' vroeg René.

'Wie bent u?' vroeg de dame.

'Een goede vriend,' zei Sophia.

Doña Ximena naderde en keek René met haar felle blik in de ogen. 'Señorita Sophia, je hebt een betere keuze gemaakt dan uw zus.'

Ze keken elkaar aan en glimlachten.

'Oma, hoe heette die jongen?' vroeg de jonge vrouw.

Doña Ximena dacht na en tikte ongeduldig met de stok op de vloer. Ze schudde het hoofd.

Sophia ritste haar rugzak open en haalde er een foto uit. 'Was het deze?'

Doña Ximena bekeek de foto en knikte. De kleindochter kwam erbij en sloeg een hand voor de mond. 'Akil Elizondo.'

'U kent hem, mevrouw?'

'Zijn vader is een ETA-militant. Hij werkte een tijdlang in de fabriek waar ik werk. Hij zit in de gevangenis.'

'Zijn zoon ook?'

‘Dat weet ik niet.’

‘Hebt u een adres?’

‘Voor zover ik me herinner wonen ze in de barrio Altza, een volksbuurt van San Sebastian. Meer weet ik niet.’

Sophia noteerde de naam op de achterkant van de foto en stopte hem terug. Ze nam de handen van doña Ximena in de hare. ‘U hebt ons enorm geholpen, mevrouw.’

‘Blijf nog even. Kattalin, haal een glaasje cider voor onze gasten.’

Sophia rilde. René maande haar om het aanbod te aanvaarden omdat weigeren als onbeleefd kon worden opgevat. Doña Ximena, gezeten in een bruinleren fauteuil, vroeg hen honderduit over hun thuisland, de reis door Frankrijk, de zoektocht naar Gina. Zelf vertelde ze over haar leven in Parijs en haar werk voor Balenciaga. ‘Zal Kattalin u laten zien waar señor Cristóbal zijn carrière begon?’

Ze keken naar de kleindochter, die lachte en zei: ‘Oma wil dat ik iedereen naar het *Palacio de Aldamar* breng, de zomerresidentie van de markiezen van Casa Torres.’

‘Ik zou het fijn vinden,’ zei Sophia.

Doña Ximena nam afscheid. ‘Deze ouwe naaister wordt ineens heel moe. Sturen jullie een kaartje als Gina terecht is?’

Ze beloofden het.

Onderweg naar het Aldamar paleis vertelde Kattalin over de beeldschone markiezin Maria Michaela die op haar veertiende was getrouwd, op haar vijftiende een dochter ter wereld had gebracht en op haar achttiende haar man had verloren. De weduwe was nooit hertrouwd en was met haar dochter

Blanca Europa rondgereisd. Ze waren graag geziene gasten geweest bij diverse vorstenhuizen en hadden bij de best geklede vrouwen van hun tijd gehoord. De jonge Cristóbal, toen twaalf, op bezoek met zijn moeder in het *Palacio*, onder de indruk van de weelderige garderobe met jurken uit Parijse en Londense modepaleizen, zou de mooie markiezin weduwe hebben gevraagd om haar wandelkostuum na te maken. Ze zou erin hebben toegestemd en het ook hebben gedragen om er op zondag mee naar de mis te gaan. Daardoor werden de markiezin en haar dochter Blanca, de grootmoeder van koningin Fabiola van België, de beschermvrouwen van de jonge Cristóbal.

Het vier verdiepingen tellende Aldamar paleis lag op een hoogte. Het was opgetrokken in glanzend rode baksteen, de lateien, pilasters en kroonlijsten in witte natuursteen, een gevellijst met vijf kapelletjes. Een nogal plomp bordes met een balustrade met kunstig gedraaide spijlen onttrok de ingang aan het oog. Kattalin vertelde over de vele voorname gasten die er hadden vertoefd, over de schilderijen van Goya en andere grootmeesters die de gangen en kamers van het paleis opfleurden. Daarna liet ze hen alleen.

‘Gaan we naar binnen?’ vroeg Sophia.

‘Goed idee. “Hallo, wij zijn scheel van de honger en schuiven even aan voor het diner”.’

‘Pretbederver.’

Ze liepen voorlangs het paleis en sloegen een grindpad in naar beneden. Halverwege vlijden ze zich in het gras waar ze een mooi uitzicht hadden op de zijkant van het *palacio*. Hij scharrelde brood en kaas uit zijn rugzak, een banaan en een sinaasappel. Terwijl ze aten, kwamen een man en een vrouw arm in arm het wegeltje naar beneden. Ze lachten en taterden in het Frans en

merkten hen in het voorbijgaan niet eens op.

Toen ze uit het zicht waren keek hij verbijsterd naar Sophia. ‘Waren dat nou Fabiola en Boudewijn?’

‘Zou wel eens kunnen.’

Ze moesten hartelijk lachen. Ze dronken spuitwater en maakten zich klaar om te vertrekken.

‘Ik wil graag die berg op,’ zei Sophia.

‘Wat is er speciaal aan die berg?’

‘Ik wil gewoon even dicht bij de hemel zijn.’

‘We moeten naar die volkswijk.’

‘Morgen. Eerst beklimmen we San Antón.’

Hij begreep niet wat ze verloren had op de berg. Met tegenzin volgde hij. De verharde weg omhoog was steil en zat vol bochten. Hoe hoger ze kwamen hoe mooier het uitzicht werd. In de verte zagen ze het *palacio*. Van die afstand leek het alsof een vrouw met smachtende lippen de rode gevelstenen had gekust met blauwe lipstick. Bij de laatste haarspeldbocht, op wat het hoogste punt van de berg leek, bleef Sophia staan voor een trap met brede treden die nog verder omhoogliep. Vastbesloten om de hemel de hand te reiken, nam ze de trap. Een paar honderd meter verder kwamen ze uit op een laag rechthoekig gebouw met een ronde uitsprong. Deuren had het stulpje niet. Ze gingen naar binnen. In elke muur zaten kijkgaten. Het uitzicht was adembenemend, aan de oostkant het pittoreske haventje, aan de westkant een kleine baai met een goudkleurig strand en recht vooruit de onmetelijke Golf van Biskaje.

Ze gingen terug naar buiten om uit te rusten op een brokkelmuurtje

begroeid met mos. De zon brandde aan de hemel. Een briesje van over de Atlantische Oceaan bracht verkoeling.

‘Wat prachtig,’ zei ze.

‘Waarom zweeg je over die foto?’

Ze trok haar schouders op.

‘Mag ik hem zien?’

‘Je zag hem bij dat naaistertje.’

‘Nee, je toonde hem alleen aan haar en haar kleindochter. Hoe kom je eraan?’

‘Hij zat bij die brief.’

‘Ik wist dat je iets achterhield. Zijn er nog?’

‘Nee.’

‘Komaan, toon me die foto.’

‘Later.’

‘Gaan we weer die weg op? Waarom nu niet?’

‘Geduld, René.’

Hij voelde zich als een kind dat een snoep werd geweigerd. Hij knikte verstrooid naar het gebouwtje. ‘Ik vraag me af wat ...’

Ineens kleefden haar lippen op zijn mond. Hij schoof achteruit. Ze hield zijn hoofd stevig vast. Haar tong wurmde zich naar binnen.

Hij duwde haar van zich af. ‘Sophia, dit is geen goed idee ...’

Haar lippen snoerden hem opnieuw de mond.

‘Mmm ... Sophia, hou op.’

Ze keek erg verwilderd. Geen vlammeende speren dit keer, maar smachtende poelen vol tomeloze wellust.

‘Neem me, René.’

‘Waar naartoe?’

‘Hier, nu.’

Hij wilde zich losrukken maar opnieuw drukte ze haar natte mond op de zijne. Zonder hem los te laten trok ze hem achter het muurtje in het gras. Haar vanille aroma vermengd met de geur van hooi en de zilte zee-adem bracht hevige deiningen teweeg in zijn bloed. Ze duwde hem op zijn rug en kroop boven op hem. Ze bracht zijn handen onder haar topje en ritste haar jeans open. Compleet uit het lood geslagen volgde hij haar gescharrel. Toen ze haar topje over haar hoofd wilde trekken, klonken er voetstappen in het grind, gevolgd door een bulderende: ‘*Qué?*’ Ze lieten elkaar los en krabbelden overeind. Ze trok haar truitje omlaag en haar rits omhoog. Aan de andere kant van het bouwvallige muurtje stond een kolossale kerel in het groene uniform van de Guardia Civil, op zijn hoofd een glanzende driekantige steek, op zijn rug een al even glanzend machinegeweer. René had meteen door dat de man, afgaande op diens grimmige blik en overweldigende snor, niet erg was gebrand op stoeipartijen op zijn berg. Hij orakelde de magische formule: ‘*Turistas belgas,*’ die al een paar keer nuttig was gebleken, maar de knakker had duidelijk geen boodschap aan magische formules. Hij haalde het machinegeweer van zijn rug en priemde ermee in Renés buik, gebarend dat ze moesten opkrassen of dat hij hen ter plekke doodschoot. Verbijsterd renden ze terug naar de trapjes en vlogen naar beneden. René hield Sophia halverwege staande om te luisteren. Boven hun hoofden weerklonk een daverende schaterlach die weergalmde van de Golf

van Biskaje tot de Franse Alpen.

‘De godverdomde klootzak,’ zei hij, nog bibberend op zijn benen.

Ze vervolgden hun weg. Wat verder liep die dood. Hij gooide zijn rugzak tegen de grond. ‘Je houdt het niet voor mogelijk. Nu moeten we helemaal terug die kutberg omhoog en langs de andere kant er weer af.’

‘Kalmeer nou even.’

‘Jij met je stomme berg. Was dit de hemel die je in gedachten had?’

‘De eerste, er zijn er nog zes naar het schijnt.’

Op de terugweg voelde hij haar blik. Hij weerstond de drang om terug te kijken uit schrik dat ze weer hitsig werd. De hele weg terug dacht hij aan Bianca en nog voor hij beneden over het strandje liep, voelde hij zich een schaamteloze bedrieger. Wat zou er zijn gebeurd als die Guardia Civil niet was opgedaagd? Was ze echt van plan geweest om tot het uiterste te gaan? Of was het weer een van haar ondoorgrondelijke spelletjes? Wat haalde het leven weer cynische fratsen uit. Jarenlang leidde hij een eenzaam bestaan als transparant spook, door geen enkel meisje opgemerkt, en nu had hij er twee waartussen het zo langzamerhand erg moeilijk manoeuvreren werd. Intussen waren ze al een week op zoek naar Gina, waar hij zo smoor op was geweest en die misschien nog meer gevoelens deed oplaaien, ware het niet van die ploertige Bask op de foto die hij nog steeds niet mocht zien.

‘Hoe oud ben je eigenlijk?’ vroeg hij.

‘Ga je nu preuts doen? Erg veel weerstand voelde ik anders niet.’

‘Minderjarigen hebben geen seks.’

‘Onzin. In de Middeleeuwen werden meisjes uitgehuwelijkt op hun

veertiende.'

'O ja. De gouden Middeleeuwen. Dat was nog eens een prachttijd.'

'Maria Michaela was veertien toen ze trouwde, en vijftien toen ze moeder werd.'

'Zijn dat je ambities?'

'Nee, maar ...'

'Sophia, dat waren andere tijden.'

Ze begaven zich op weg naar de bushalte waar ze 's morgens waren uitgestapt. Op de bus viel ze met haar hoofd op zijn schouder in slaap. Een plukje haar kriebelde tegen zijn neus. Haar hand rustte achteloos tussen zijn dijen. Zijn hart zwol op als een Zeppelin. Nog even en het barstte dwars door zijn borstkas en veegde Spanje van de kaart. Hij ademde lang en diep in, traag, om haar niet wakker te maken, zich afvragend hoe het kwam dat dit meisje, deze driftige furie, voortdurend in gevecht met zichzelf, hem zo uit zijn evenwicht bracht.

Onderweg naar hun overnachtingsplaats sloegen ze proviand in. Voor het slapengaan nam hij afscheid aan de deur van haar slaapzaaltje. Ze was intussen afgekoeld en beperkte zich tot een zedige kus op zijn wang met de woorden: 'Slaap lekker. Morgen wordt een grote dag.'

4 juli 1977

Ik heb geen fut om hem dood te schieten. Hij heeft er alles uitgeslagen. Dit is geen leven meer. Ik maak er een einde aan. Hij heeft gewonnen. Waarom denk ik zo vaak aan René? En aan mijn zusjes, aan mama en Lili? Zo ver weg allemaal. Ik zie ze nooit meer. Morgen neem ik afscheid van Idoia.

OceanofPDF.com

*Now there's a look in your eyes,
like black holes in the sky*

Pink Floyd – Shine On You Crazy Diamond

De dag erop sliepen ze uit. Hij nam zich voor om Sophia op afstand te houden, hoewel zijn vlees zwak was en zijn bloed heet. Nog één zo'n vonk als die op San Antón en hun trip stond in lichterslaai. Wat zou Gina denken – gesteld dat ze haar vonden, wat lang niet zeker was – als ze merkte dat hij te doen had met haar minderjarige zus?

‘We nemen de rugzakken mee,’ zei hij.

‘Waarom? We verlaten niet eens de stad.’

‘Ik voel me veiliger met een rugzak.’

Mokkend keerde ze terug naar de slaappleats.

Om tien uur namen ze de bus naar de *barrio* Altza. Al snel ontrolde zich voor hun ogen een totaal ander San Sebastian dan de bruisende binnenstad. Altza was een wijk van flatgebouwen. Ze leken allemaal op elkaar en oogden grimmig en weinig gastvrij voor reizigers. Tientallen torenkranen tekenden zich af tegen de grijze lucht, buigend over een uitdijende olievlek van bouwerven met nog meer flats in aanbouw. De woonblokken hadden zonder uitzondering balkonnetjes met koorden waaraan hemdjes, handdoeken, lakens, kussenslopen en onderbroeken hingen te drogen. Terwijl ze wachtten

voor een verkeerslicht, kieperde een vrouw vanop de derde verdieping van een flatgebouw een vuilniszak op de stoep. De zak plofte open. Lege conservenblikjes rolden over straat en plastic zakken werden meegevoerd door de wind om te eindigen in de kruin van een boom. Wat verder passeerden ze een brugje over een met vuilnis besmeurde beek. Op straat doolden zwerfhonden met de kop in de grond. Kinderen met vuile gezichten, sluik haar en smoezelige kleren speelden met een bal. Op zowat elke straathoek stond een agent van de Guardia Civil met een mitrailleur. Ze stapten uit op een plein en gingen onder een boom zitten om de buurt gade te slaan en een plan te beramen.

‘Toon me nu eerst die foto,’ zei hij.

‘Je weet hoe ze eruitziet.’

‘Ach zo. Gina staat er ook op?’

Ze knikte.

‘Ze was dertien, dat is acht jaar geleden.’

‘Het is gewoon een vakantiekiekie voor die stomme Eiffeltoren.’

‘Toon me nu de foto of ik laat je hier terplekke achter en je kan alleen naar huis!’

‘Je bent weer kwaad op mij.’

‘Ja. Nee! De foto!’

‘Doña Ximena zei dat ik sprekend op haar leek. Dus als je haar wil zien, kijk naar mij in plaats van voortdurend mijn blik te ontwijken.’

‘Ik wil weten hoe die Bask eruitziet als ik hem tegenkom.’

‘Gewoon, zoals alle Basken: bruin, snor, zwart haar en een sigaret in de bek.’ Met tegenzin haalde ze de foto uit een leren etuitje. Hij kreeg het

vreemd warm vanbinnen. Nu begreep hij waarom Sophia de foto zo angstvallig had achtergehouden. Gina was niet langer het openbloeiende pubertje van dertien waar hij zo verliefd op was geweest, maar een adembenemend mooie vrouw. Ze droeg een tomaatrode jurk met madeliefjesmotief en de diep uitgesneden hals gaf uitzicht op de welvingen van haar boezem. Om haar nek hing een parelsnoer en om haar rechterpols blonk een gouden armband. Hij glimlachte bij het zien van het minuscule litteken onder haar linkeroog. Met een blik vol vertrouwen keek ze in de lens van de fotograaf.

‘Hou op met krabben.’

Hij keek verbaasd naar de hand die aan het litteken op zijn slaap krawde.

‘Genoeg gezien?’ Ze trok de foto uit zijn handen.

‘Wacht nou even, ik wil die Bask even bekijken.’

Ze gaf hem de foto terug. Pas nu bekeek hij de jongen, een man eigenlijk, een stuk ouder. Hij keek stuurs voor zich uit, met donkere bollen van ogen als die van de witte mensenhaai uit *Jaws*. Zijn rechterarm hing bezitterig om haar schouders. Hij had een driehoekige borstkas als die van Bruce Lee en armen als scheepskabels en zoals Sophia zei een getaande huid, donker haar, een snor en een peuk tussen de vingers. Was dit de vriend die haar zo deed schitteren? Diep in Renés binnenste stortte een flatgebouw van dertien verdiepingen in elkaar. Hij slikte en liet de foto op de grond dwarrelen.

Sophia raapte hem op. ‘Tevreden met wat je zag?’

Hij was kapot. Hij was haar kwijt. Hij wilde naar huis.

‘Moet je zien,’ zei Sophia. Wat verderop speelde zich een bizar tafereel af. Een vrouw had net een foto gemaakt van een agent. De agent liep op de

vrouw af, grabbelde de camera, klapte het dekseltje open, floepte het fotorolletje eruit, trapte het kapot en smiet de camera voor haar voeten. Hij nam het vermorzelde rolletje, trok het fotolint eruit en hing het om de hals van de vrouw. Daarna keerde hij terug naar zijn post. De vrouw keek verbijsterd naar de overblijfselen van haar camera en begon te huilen.

‘Die flikken hier zijn echte smeerlappen,’ zei Sophia.

‘Ik wilde hen nochtans een bezoekje brengen.’

‘Hoezo?’

‘Om het adres te vragen van de Elizondo’s.’

‘Het adres van een terrorist in de bak?’

‘Ze zullen hem toch wel kennen.’

‘In het hol van de leeuw?’

‘We hebben toch niets misdaan?’

‘Die vrouw misdeed ook niets en je zag de gevolgen. Ze mag van geluk spreken dat ze geen pak rammel kreeg.’

‘We vragen gewoon het adres van een inwoner. Wat is daar verkeerd aan?’

‘Waarvoor zat de vader ook alweer in de bak?’

‘Dat zei Kattalin niet, alleen dat hij bij de ETA was. Misschien heeft hij aanslagen gepleegd.’

‘Jij je zin. Maar niet bij deze ellendeling.’

‘Ik zag op de heenweg niet ver hier vandaan een politiekantoor.’

Ze liepen terug tot aan een rotonde waar zich het kantoor bevond. Naast de deur stond een agent met de gekende uitrusting. Sophia vroeg hem in het Frans naar het adres van de familie Elizondo. De man bekeek haar

argwanend. Ze schakelde over op Engels, waarop hij *'wait'* zei, wat klonk als *'waait'*. Hij ging naar binnen en kwam even later terug met de mitrailleur in de handen. Hij stelde zich op achter hen. Een andere agent, met een kepie en een iets donkerder uniform, kwam ook naar buiten. *'Come in,'* zei de man.

Ze passeerden een onthaalruimte met een balie en liepen verder door een korte gang met aan weerszijden burelen. De officier zijn kantoor lag aan het eind van de gang. Rechtover was een stalen deur met een grendel. Hij nam plaats achter zijn bureau. *'Sit down.'* Ze ontdeden zich van de rugzakken en gingen rechtover hem zitten. De agent vatte post naast de deur, nog steeds met het machinegeweer in de handen.

René kreeg het vage gevoel dat er iets fout aan het lopen was. Hij keek naar Sophia en zag angst in haar ogen. De officier vroeg iets aan de agent. *'Sí comandante,'* antwoordde de man, waarop hij de rugzakken op een tafel plaatste en de complete inhoud leegmaakte. Ook het vermaledijde stukje rotte camembert kreeg een plaats. Sophia volgde met groeiende verontwaardiging het tafereel. Het etuitje met haar paspoort, geld en de foto gaf de agent aan zijn overste. Die leunde achterover en glimlachte. Hij draaide de foto om en las wat er achteraan op stond. De agent positioneerde zich nu pal achter Sophia. Een pinnige klik uit het machinegeweer klonk René in de oren als een kanonschot.

De commandant vroeg in vloeiend Engels aan Sophia: *'Waar is deze man?'*

Ze bekeek hem hoogst verwonderd. *'Dat kwamen we aan u vragen, meneer.'*

'Laat me het anders stellen. Waar verbergt dit varken zich?'

'Weet ik niet. We zijn zelf op zoek naar hem.'

De commandant schoot vooruit in zijn stoel, sloeg met de vlakke hand op

zijn bureau en riep: ‘Je staat er verdomme mee op de foto!’

‘Dat ben ik niet.’

‘Lieg niet, trut.’

‘Het is mijn zus.’

Hij onderwierp de foto aan een nieuw onderzoek. ‘Je liegt.’

‘Ik lieg niet, meneer. Op de foto staat Gina, mijn zus.’

Op een teken van zijn overste greep de agent haar bij de haren. ‘Nog één keer. Waar is Akil Elizondo?’

Sophia werd bloedrood. Met een van pijn vertrokken gezicht zei ze: ‘Ik weet het echt niet, meneer.’

René stak zijn hand omhoog. ‘Sorry meneer, ik kan het verklaren ...’

‘Zwijg!’ snauwde de man. Hij keek op zijn polshorloge en stond op. ‘Volgen.’ Hij verliet het kantoor en opende de gepantserde deur aan de overkant die uitgaf op een ruimte met cellen. Hij dwong hen een cel naar binnen. ‘Denk eens goed na wat jullie straks gaan antwoorden.’ Hij draaide de getraliede deur op slot en keerde terug naar zijn kantoor. De agent smakte de stalen deur achter zich dicht.

‘Nu zijn we echt in de aap gelogeed,’ zei René.

‘Ik zei nog dat het smeerlappen waren. Waar zijn we in godsnaam mee bezig?’

‘Aan een carrière in het cachot, zo te zien.’

Ze kamde met haar vingers door haar haren. ‘Dit loopt compleet uit de hand. Die stommelingen denken dat we terroristen zijn. Te belachelijk voor woorden.’ Ze ging op een van de britsen zitten.

‘Doe dat niet. De matras zit wellicht vol luizen en is zeker al tientallen keren ondergekotst.’

Ze veerde op als gebeten door een ratelslang.

‘Als ze doorhebben dat we toeristen zijn in plaats van terroristen, laten ze ons wel gaan.’

Ze wreef over haar kruin. ‘Stelletje bruten. Ze zagen toch onze rugzakken en onze paspoorten.’

‘Doet het pijn?’

‘Ik ben een handvol haar kwijt. Straks schop ik die kerel zijn kindergeld overhoop.’

‘Hou je nog even in, wil je.’

Ze gingen op de grond zitten, hun rug tegen de tralies. Het was twaalf uur. Zijn maag rommelde. ‘Ik heb honger.’

‘Hoe kan je nu aan eten denken?’

Een hele poos later verschoof de grendel in de stalen deur. De agent opende de cel en nam hen mee naar het kantoor van zijn superieur. Die trok een servet uit zijn boord en veegde er zijn mond mee af. Op zijn bureau stond een bord en een beduimd wijnglas. In zijn snor prikten broodkruimels.

‘Zo, dat heeft gesmaakt. Hebben jullie intussen nagedacht?’

‘Excuseer meneer,’ zei René, ‘maar Sophia, hier naast mij, is niet het meisje op de foto. Ik zal het bewijzen.’

De man leunde achteruit. ‘Ik luister.’

‘Mag ik de foto alsjeblieft?’

De man wierp de foto over zijn bureau. René wees naar het litteken onder

Gina's linkeroog. Vervolgens wees hij naar het linkeroog van Sophia. 'Zie je? Litteken. Geen litteken. Dit is Gina. Dit is Sophia.'

René gaf hem de foto terug. De man keek een paar keer heen en weer van de foto naar Sophia. 'Jullie kennen de klootzak dus niet?' vroeg hij, tikkend met de vinger op de foto.

'Nee,' zeiden ze in koor.

Hij bekeek hun paspoorten. 'Belgen. Wat komen jullie hier doen?'

Sophia zuchtte opgelucht. 'We zoeken mijn zus. We hebben al twee jaar niets van haar gehoord. We vrezen dat ze in de problemen zit.'

'Wie omgaat met de *kale borroka* weet waaraan zich te verwachten.'

René voelde het bloed wegtrekken uit zijn gezicht.

De chef stond op. 'We gaan een ritje maken. Raap jullie spullen bijeen en volg me.'

Ze haastten zich om alles in de rugzakken te proppen, zonder te kijken wat van wie was. Sophia mikte het rotte stuk camembert onder de commandant zijn bureau. Daarna gingen ze naar buiten waar hij hen opwachtte in een lichtgroene Land Rover met een witte kap. Zijn adjudant gebod hun achteraan plaats te nemen. René huiverde bij de gedachte dat ze wel eens konden worden ontvoerd naar een bos, om er na martelingen met klauwhamers en kniptangen te worden doorzeefd met kogels, waarop hun kadavers zouden worden afgekluifd door bruine beren en Pyreneeënwolven.

De chef had gelukkig andere plannen. Hij reed met hen door de *barrio* en stopte voor een verwaarloosd bakstenen appartementsblok. Ook hier het gekende uitzicht van balkonnetjes met koorden vol huislinnen en ondergoed. Ze stapten uit. De chef wenkte een agent die wat verderop voor een

bankgebouw stond. Hij sprak een paar bevelen uit en de agent posteerde zich voor de ingang.

Ze liepen een smerige trap naar omhoog tot op de tweede verdieping. Het stonk er naar urine. De commandant ramde met zijn vuist op de deur van nummer 202. *‘Guardia Civil. Abre.’*

Er werd niet meteen opengedaan, waarop hij nog harder bonkte. *‘Abre!’*

Een schuw meisje van een jaar of twaalf deed open. De commandant liep naar binnen. De agent gaf Sophia en René een duw in de rug. Het appartement zag eruit alsof er een explosie had plaatsgevonden van een kledingbom. Op elke tafel, elke stoel, kast, zitbank, vensterbank, lagen kledingstukken. Aan een naaimachine zat een gezette vrouw van middelbare leeftijd met een floeren werkbroom op schoot. Het schuwe meisje verborg zich achter haar rug. De chef sprak in het Spaans tegen de vrouw. Ze kromp ineen en schudde het hoofd. Hij wees naar Sophia en uit de woorden en gebaren meende René te begrijpen dat hij vroeg of ze Sophia kende. Even meende hij een glimlach over het gezicht van de vrouw te zien, maar dan schudde ze opnieuw het hoofd. *‘No, señor.’* De commandant stelde nog meer vragen waarin de namen van Gina en Akil doorklonken. De vrouw bleef met het hoofd schudden, waarop hij machteloos de armen in de lucht wierp. *‘Putra madre,’* en tegen Sophia en René: *‘Eruit!’* waarop hij vloekend het appartement verliet.

Beneden had zich een kleine menigte gevormd aan de ingang. De chef sprong in zijn terreinwagen en draaide de ruit omlaag. *‘Als jullie hier morgen nog rondhangen, sluit ik jullie terug op in mijn rijkshotel. Alleen zal het dan wat langer duren. Begrepen?’*

Ze knikten. De man zette een zonnebril op en stoof volle gas weg. De

menigte droop af. René en Sophia gingen zitten op de stoep. De zon brak door het grijze wolkendek.

‘Rijkshotel, de zeveraar,’ zei René.

‘Rijkshotel Fermin, klinkt nog goed ook.’

‘Fermin is zijn naam?’

‘Stond op het naamplaatje in zijn kantoor.’

‘Je was zo stoer.’

Ze rilde. ‘Bij het horen van de klik in dat geweer dacht ik dat ze mij gingen doodschieten.’

‘Ik moest denken aan dat koppel in die film van Bertolucci. *Il Conformista*. Heb je hem gezien?’

‘Ik ben nog nooit naar de cinema geweest, René.’

‘Gruwelijk hoor. Ze brachten een man en een vrouw naar een bos. Eerst staken ze de man dood met messen en daarna zaten ze zijn vriendin achterna en schoten haar dood.’

Een uitgemergelde zwervhond met klitterig haar kwam voor hen zitten. Sophia stak haar hand uit. De hond likte eraan. ‘Hoe is Gina zo kunnen ontsporen?’

‘Misschien had ze geen keus.’

‘Ik hoop dat je gelijk, hebt.’

Haar woorden verrasten hem. ‘Natuurlijk heb ik gelijk.’

De hond legde zijn kop op Sophia’s knieën. Ze krabde hem achter de oren. ‘We vinden haar nooit.’

‘Ik geef het niet op. Als we nu eens terugkeren naar die vrouw met dat

kind.'

Sophia keek om. 'Dan moet je wel eerst voorbij die agent.'

Hij volgde haar blik. 'Die was ik vergeten.'

'Wie waren die mensen, denk je?'

'Wellicht familie van die Bask.'

'Nog ideeën?'

'Niet meteen.'

'Als zelfs die klootzakken van de Guardia Civil haar niet vinden, hoe vinden wij haar dan?'

'Wij zijn geen klootzakken.'

'Als we nu eens rondvraag doen in de buurt.'

'Iedereen zal zwijgen.'

'Waarom?'

'Sophia, komaan, Akil is een terrorist.'

De hond sloot de ogen en zag er gelukkig uit. Ze aaide over zijn kop. 'Wat nu? Terug naar huis? Nu we zo dicht zijn genaderd.'

'Tja. Hier blijven rondhangen heeft ook geen zin.'

Sophia stond op. 'Einde van de rit.'

'Volgend jaar opnieuw?'

'Waarheen?'

'Belfast lijkt me wel wat.'

Ze vertrokken richting bushalte, achternagekeken door de hond. Wat verder werden ze op de schouders getikt. Achter hen stond het schuwe meisje uit het

appartement. Ze pakte Sophia bij de hand en liep over de rotonde naar enkele verpauperde woonblokken verderop, langs het beekje vol huisvuil, over een brugje, via de achterkant van nog een paar woonblokken over een braakliggend terrein. Ze stopten bij een uitzonderlijk armoedig vaalwit appartementencomplex dat er erg verlaten uit zag. Het meisje sprak geen woord en liep als een hazewind de trappen omhoog naar de overloop op de derde verdieping. Ze gebaarde dat ze er moesten wachten. Ze liep door de gang en klopte halverwege op een deur. Na een poosje werd ze binnengelaten.

‘Wat betekent dit nu weer?’ vroeg René.

Het meisje opende de deur en wenkte. Ze volgden haar naar een woonkamer volgestouwd met hemden, broeken, handdoeken, jurken, blouses en rollen textiel. Van chaos was hier geen sprake. Alles lag netjes gestapeld, soort bij soort. In het midden van de ruimte stond een grote tafel met een stuk ruw textiel waarop een knippatroon was gespeld. In het verlengde van de tafel een naaimeubel van Singer met een zwarte naaimachine en een gietijzeren onderstel met voetpedaal. Aan het afgesloten houten werkblad hingen vier lades. René kende het type van thuis.

Het meisje liep naar een aanpalende ruimte, vermoedelijk een keukentje. Even later kwam ze terug, gevolgd door een vrouw in een schort met vlekken, daaronder een verschoten jurk met een flets bloemenmotief, versleten wollen pantoffels van het soort dat bejaarde mensen dragen. Ze zag ziekelijk bleek en had blauwe schaduwen in de oogkassen. Haar papierachtige huid zat strak over haar schonkige jukbeenderen en haar haren staken in pieken omhoog als de bolster van een kastanje. In haar bovenlip zat een snee. Ze wreef verwoed met haar handen over de schort alsof ze nat

waren en niet wilden drogen. Met vermoeide ogen keek ze op naar de bezoekers. Ze verstarde en werd zowaar nog bleker. Ze sloeg haar handen voor de mond en begon te wankelen. Het meisje hield haar overeind.

René en Sophia keken toe, met stomheid geslagen. René herstelde zich als eerste. Hij liep behoedzaam naar de vrouw, traag alsof hij een wild dier besloep dat bij het minste onraad weg zou vluchten, want zo zag ze eruit, schichtig, angstig als een hinde, opgejaagd door een meedogenloze jager. Hij nam haar handen en sloot ze in de zijne.

Ook Sophia kwam erbij. Ze omhelsde de vrouw en zei met verstikte stem: ‘Daar ben je. Eindelijk.’

Zo bleven ze staan, René met Gina’s handen in de zijne, en Sophia die haar omhelsde. Het meisje keek verwonderd van de een naar de ander. Hij leidde Gina naar een stoel aan de tafel. ‘Gaat het?’

Ze schudde haar hoofd en verborg haar gezicht in haar handen. Haar schouders schokten. Ze huilde, geluidloos, benauwd om iemand op te schrikken. Dan nam ze een zakdoek en veegde haar gezicht droog. Haar ogen glinsterden, zoals een maan kan glinsteren in de rimpeling van een oceaan. Ze kneep in Sophia’s hand en glimlachte. Ze bekeek René met een mengeling van verwondering en ongeloof.

Sophia verplaatste een stapel kleren en ging naast haar zitten. ‘Ken je ons nog?’

Ze knikte en schoot door haar ontroering heen in een schril lachje. ‘Ik geloof mijn ogen niet.’ Opnieuw rolden tranen over haar wangen.

René glimlachte.

‘Kom dan toch,’ snikte ze.

Hij hurkte naast haar en omhelsde haar teder, alsof ze van porselein was en ze bij de minste aanraking in duizend stukjes zou breken. Haar handen waren mager, haar nagels gescheurd.

Gina nam het meisje op schoot. *‘Idoia, cariño. Qué me estás haciendo?’*

Het meisje straalde.

René nam plaats rechtover hen. ‘Wie is dit meisje?’

‘De zus van Akil.’

Bij het horen van de naam, kromp het meisje ineen. Gina streelde haar haren. ‘Rustig, *cariño*, ik ben er.’

‘Waarom zegt ze niets?’

‘Ze spreekt niet meer, nadat Akil haar halfdood had geschopt.’

‘Waarom doet hij zoiets?’

‘Omdat ... omdat ...’ Ze haalde diep adem. ‘Omdat ze een brief van mij naar het postkantoor bracht. Voor Lili, iemand in Parijs. Hij schopte haar zo erg dat ze naar het ziekenhuis moest. Ik kreeg het al even hard te verduren. Ik kon dagenlang niet meer ... niet meer ...’ Ze begon opnieuw hevig te snikken.

René nam haar hand. ‘Rustig.’

‘Wat een smeerlap,’ zei Sophia grimmig.

‘Alleen ik begrijp haar. Alleen ik dring tot haar door.’

‘Arme meid,’ zei Sophia, strelend over Idoia’s haren. ‘Gina, je moet hier weg.’

‘Ik kan haar onmogelijk achterlaten.’

‘En wij laten jou niet achter.’

‘Hij slaat zelfs zijn moeder.’

‘Slaat hij jou ook?’ vroeg René, hoewel hij het antwoord voor zich zag.

Ze boog haar hoofd.

‘Wat een schoft.’

Sophia keek wanhopig naar René. ‘Gina, wat is er gebeurd? Hoe zie je eruit? Je zou twee jaar geleden naar huis komen. En nu verkommer je ... tussen ... tussen ... werkbreeken en overhemden? Je bent modeontwerpster.’

‘Ik ben bang.’

‘Laten we inpakken. Zeg wat ik moet doen.’

‘Zo bang.’

‘Je moet hier onmiddellijk weg,’ zei René, ‘je gaat met ons mee. Wat vind je daarvan?’

Ze schudde haar hoofd. ‘Haal de Guardia Civil. Hij is levensgevaarlijk.’

Op dat moment zwaaide de deur open.

And that's the price of love, the price of love

A debt you pay with tears and pain

Bryan Ferry – The Price of Love

Hij droeg zwarte jeans, een donkergroene bomberjack en een zwarte motorhelm met opengeklapt vizier. Hij sloot de deur en bekeek de aanwezigen. Zijn blik bleef lange tijd rusten op Sophia. Hij wees naar de deur. ‘Idoia.’

Idoia verborg zich achter Gina.

Hij herhaalde, rustig, vriendelijk bijna: ‘Idoia, *fuera*.’

Gina zei iets in het Spaans tegen de man. Ze leidde het meisje naar de deur, er zorg voor dragend uit zijn buurt te blijven. Toen ze de deur opende, schopte hij het meisje naar buiten.

‘Akil!’

René en Sophia veerden recht van hun stoel.

‘*Perra*,’ gromde hij. Hij trapte de deur dicht en vroeg iets in het Spaans aan Gina. Ze antwoordde in het Frans: ‘Vrienden uit België.’

Hij schakelde ook over op Frans, op dezelfde kalme toon waarmee hij het meisje de deur had gewezen. ‘Wat doen ze hier?’

‘Ze zijn op vakantie en brengen mij een bezoek.’

Hij ging vlak voor Sophia staan en hield het hoofd schuin, als een tijgerkat

die een prooi observeert. ‘Wat is dit?’

‘Mijn zus Sophia.’

‘Blijft het overnachten?’

‘Waarom doe je je helm niet af?’

Hij vervolgde, onbewogen, zijn stem gedempt door de helm, vlak voor Sophia’s gezicht, alsof hij een sprookje vertelde aan een kleuter. ‘Hoe weten ze ons adres? Gina?’

Gina aarzelde.

‘We vroegen het op het stadhuis,’ zei Sophia.

‘Kijk eens aan, het spreekt.’

‘Inderdaad, in tegenstelling tot sommige holbewoners in deze kamer spreek ik drie talen.’

Hij lachte. ‘Op het stadhuis, zei je?’

‘Ja.’

‘Dus jij’ – hij duwde met een wijsvinger een sliertje haar van voor haar ogen – ‘vroeg op het stadhuis mijn adres?’

‘Ja.’

Hij streek met een vinger in de glooiing tussen haar borsten. ‘En ze gaven het zomaar aan jou?’

Ze gaf een klap op zijn hand. ‘Poten thuis.’

‘Ho ho. Een vinnig katje. Zo te zien nog kattiger dan jij, schat.’

‘Je bent gewaarschuwd,’ zei Sophia.

‘Ik kreeg je zus ook klein hoor, brutaal nest.’

‘Stoer hoor. Vrouwen en kinderen slaan.’

Hij stak opnieuw een vinger uit. 'Ik vroeg je wat.'

Opnieuw sloeg ze zijn hand weg. 'Kan je nog even herhalen? Je brabbelt nogal in die stomme helm.'

Hij kneep in haar kin. 'Ik vroeg of die lui op het stadhuis ons adres kenden.'

René ging naar Akil, maar Gina hield hem tegen. 'Ik stuurde een brief,' zei ze.

Akil duwde Sophia's hoofd achteruit en richtte zich tot Gina, de handen in zijn zij. 'Je stuurde een brief?'

Ze knikte.

'Gaf ik toestemming om brieven te schrijven?'

Ze keek in de grond.

'Gina, gaf ik toestemming om brieven te schrijven?'

Ze schudde haar hoofd.

'Moet ik je weer straffen?'

Opnieuw dat haast onmerkbare heen en weer bewegen van haar hoofd.

'We deden gewoon rondvraag,' zei René.

Akil ging nu pal voor René staan. René zag door het open vizier enkel de haaienogen.

'Wie is deze klojo?'

'Een vriend,' zei Gina opkijkend.

'Ach zo, een vriend. Wat zei je ook alweer? Vriend.'

'We deden rondvraag.'

'In een stad met meer dan honderdduizend inwoners deed je rondvraag naar

mij?’

‘Juist.’

‘Viel het mee?’

‘Hij heeft hier niets mee te maken,’ zei Gina.

‘En toch staat hij hier pal in mijn woonkamer. Ik vroeg of het meeviel, dat rondvragen.’

‘We waren net begonnen.’

‘En boem!’ hij klapte met beide handen vlak voor Renés gezicht. ‘Je had prijs.’

René raakte vreselijk ongerust. ‘We hadden geluk.’

‘En bij wie deed je zoal rondvraag?’

‘Bij de Guardia Civil.’

‘Ach zo. De Guardia Civil? Waren ze een beetje behulpzaam?’

‘Er was een misverstand, maar dat werd snel opgelost.’

Akil priemde met een wijsvinger tegen Renés voorhoofd. ‘Een misverstand? Hoezo?’

René sloeg zijn hand weg. ‘Ze zagen Sophia aan voor Gina. Ik maakte hun duidelijk dat Gina een litteken heeft en Sophia niet.’

‘Een litteken?’ Hij keek naar Gina, naar Sophia en terug naar René. ‘Nu je het zegt.’ Hij klapte het vizier dicht, helde met het hoofd achterover en gaf René een verschroeiende kopstoot. René zwijmelde en viel achterover. Alles werd zwart.

Akil schopte tegen zijn voeten. ‘Wat vind je daarvan? Vriend.’

Sophia vloog naar René en viel op haar knieën naast hem. Ze trok aan zijn

arm om hem op de been te helpen, maar Akil sleurde haar aan de haren omhoog en kieperde haar over de tafel, met een gemak alsof ze niet zwaarder woog dan een konijn. Ze sloeg aan de andere kant met het hoofd tegen een radiator en viel bewusteloos neer. Het naaipatroon warrelde in flarden op de grond.

Gina vloog naar Akil en sloeg met beide handen op zijn helm. ‘Nu ga je te ver!’

Hij omklemde haar polsen. ‘Wat was het nu precies, Gina? Een brief, het stadhuis of de Guardia Civil?’

‘Wat maakt het uit?’

‘Stelletje verraders.’ Hij keilde Gina ook over de tafel waar ze aan de andere kant bovenop Sophia belandde.

René, bij wie de duisternis intussen weer wat opklaarde, kroop recht en greep Akil met beide handen onder zijn helm bij de keel. Ze struikelden en vielen allebei op de grond. De helm rolde onder tafel.

René voelde meteen de oerkracht van de man. Instinctief klemde hij een arm om Akils nek en kneep zijn hoofd tegen zijn borst. Tot een snerpende pijn door zijn sleutelbeen sneed en hij zijn belager losliet. Akil gaf René een vuistslag, stond op en schopte hem herhaaldelijk in de ribben. Toen vloog de deur open. Idoia stormde naar binnen. Ze wees ontzet naar het deurgat.

Akil priemde een vinger naar Gina die aan de andere kant van de tafel recht krabbelde. ‘Smerig wijf, dit zet ik je betaald.’ Hij gaf René een laatste trap, griste zijn helm, opende het grootste van de twee ramen, klom naar buiten en klauterde via de brandtrap naar omlaag. Een paar seconden later wemelde het groene schimmen in de kamer. Van beneden klonken knallen. Toen gingen bij René de lichten uit.

Hij werd wakker in een ziekenhuisbed. Naast hem lag Sophia, ook in een bed, een zwachtel om het hoofd, met grote ogen naar hem te koekeloeren. Op de gang, links van de openstaande kamerdeur zag hij de groene arm van een agent. Hij hief het laken op. Eronder was hij naakt op een schortje en een onderbroek na.

‘Eindelijk ben je terug. Hoe is het met het kopje?’ vroeg ze.

‘Alsof er een tank is tegen gereden.’

Ze glimlachte.

‘Waar is Gina?’ vroeg hij.

‘Geen idee.’

‘Wat is er met je hoofd?’

‘Lekgeslagen.’

‘Doet het pijn?’

‘Valt mee. Ik kreeg een inspuiting tegen de pijn. Jij ook trouwens.’

‘Enig idee hoe we hier zijn beland?’

‘Nee. Het ene moment knielde ik naast jou toen je die kopstoot kreeg. Het volgende moment lag ik in een bed en schenen ze met een zaklamp in mijn ogen. Herinner jij je nog iets?’

‘Wat mistige beelden van groene mannen met zwarte koppen en een brancard in een ambulance.’

De agent hoorde hen praten en keek om. Hij glimlachte schaapachtig. Het was de man die Sophia aan de haren had getrokken tijdens hun verhoor eerder die dag.

‘*Señor,*’ riep Sophia.

‘*Señorita?*’

Ze maakte een drinkgebaar. ‘*Thirsty.*’

De man wist zich geen raad en hield zich doof.

‘*Señor, por favor.*’

Hij kwam binnen, nam het glas op het kastje naast haar bed, vulde het met water en gaf het haar.

‘*Gracias, señor.*’

René lachte en kreeg als dank enkele grimmige pijnscheuten in zijn ribben. ‘Hoelang moeten we hier blijven?’

Het antwoord wandelde op dat moment naar binnen, in de persoon van een kalende dokter, gevolgd door een verpleegster. De man deed zijn best om in het Frans uit te leggen dat ze een nacht moesten blijven ter observatie. De verpleegster vroeg of ze honger hadden. Hij beaamde want ze hadden de hele dag niet gegeten. Ze gaf hun allebei een pilletje en verliet de kamer. Een kwartier later kwam ze terug met sandwiches met kaas en een fles water. Sophia nam een hap en spuwde het meteen terug uit.

‘Slechte sandwich?’

‘Zure kaas.’

Ze slikten de pilletjes door met het water.

‘We hebben haar gevonden,’ zei hij.

‘Ik kan het haast niet geloven.’

‘Ze zag er vreselijk uit.’

‘Op die foto was ze zo mooi. En nu ...,’ ze slikte. ‘De schuld van die smeerlap.’

René zag het tafereel in het appartement weer voor zich. Hij voelde aan zijn voorhoofd waar een enorme bult zat. Hij keek naar Sophia. ‘Zijn we geen fantastisch duo?’

Ze glimlachte. ‘Zal wel. De onkreukbaren.’

Op hun rug observeerden ze het plafond, luisterend naar elkaars ademhaling.

‘We slapen alweer bij elkaar,’ zei ze na een hele tijd.

‘Zal ik een andere kamer reserveren?’

‘Hoeft niet.’

‘Je gooit nergens mee?’

Ze keek rond. ‘Niets leuks om mee te gooien.’ Kort daarop gleed ze uit bed, stond even te duizelen en kwam naar hem toe, in eenzelfde schortje als dat van hem. In haar ogen sprankelden vuurvliegjes. Ze glimlachte vertederd. ‘Schuif op.’

‘Auw!’

‘Oei, doet het pijn?’

‘Alles doet pijn. Mijn ribben, mijn armen, mijn nek, mijn hoofd. De ploert dacht dat ik een rugbybal was.’

‘Arme René.’ Ze kroop naast hem en kuste zijn wang.

‘Auw, Sophia. Ribben!’

‘Tja, ribben, waar heb je die voor nodig. Schuif op.’

Hij deed wat ze vroeg. ‘Wat ben je van zin.’

‘Ik wil gewoon bij je zijn.’

‘Dit is een ziekenhuis.’

Ze voelde aan de pleister op zijn sleutelbeen. ‘Wat is dit?’

‘De hondsdolle zot heeft me gebeten.’

Ze streelde zachtjes over de pleister, daarna over zijn borst. ‘Ik zal voorzichtig zijn.’

‘Sophia, hou op. Er zit daar een agent.’

Ze begon te hijgen.

‘Sophia?’

Nog meer gehijg.

‘Waar ben je mee bezig?’

‘Aah, aah, aah.’

‘Sophia, heb je pijn?’

‘Ooh, ooh, ooh.’

‘Verdomme, wat heb je?’

‘Yes, yes, yes!’

De agent stond op en sloot de deur.

Ze giechelde. ‘Zo, nu zijn we alleen.’

‘Je bent door en door slecht. Weet je dat?’

‘Klinkt bekend.’ Haar hand vond een doorgang onder zijn schortje.

‘Lig stil, wil je. Dadelijk val ik er aan de andere kant uit.’

‘Laat me je verwennen.’

‘Hoeft niet.’

‘Je hebt me toch ook verwend toen ik het nodig had.’

‘Ik heb koppijn.’

‘Je praat als een vrouw in de overgang.’

‘Sophia, dit doe je niet met een weerloze man met gebroken ribben en een schedelbreuk.’

‘Doe je ogen dicht en denk aan Bianca.’ Ze stak haar tong in zijn oor.

‘Dat kietelt.’

Ze draaide zijn hoofd en kustte hem. Haar hand gleed verder naar omlaag.
‘Vind je het leuk?’

‘Ja.’

‘Dan is het goed.’

‘S... Sophia, dit kan je niet doen.’

Ze trok haar schortje tot onder haar kin en wurmde zich nog wat dichter tegen hem aan. ‘Zeg als ik moet stoppen.’

‘Gaat niet.’

‘Waarom niet?’

‘Ik kan niet remmen in volle sprint.’

Ze draaide zich om en nam een tissue uit een doosje naast het bed. ‘Wacht nou even.’

‘Je bent geschikt.’

‘Weet ik.’ IJverig trok ze de spurt aan. Kreunend schoot hij over de eindmeet. Vreemd hoe de pijn even helemaal wegtrok, om daarna in alle hevigheid terug te meppen. Ze gaf hem natte zoentjes op zijn wang. Daarna trok ze zich terug in de badkamer. Een tijdje later kroop ze naast hem.

‘Je hebt er zelf niets aan gehad,’ fluisterde hij.

‘Toch wel.’

‘Waar bleef je zolang?’

‘Moet ik je echt alles uitleggen?’

Hij glimlachte. ‘Erg sexy, dat schortje.’

‘Die bult op je kop staat je ook best goed. Net een neushoorn.’

‘Gestoord vrouwmens.’

Ze kropen in elkaars schoot en vielen in slaap.

Toen René ontwaakte, stonden Gina en commandant Fermin naast het bed. Hij stootte Sophia aan. Ze wurmde zich als een krolse kat rond hem.

‘Sophia, we hebben bezoek,’ fluisterde hij.

Ze knorde. ‘Zeg dat ze weggaan.’

‘Gina, met hotelbaas Fermin.’

Ze opende de ogen en draaide zich om. ‘Wat doen jullie hier?’

‘Wat doen jullie in één bed?’ vroeg Gina met een vermoeide stem.

‘Hij had het koud,’ antwoordde Sophia. Ze kroop recht en trok het laken tot onder haar kin. ‘Wil je aan Fermin vragen om weg te gaan? Zijn ogen zijn me zowat aan het verscheuren.’

Daarop kwam de arts binnen. Hij zei iets in het Spaans tegen Fermin die prompt de kamer verliet. Hij sprak een hele tijd met Gina die ondertussen met een gefronst voorhoofd het tweetal in de gaten hield. Daarna liet hij hen alleen.

‘Wat zei hij?’ vroeg Sophia.

‘Dat jullie verbazend snel recupereren. Jullie hebben allebei een lichte hersenschudding. Doe maar rustig aan de volgende dagen.’

‘Wat met mijn gebroken ribben?’ vroeg René.

‘Ze zijn alleen gekneusd.’

Een verpleegster kwam binnen. Gina verliet de kamer.

‘Is die met het verkeerde been uit bed gestapt,’ zei Sophia.

‘Volgens mij heeft ze vannacht niet eens een bed gezien.’

De verpleegster bekeek de buil op Renés voorhoofd en duwde erop, wat hem een kreet van pijn ontlokte. Ze smeerde er een scherpriekende zalf op. Ze verwijderde de pleister op zijn sleutelbeen, ontsmette de wond en legde er een nieuwe op. Tot slot gaf ze hem een injectie. Daarna bekeek ze Sophia’s hoofd. Ze verwijderde de bebloede windsels, spoot ontsmettingsvloeistof op de wonde en omzwachtelde haar hoofd met een nieuw verband. Ook zij kreeg een injectie. Ze gaf hun allebei een doosje met vijftien pilletjes met de boodschap er elke dag drie te nemen. Ze nam de vuile bandages en verliet de kamer.

Gina kwam terug met de rugzakken. ‘Kleed jullie aan. We vertrekken.’

De commandant wachtte hen op in zijn Ranger. De adjudant nam hun rugzakken en gooide ze in de kofferbak, waarop ze vertrokken.

‘Wat gebeurt er?’ vroeg Sophia onderweg.

‘Straks,’ zei Gina.

Fermin stopte voor een laag stationsgebouw met donkerrode muren. De agent ging naar binnen en kwam even later terug met treintickets.

‘Neem jullie bagage en volg mij,’ zei Fermin.

Ze stapten uit en namen de rugzakken uit de koffer. Gina sleepte er een aftandse koffer uit. René en Sophia stonden versteld.

‘Je gaat mee?’ vroeg Sophia.

‘Ja.’

Sophia vloog haar zus om de hals. René glunderde.

‘Wacht daar nog even mee tot we over de grens zijn.’

‘Ik kan het niet geloven,’ zei Sophia.

‘Kom, de commandant wacht.’

Ze begaven zich naar het perron waar een dieseltrein stond te dreunen, klaar voor vertrek. De commandant wapperde met de treintickets. ‘Hier heb je drie tickets naar Hendaye in Frankrijk. Daar nemen jullie de trein naar huis. Begrepen?’

René nam zijn geldbuidel.

‘Laat dat, de trein vertrekt over vijf minuten. Ik wil jullie nooit meer terugzien. Gesnapt?’

Ze knikten.

‘Als ik jullie hier ooit nog zie, ...’

‘... komen we bij jou op vakantie,’ zei Sophia. Gina bekeek haar verbolgen.

‘Ooit meisje, kom jij nog zwaar in de problemen met je brutale tong,’ zei de commandant.

Sophia liep rood aan.

‘Ik moet jullie nochtans bewonderen. Wat jullie deden voor mevrouw Ferrara is buitengewoon. Echte vriendschap zie je niet vaak. Jullie verkeerden in groot gevaar. Mevrouw Ferrara, hier heb je mijn gegevens. Als er in België lastige vragen worden gesteld over uw verblijf in Spanje, mag je mij contacteren.’ De commandant overhandigde Gina een kaartje. ‘Waar kan

ik jullie bereiken?’

‘Een ogenblik.’ Sophia krabbelde haar telefoonnummer en adres op een stukje papier en gaf het aan de commandant.

‘Wil u dit ook bezorgen aan Idoia en haar moeder?’ vroeg Gina.

‘Komt in orde.’

Gina gaf de man een hand. ‘Bedankt voor alles, commandant.’

Daarna deden Sophia en René hetzelfde. De adjudant, een eindje verderop, kreeg een laatste knipoog van Sophia. Daarna stapten ze in. René glimlachte bij de laatste woorden van Fermin: ‘*Belgas locos.*’

Ze namen plaats in een coupé.

‘Gina, ga je ons nog bijpraten?’ vroeg Sophia.

‘Straks.’

‘Dat zeg je nu elke keer.’

Sophia keek naar René. Hij schudde het hoofd. Gina sloot de ogen.

Een uurtje later stapten ze uit op het station van Hendaye. René haalde tickets en ze namen de trein naar Bayonne. Gina keek de hele rit dromerig naar buiten en zei geen woord. De anderen lieten haar gerust. In de loop van de voormiddag arriveerden ze.

Op weg naar de loketten begon Gina te wankelen. René ving haar op en loodste haar naar een zitbank. ‘Wat is er?’

‘Ik heb al dagen nauwelijks gegeten of geslapen.’

Hij kocht enkele in plasticfolie verpakte driehoekige boterhammen en enkele flesjes water. Hij verwijderde de folie en stak een boterham in haar

mond. Ze kauwde langdurig en slikte erg moeizaam.

‘Drink eens.’

Na één boterham had ze genoeg. René en Sophia aten de rest op. Hij ging naar de lokettenzaal en kwam terug met de boodschap dat er kort daarop een trein vertrok naar Parijs.

Ze kozen de achterste wagon. Gina legde zich neer met haar hoofd op de reistas. ‘Wek mij als we Parijs naderen.’

‘Wat denk je?’ vroeg Sophia toen ze sliep.

‘Ze moet een verschrikkelijke tijd achter de rug hebben.’

Sophia observeerde een tijdlang haar slapende zus. Met een bedrukt gezicht vlijde ze zich neer aan de overkant van het gangpad.

René keek vol droefheid naar het broze vrouwtje rechtover hem. Hoe ze daar lag, bleek, beschadigd, uitgehongerd, geslagen. Een wegwijnende bloem, verstoken van water en licht. Ze droeg nog steeds het avondse jurkje onder haar jas. Hoe was ze in deze nachtmerrie beland? Kwam ze er ooit weer bovenop? Aan de overkant van het gangpad lag Sophia, in volle bloei, betoverend mooi in haar slaap, ondanks het lachwekkende verband om haar hoofd. Hij ging liggen en dommelde in met de gedachte dat het leven wel degelijk een cynische grap met hem uithaalde.

Et maintenant que vais-je faire

Je vais en rire pour ne plus pleurer

Gilbert Bécaud – Et maintenant

Tussen Orléans en Parijs ontwaakte hij. Gina zat rechtover hem, een sober glimlachje om de mond.

Hij krabde zijn kruin. ‘Je bent wakker.’

‘Waarom kwam je mij zoeken?’

De vraag overviel hem. ‘We waren maatjes. Toch?’

‘Ja, dat waren we. Waarom nu?’

Hij zoog zijn longen vol lucht. ‘Allerlei omstandigheden.’ Hij vertelde over zijn mislukte studies. ‘Ik zat aan de grond en dacht voortdurend aan jou. Honderden vragen spookten door mijn hoofd. Steeds harder en luider. Wat was er gebeurd, waar was je naartoe, was alles goed met je, waarom liet je nooit iets van je horen? Ik vond uiteindelijk dat ik iets moest doen. Zo groeide het idee om je te gaan zoeken. Mijn vriendin en een vriend hielpen me. We vreesden dat je iets was overkomen. Op het laatste moment sloot Sophia zich aan.’

Sophia kroop ook recht, wikkelde het verband van haar hoofd, opende een raam en gooide het naar buiten. Ze ging naast Gina zitten en vroeg wat er was gebeurd na de confrontatie met Akil.

‘Na jullie bezoek aan Akils moeder liet de commandant jullie schaduwen. Toen Akil opdaagde, werd versterking opgeroepen. Hij vluchtte weg via de brandtrap, schoot een agent neer en verdween. Ik werd de hele nacht ondervraagd. De procureur wilde weten of ik een gevaar was voor de staatsveiligheid.’

‘Akil is bij de ETA?’ vroeg hij.

‘Nee, bij een bende gevaarlijke jongeren die zware vandalenstreken uithalen tegen politie, banken en overheidsgebouwen. Sommigen van hen komen uiteindelijk bij de ETA terecht.’

‘De *kale borroka*.’

Ze knikte. ‘Ook zijn moeder werd urenlang ondervraagd. Uiteindelijk kon ik samen met haar de procureur overtuigen dat ik al twee jaar door hem werd gegijzeld en dat ik niets te maken had met de *kale borroka*, dat ik niets afwist van de streken die hij uithaalde. De commandant bracht me terug naar het appartement om er wat spullen op te halen en liet me vertrekken.’

‘Dus je bent geen staatsvijand?’

‘Nee.’

‘Waar is Akil nu?’

‘Voor zover ik weet nog altijd voortvluchtig.’

‘Is die agent dood?’ vroeg Sophia.

Gina knikte.

Sophia sloeg verschrikt een hand voor de mond.

Gina likte haar droge lippen. ‘Ik heb dorst.’

René rommelde in zijn rugzak. De bh van Sophia die hij er in zijn haast had

in gepropt na het verhoor van Fermin viel eruit. Hij gaf hem terug aan Sophia. Hij gaf de fles water aan Gina.

‘Zijn jullie een stel?’ vroeg Gina.

‘Nee,’ zei René, ‘gewoon vrienden. Ik heb een vriendin.’

‘Degene die je hielp om mij te zoeken?’

‘Ja.’

‘Wat lief van haar. En jij, Sophia, heb jij iemand?’

Sophia zocht de ogen van René. ‘Nog niet.’

‘Hoe kwam je bij Akil terecht?’ vroeg René.

Gina keek naar de lusteloze handen in haar schoot. ‘Dat is een lang verhaal.’

Sophia nam Gina’s handen. ‘Ik begrijp niet dat je bij zo’n ... zo’n ...’

‘... monster terechtkwam?’

‘Zoiets, ja.’

‘Ik begrijp het zelf nog altijd niet. Het is zo moeilijk uit te leggen.’

‘Probeer eens.’

Gina tuurde door het raam. ‘Ik leerde hem kennen in Parijs. Hij werkte er in een restaurant van een familielid. Hij was zeer charmant die eerste maanden. Tot hij een brief kreeg van zijn moeder. Hij wilde niets zeggen over de inhoud. Kort daarna vroeg hij om hem te vergezellen naar San Sebastian. Hij wist dat ik een vurige fan was van Balenciaga. Hij zou me zijn ateliers en boetieks tonen en me meenemen naar Guetaria. Ik was in de wolken.’

‘We pikten je spoor op bij Doña Ximena,’ zei René.

‘Echt? Hoe stelt ze het?’

‘Goed. Ze sprak zeer lovend over jou. Haar kleindochter wist te vertellen dat Akils vader opgesloten zat wegens zijn betrokkenheid bij de ETA.’

‘Dat bleek uiteindelijk de reden waarom Akil me meenam. Zijn vader was gearresteerd. Na de gebruikelijke martelingen legde hij bekentenissen af en kreeg vele jaren cel. Ik weet niet of het aanvankelijk Akil zijn bedoeling was om ook die weg op te gaan. In elk geval kwam hij vrij snel in contact met de verkeerde jongeren. We woonden in bij zijn moeder. Daar leerde ik Idoia kennen.’

‘Waarom verliet je hem niet?’

‘Ik kon niet. Hij vernietigde mijn papieren. Ik was illegaal in het land en kon geen kant op. Hij pikte mijn geld en kocht een naaimachine om confectiewerk te doen. Hij bracht het werk naar de klant en inde mijn loon. Zelf zag ik nooit één peseta. Ik mocht de flat niet verlaten en werd verplicht om zijn moeder te helpen. Ze heeft een zwak hart. Ik werd voortdurend in de gaten gehouden door zijn kompanen. Bij het minste verzet sloeg hij mij. Ik ontfermde me over Idoia. Het meisje hechtte zich aan mij, en ik aan haar. We zaten in hetzelfde schuitje.

Op een avond kwam hij thuis, stinkend naar rook en benzine. Dan begon pas echt de ellende. Ik moest onmiddellijk weg bij zijn moeder. We verhuisden naar het armzalige appartement waar jullie mij vonden. Ik zorgde voor een inkomen, terwijl hij de straten afschuimde en bandietenstreken uithaalde. Het ging van kwaad naar erger. Zijn moeder en ik smeekten om ermee te stoppen, waarop hij me nog meer ... nog meer ... mishandelde.’

‘Rustig maar.’

Bij Sophia rolden tranen over haar wangen.

‘Hij deed het voor zijn vader, zei hij, en als we dat niet konden begrijpen,

dan waren we verraders. Ik dacht ... ik wist ... dat ik nooit meer zou weggkomen.'

'Wat dacht je toen we zo onverwacht voor je stonden?'

Ze glimlachte. 'Dat ik een stel geesten zag.'

Sophia veegde haar tranen weg. 'Het spijt me dat ik niet eerder kwam.'

'Hoe kon je? Je wist niet waar ik was. Ik mocht niet bellen, ik mocht geen brieven schrijven. Ik was een gevangene in mijn eigen huis. Na ons bezoek aan San Sebastian zouden we terugkeren naar Parijs en van daaruit naar België. Dat was verkeerd gedacht.'

'Wat verschrikkelijk,' zei Sophia.

Gina nam Sophia's hand. 'Het is voorbij, Sophia, dankzij jullie.'

'Hoe reageerde Idoia op je vertrek?' vroeg René.

'Ze was radeloos. Ik zei dat ze niets meer te vrezen had, dat Akil nu snel zou worden gevat. Ze was ontroostbaar. Ik hoop dat ik haar geen loze beloftes heb gedaan.'

'Hoe moet het nu verder? Reizen we van Parijs direct door naar Brussel?'

'Nee. Zie me hier zitten. Een slons. Ik wil overnachten in Parijs.'

'Hoe moet ik mij dat voorstellen?' vroeg Sophia.

'Dat zie je als we er zijn.'

Laat in de namiddag boemelde de trein door de voorsteden van Parijs, langs pakhuizen, fabrieken en bouwerven. Het gaf René niet meteen de indruk van een wereldstad. De trein stopte in station Austerlitz. Gina kocht tickets voor de metro. Ze namen lijn vijf naar Gare du Nord. Na een glimp op de Seine doken ze onder de stad.

Bij het verlaten van Gare du Nord gingen ze naar links. Ze staken een druk kruispunt over en sloegen Rue la Fayette in. Gina stopte voor een witgrijs gebouw met vijf verdiepingen, opgetrokken in de typische Haussman stijl. Elke verdieping telde acht ramen en een paar hadden een balkon over de volledige breedte van de gevel. Ze duwde aan de rechtse deur van een dubbele poort en liep door een gekasseide koetsingang naar een lift. Ze bekeek haar metgezellen, daarna zichzelf, glimlachte en drukte op de knop. Op de vierde etage belde ze aan bij een fraaie lichtblauwe deur. Haar hand trilde.

Een gedistingeerde dame met een weelderig Dalida-kapsel deed open en sloeg beide handen voor de mond. '*Mon dieu, un miracle.*' Ze nam Gina's hoofd tussen beide handen en bekeek haar onderzoekend. '*Ma petite fille. Te revoilà!*' Ze omhelsde haar en gaf haar tientallen kusjes op wangen en voorhoofd. 'Ik geloof mijn ogen niet. Hoe zie je eruit?' Ze sloeg haar arm om Gina's schouders en nam haar mee naar binnen. René en Sophia volgden. De vrouw leidde hen naar een salon. Ze gaf Sophia een kus op de wang. 'Jij moet wel Gina's zus zijn.'

Sophia knikte.

Gina's ogen straalden.

'Ga toch zitten.'

Ze namen plaats op een felblauw bankstel. Sophia en René keken verwonderd in het rond, alsof ze zich in het kasteel van Versailles bevonden. Diffuus zonlicht door de kamerhoge vitrages toverde een dromerige sfeer in de enorme woonkamer. Aan de muren met pastelkleurige tinten hingen moderne schilderijen afgewisseld met historische landkaarten. Op commodes en dressoirs prijken sculpturen, beeldhouwwerkjes en witmarmeren bustes.

In een vitrinekast met binnenverlichting stonden nog meer snuisterijen te schitteren. Delen van het glanzend parket met visgraatmotief lagen verborgen onder dure tapijten met speelse taferelen. Hier was een perfect huwelijk tot stand gebracht tussen tijdloos klassiek en stijlvol modern. Het fraaie lijstwerk en de rij geraffineerde kroonluchters bevestigden de algehele indruk dat hier steenrijke mensen woonden.

Een dienstbode maakte haar opwachting. De gastvrouw vroeg wat ze wensten te drinken. Ze vroegen limonade. Even later bracht het dienstertje het gevraagde en plaatste het op een glazen salontafel met gezandstraalde motieven.

‘Gina, stel me nu eerst even voor aan je metgezellen.’

‘Sophia, René, maak kennis met Liane de Châtillon. Liane, Lili, bezorgde me acht jaar geleden een nieuw thuis.’

‘Hoe vonden jullie elkaar?’ vroeg Sophia.

‘Lili is bestuurslid van Guerre-Lavigne, een modeschool. Op een morgen, ik doolde toen al een paar dagen door Parijs, passeerde ik de school en zag een groep meisjes vrolijk naar binnen wandelen. Ik volgde en liep nieuwsgierig door de gangen. Lili zag me en gaf me eten en drinken. Ze vroeg of ik er wilde studeren. Ik was zo over mijn toeren dat ze me in huis nam. Ze zorgde voor papieren zodat ik kon blijven.’

‘Hoe kwam ze aan papieren? Je werd gezocht in België,’ vroeg René.

‘Lili heeft zo haar connecties. Ze stelde me voor als een nicht uit het buitenland. Zo kreeg ik ook haar naam. Hier heet ik Gina de Châtillon.’

Lili nam het woord. ‘Gina vertelde me wat ze had meegemaakt. Ze was er vreselijk aan toe, uitgehongerd, verkouden, verteerd door angst en schuld. Ik

had medelijden met haar en zei dat ze mocht blijven. Ik liet haar studeren aan Guerre-Lavigne. Ze ontpopte zich tot een natuurtalent. Ze heeft prachtige creaties op haar naam.'

'Ik raakte al snel bevriend met Jean-Michel en Charlotte, Lili's zoon en dochter. Op mijn achttiende mocht ik kiezen wat ik zou gaan doen. Terugkeren naar België, of in Parijs blijven.'

'Wildeste je niet weten hoe het ons was vergaan?' vroeg Sophia.

'Natuurlijk wel. Maar ik was zo vreselijk bang om in een opvangtehuis voor weggelopen kinderen te belanden.'

'Gina was als een tweede dochter voor mij,' zei Lili, 'ik vroeg haar om te blijven tot ze haar opleiding had afgerond. Daarna kon ze de keuze maken of ze zou terugkeren of niet. Spijtig genoeg reisde ze eerst naar Spanje met die donkere jongen. Hoe heette hij ook alweer?'

'Akil.'

Lili nam plaats naast Gina. 'Vertel me nu eerst waarom je zolang wegbleef. Ik liet overal navraag doen. Je leek van de aardbol verdwenen.'

Gina vertelde wat haar was overkomen.

Lili luisterde vol afgrijzen. Na afloop sloot ze Gina in haar armen. '*Ma petite chérie*.' Daarna stond ze op en klapte in de handen. 'Jullie zien eruit als een stelletje clochards. Jullie gaan naar boven, nemen een bad en trekken verse kleren aan. Zoek maar iets uit. *Quel odeur*.'

'Dat kunnen we niet aanvaarden, mevrouw,' zei René.

'Mijn beste René. Mijn kasten hangen vol kleren die mijn kinderen nooit hebben gedragen. Ze zijn intussen allebei het huis uit. Sta op.'

Lili draaide hem rond zijn as en bekeek hem van top tot teen. 'Dit moet wel

lukken. Sophia vindt vast ook haar gading. En jouw kamer, Gina, ligt er nog bij als op de dag waarop je vertrok. Toon even de weg. Ik verwacht jullie om acht uur aan tafel. Ik begin alvast met de voorbereidingen.'

Na Lili's vertrek zei Sophia: 'Ik begrijp niet waarom je niet terugkwam.'

'Dames, laten we naar boven gaan,' zei René.

You got your demons, you got desires

Well, I got a few of my own

Eagles - One of These Nights

Gina ging hen voor naar de hoger gelegen verdieping.

‘Delen jullie een kamer?’ vroeg René.

‘Waarom?’ vroeg Gina.

‘Minder overlast voor mevrouw Liane.’

‘Maak je daarover geen zorgen. Er is dienstpersoneel.’ Gina verdween in een kamer aan het eind van de gang.

‘Laten wij dan een kamer delen,’ zei Sophia.

‘Sophia, we gaan hier onze manieren houden.’

‘Gisteren had je anders weinig last van schone manieren.’

‘Je liet me ook weinig keus.’

Ze draaide zich om. De heisa waarmee ze de ene deur na de andere opende en dichtsmeet klonk hem net iets te hard in de oren. Hij opende de eerste deur aan de linkerkant. Een ruime kamer met een tweepersoonsbed, een open haard met een marmeren schouwmantel, een kaptafel die kreunde onder de vrouwenspulletjes. In het midden van de vloer vlak voor een raam stond een bad met glooiende randen. Hij kon het concept maar moeilijk vatten en inspecteerde voor alle zekerheid of er wel een afvoer was. Hij opende de

inloopkast. Pech. Vrouwenkleren. Hij besloot de kamer toch te behouden want het bad intrigeerde hem. Hij liet het vollopen, strooide er een handvol badzout in, kleedde zich uit en legde zich drie kwartier te week. De pijn werd een stuk draaglijker. Daarna trok hij zijn kleren aan, kamde zijn haar en ging naar beneden. De zussen zaten naast elkaar in de blauwe sofa. Gina leek al wat op te fleuren. Haar haren glansden en op haar wangen zat een lichte blos. Ze had een discreet laagje make-up aangebracht waardoor haar gezicht minder getrokken leek, maar haar geprononceerde sleutelbeenderen konden haar magerte niet verhullen. Ze droeg een donkerblauwe, diep uitgesneden avondjapon. Sophia droeg een bordeauxkleurig tuniekjurkje, aan de voeten naaldhakken met enkelriempjes.

Gina glimlachte. ‘Vergeet je niet te ademen, René?’

Sophia keek verontwaardigd. ‘Je houdt het niet voor mogelijk. Loopt hij nu nog rond in die zwerverskleren.’

Gina nam René terug mee naar boven. Ze loodste hem de kamer binnen naast die van hem. ‘Van Jean-Michel,’ zei ze.

Ze opende een inloopkast en koos een pantalon, een bijpassend hemd met korte mouwen, een trui en lichtbruine mocassins. Ze wilde hem ook een halskettinkje omdoen, maar hij weigerde met de woorden: ‘Ik ben Alain Delon niet.’ Terwijl hij zich omkleedde zat ze op het bed met haar rug naar hem toe. Hij bekeek zichzelf in de spiegel.

‘In orde zo?’

Ze ging voor hem staan, schikte de kraag van zijn hemd, opende het hemd tot aan het derde knoopsgat en stak een ceintuur in zijn broek. ‘Dat ziet er al beter uit.’ Ze beroerde de wonde aan zijn sleutelbeen. ‘Wat is dit?’

‘Een bijtwonde. Van Akil. Kan je niets doen aan die buil?’

‘Ik kan proberen. Kom mee naar mijn kamer.’

Daar aangekomen zei ze: ‘Neem plaats op het bed.’

Ze koos wat make-up spullen, ging vlak voor hem op een kaptafelkrukje zitten en begon aan het karwei. Hij volgde geconcentreerd haar bewegingen, versmolt met het oriëntaalse aroma van haar parfum, wilde haar aanraken maar durfde niet. Wat had ze doorstaan? Zou ze de kracht vinden om terug te krabbelen? Hoe vaak hadden ze elkaar hun grootste geheimen verteld en hun diepste zielenroerselen onthuld, elkaar gesteund in goede en kwade dagen zoals dat heet? Kwam die band ooit terug? Natuurlijk niet. Hij had Bianca. Wat een ironie. Gevlucht voor een gewelddadige vader om te eindigen in de armen van een nog gewelddadiger man. Was ze blind geweest voor Akil zijn smeulende agressie? Of was hij het die, verblind door fanatisme, was afgegleden in een spiraal van geweld?

‘Wat heb je met mijn zus?’ vroeg ze.

Haar vraag verraste hem. ‘Sophia is ...’

‘Ja?’

‘Nogal wisselvallig.’

‘Hoezo?’

‘Nu ze voor het eerst weg is van huis heeft dat wat vreemde bijwerkingen. De ene keer wil ze me vermoorden, de andere keer wil ze me in bed.’

‘En? Is het wederkerig?’

‘Ik haar vermoorden? Nee hoor.’

Ze lachte. ‘Nog altijd een beetje *loco*. Ik bedoelde dat bed.’

Het Spaanse woordje maakte zowaar de afstand wat kleiner. ‘Ik hou van haar, maar niet op die manier. Ik heb immers een lief. Ze maakt het me wel

knap lastig.’

‘Zoals in die kliniek?’

Hij bloosde. ‘Sophia kan erg ... doortastend zijn.’

‘Vertel.’

‘Moet dat?’

Ze glimlachte. ‘Nee, natuurlijk niet. Ik plaag je maar.’

Hij wees naar de snee in haar lip. ‘Doet het pijn?’

‘Nee. Sinds ik jullie terugzag niet meer.’

Ze raapte haar spullen bij elkaar. ‘Meer kan ik niet doen.’

Hij bekeek zichzelf in de spiegel. ‘Je deed je best.’

Ze gingen naar beneden. Sophia begroette hen met een stuurse blik. René kon intussen een hond rauw verslinden van de honger. Ze gingen naar de eetkamer voor het diner dat bestond uit een voorgerechtje met zalm, een hoofdgerecht met ossenhaas, *gratin dauphinois*, warme groenten en een dessert met tiramisu en bosvruchten. De bijhorende wijn toverde ongekennde smaaksensaties in Renés mond. Twee zilveren kandelaars met kaarsen zorgden voor een erg romantische toets. Hij kneep zichzelf stiekem in de arm om te controleren of hij niet hallucineerde. Het was ronduit een koninklijke maaltijd na al dat stokbrood met stinkkaas van de voorbije week. Gina at als een muis, in weerwil van Lili’s inspanningen om haar meer te doen eten. Was haar maag verschrompeld door ontbering? Akil had er nochtans niet zo ondervoed uit gezien. Had de smeerlap haar uitgehongerd?

Lili taterde honderduit over haar jaren met Gina. Ze praatte zeer snel waardoor hij niet alles begreep en Gina moest vertalen. Sophia was opvallend zwijgzaam. Tot ze zich een vierde glas wijn schonk. ‘Was het hier elke avond

zo gezellig?’ vroeg ze.

Gina leunde voorover. ‘Wat zei je nou?’

‘Of het hier elke dag zo’n feest was aan tafel?’

‘Het is Lili haar manier om mijn terugkeer te vieren.’

‘Jullie aten ook wel eens spek met eieren?’

‘Wat bedoel je?’

‘Het is toch een eenvoudige vraag.’

‘Ik had mooie jaren bij Lili. Ik ben haar enorm dankbaar.’

Sophia dronk van haar wijn. Ze spoelde hem langdurig in haar mond, haar ogen duister op Gina gericht. René kende die blik. Er waren steekvlammen op komst.

Sophia slikte de wijn in. ‘Spijtig dat wij geen Lili hadden, geen kamer met ligbad, geen chef-kok die ons elke avond een driegangendiner serveerde bij kaarslicht, geen inloopkasten met een garderobe die zelfs koningin Fabiola zou doen verbleken.’

‘Waarom zo zuur ineens?’

‘Zuur? Beeld je eens één minuutje in hoe het ons de voorbije jaren verging. Ik was tien jaar toen je ons in de steek liet, Gina. Tien!’

‘Het spijt me, Sophia. Ik vind het zo erg.’

René volgde met groeiend onbehagen de conversatie. ‘Dit is echt een fantastisch wijntje. Vinden jullie niet?’

Sophia had er geen oren naar. ‘Zo erg? Is dat alles? We leven van de openbare onderstand. Ik ga bijklussen in een buurtwinkel om wat zakgeld te verdienen voor mij en Claudia. Vrienden of vriendinnen hebben we niet.’

‘Sophia ...’

‘Weet je wat we zijn, Gina? Thuis? Krapuul! Uitschot! Broedsel van een dronkenlap die met zijn zatte kloten te pletter viel. Andere kinderen gingen naar de film of logeerden bij vrienden, vertrokken op vakantie naar Zwitserland of gingen op kamp met de KSA. Ik en Claudia zaten thuis, op onze kamer, opgesloten tussen schoolschriften en muffe bibliotheekboeken. In plaats van nieuwe kleren en schoenen droegen we jouw afgedragen spullen. Tot ook die te klein werden en een sociaal werkster ons lompen bracht van ander krapuul, bijeengescharreld door de openbare onderstand.’

Lili tikte met een mes tegen haar glas. *‘Mademoiselles, s’il vous plait.’*

René nam de fles wijn en bekeek het etiket. ‘Die wijn is zeven jaar oud. Niet te geloven.’

‘Speelgoed? Wat is dat? Een fiets? Hoeveel wielen heeft die? Een kleurentelevisie? Bestaat dat echt? Ik kan niet begrijpen waarom je niet naar huis kwam, Gina. Echt niet.’

‘Ik was bang om naar een tehuis te moeten, Sophia. Waarom versta je dat niet? Of wil je het niet verstaan? Hoe dan ook, het spijt me.’

Lili keek aangedaan van de ene naar de andere. René wriemelde heen en weer op zijn stoel.

Sophia dronk haar wijn uit, likte haar lippen en zette het glas met een klap neer. ‘Je spijt komt rijkelijk te laat.’

‘Ik kreeg ook mijn deel van de ellende.’

‘Je eigen schuld.’

Gina liep rood aan. ‘Dat is gemeen.’

‘Verblind door een moorddadige smeerlap die ons bijna de dood injoeg.

Verblind door ambitie om de nieuwe modekoningin te worden van Frankrijk.'

'Sophia, hou op,' kwam René tussenbeide.

'In de voetsporen van haar grote idool Cristóbal Balenciaga. Gina Ferrara, het nieuwe mode-icoon van Parijs.'

Gina stond op. 'Ik luister niet langer naar deze dwaasheid.'

Sophia lachte steriel. 'Of moet ik zeggen: Coco Ferrara? Of Gina de Châtillon?'

Gina richtte zich tot Lili. 'Het spijt me, Lili.'

Sophia liet zich niet van de wijs brengen. 'Waar zijn trouwens al je mooie creaties?'

'Je draagt er een.'

'Dit? Dit ... vod?' Sophia pulkte aan haar oogverblinde jurk alsof ze een jutezak droeg.'

'Ik was van plan om je morgen mee te nemen naar Guerre-Lavigne. Dat heeft nu niet veel zin meer.'

'Ik ga wel mee met jou,' zei René.

Lili probeerde de conversatie een andere richting op te sturen door op te merken dat de school was omgedoopt tot *École Supérieure des Arts et Techniques de la Mode*.

Sophia dramde door. 'Wat doen we hier trouwens, Gina? Ga je wel mee met ons? Naar huis? Of blijf je hier, in dit leuke optrekje bij je stinkend rijke nieuwe moeder?'

'Als je zo doorgaat, bedenk ik me misschien.'

'Zal het je lukken, *madame* de Châtillon, om al deze luxe, al deze pracht en

praal achter je te laten en bij ons in te trekken, in ons krot aan het eind van de zieligste steeg van België? Of laat je ons opnieuw stikken?’

Gina verhief haar stem. ‘Sophia, hou op. Als kind was je gemeen, en dat ben je nog steeds.’

Sophia sloeg met de vlakke hand op tafel. ‘En jij bent een lafaard!’

Gina stond op, nam de fles wijn en plaatste ze vlak voor Sophia. ‘Hier. Drink ze helemáál leeg. Kan je eindigen als vader.’

Sophia ging ook staan. ‘René, we gaan naar huis.’

‘Nu?’

‘Ja, nu.’

‘Er rijden nu geen treinen meer naar Brussel.’

‘Dan gaan we liften.’

‘Midden in de nacht? Je bent gek.’

‘Ga je mee of niet?’

‘We gaan gedrieën of we gaan niet.’

‘Blijf dan bij je kalverliefje.’

Dat was het moment waarop er zwarte derwisjen gingen dansen voor Renés ogen. In zijn hoofd kwam een atomaire hersenzweer tot ontwikkeling, een nucleaire paddenstoel die zijn schedeldak er bijna afblies. Allemaal door dit vreselijke gebakkelei. Hij veerde recht. Zijn stoel kletterde achterover. ‘Stoppen verdomme! Stop met Gina af te kraken. Wat mankeert je?’

‘Bemoei je met je eigen zaken!’

Hij sloeg op tafel. ‘Zwijgen! Dit zĳn mijn zaken! Nu ben ik aan het woord. Hou op met die onzin. Laat het verleden rusten. Het is wat het is. Kijk vooruit

in plaats van achteruit. Help haar in plaats van haar nog meer in de afgrond te duwen. Zie je dan niet hoe ze eraan toe is? Godverdomme nog aan toe.'

Gina zag grijs, liet zich terugzakken op haar stoel. Op Sophia's voorhoofd glansde een vliesje alcoholzweet. Ook zij ging terug zitten. Lili keek alsof ze de twaalf apostelen op visite had. Er viel een drukkende stilte.

'Moet je daarom zo vloeken?'

'Ja, verdomme!'

Lili's handen trilden. '*Mes enfants*, het was een lange dag. Laten we naar bed gaan. Een goede nachtrust doet wonderen.'

René dronk het resterende bodempje wijn uit, veegde zijn mond schoon en plaatste de stoel overeind. 'Mevrouw Liane, bedankt voor deze heerlijke maaltijd. Het spijt me dat het zo moest eindigen. Goede nacht.'

'Je vroeg vandaag niet eens hoe we het stellen,' zei Sophia, kalmer nu.

'Er is zoveel gebeurd vandaag,' antwoordde Gina met gesmoorde stem.

'Ik doe al acht jaar het huishouden, al acht jaar zorg ik voor een halfgare moeder en een doodsbanige zus. Claudia heeft constant nachtmerries. 's Nachts slaapwandelt ze, valt van de trap en breekt een arm.'

'Wat zei je daar?'

'Claudia heeft nachtmerries.'

'Dat ... dat andere.'

'Moeder? Een zombie. Valt van de ene depressie in de andere. Ze sloeg alle spiegels kapot, komt al jaren het huis niet uit.'

'Mama?'

'Wie anders?'

Gina sloeg de handen voor de mond. ‘Mama?’ Ze trilde over haar hele lichaam, ademde zwaar in en uit, steeds sneller, met een schurend geluid, alsof ze geen adem kreeg. Ze slaakte een kreet en rende de kamer uit.

Sophia keek haar na. ‘Wat krijgen we nu?’

Lili stond op. ‘*Qu’est-ce qu’il y a?*’

Even was het doodstil.

‘Denkt Gina dat haar mama dood is?’ vroeg René.

Lili schrok hevig. ‘Haar mama leeft?’

Hij rende Gina achterna, de trap omhoog naar haar kamer. Hij klopte aan. ‘Gina?’ Hij hoorde haar onbedaarlijk huilen. Hij klopte nog enkele keren. De deur bleef dicht. Teleurgesteld ging hij naar zijn kamer en liet zich languit op bed vallen. Zo bleef hij liggen, aangekleed, starend naar de rozet op het plafond.

Even later geklikklak van naaldhakken op de gang. Deurgeklop. Sophia: ‘René, doe open.’

‘Hoepel op!’

‘Doe niet onnozel.’

‘Ik doe onnozel?’

‘Je bent weer boos op mij.’

‘Ja.’

Stilte. Daarna: ‘Het spijt me.’

‘Te laat.’

‘René, doe open, alsjeblieft.’

‘Ga je roes uitslapen.’

Ze gaf een klap op de deur en pikkelde weg. Hij kleepte zich uit en kroop onder de lakens.

Om zes uur werd hij wakker. Hij vroeg zich af hoe het nu verder moest. Hoe zou Gina zich voelen? Hij kon zich niet voorstellen wat er door haar heen ging. Jarenlang leven met het idee dat haar moeder dood was en nu te horen krijgen dat ze nog leefde. En Sophia? Kon ze zich ooit nog verzoenen met haar zus? Of bleef ze bij haar vreselijke beschuldigingen?

Hij ging voor de spiegel staan en bekeek de buil op zijn voorhoofd. Ze had intussen alle schakeringen van de regenboog. Hij kleepte zich aan en liep in de gang bijna het dienstertje omver. Ze bracht hem naar de keuken waar een buffet wachtte met croissants, stokbrood, kazen en charcuterie.

Hij wachtte op de anderen en dronk intussen een kop koffie. Lili kwam binnen. ‘Goed geslapen?’

‘Ja hoor.’

Ze glimlachte. ‘Begin alvast. Anders is je eetlust over.’

‘Ik wil me nogmaals excuseren voor gisteravond, mevrouw.’

‘Zit er niet over in. Het komt wel goed met die twee. Ze hebben een nare periode achter de rug. Zoiets heeft tijd nodig. Gina had al die jaren zeer veel verdriet om het verlies van haar moeder. Ze zal zich vreselijk schuldig voelen.’

Sophia slofte de keuken binnen, in een zijden pyjama, bleek, groeven in het voorhoofd die haarpijn verrieden. Wat later Gina, in een roze nachtjapon. René voelde een warm soort compassie voor beide vrouwen.

Tijdens het eten zei Gina: ‘Om tien uur vertrek ik naar school. Na de

middag neem ik de trein naar Brussel.'

René knikte.

Sophia, de mond vol croissant, bewonderde haar roodgelakte vingernagels.

Terug op zijn kamer legde hij zich op bed en sluimerde in. Hij werd net op tijd wakker. Hij kamde zijn haar en ging naar beneden.

Gina wachtte in de woonkamer. Ze droeg een witte mouwloze bloemetjesjurk. Om haar hals een parelsnoer. Haar gezicht klaarde op. Eindelijk zag hij een glimp van het opbloeiende meisje waar hij zo verliefd op was geweest.

'Heb je wat kunnen slapen,' vroeg hij.

'Vreemd genoeg wel. Vermoeidheid kan een grote deugd zijn. Nog boos?'

'Ik was niet boos, alleen ontgoocheld in Sophia. Waarom altijd het verleden oprakelen?'

Ze nam zijn hand. 'Je hebt gelijk. We moeten het verleden laten rusten.'

'Hopelijk kan Sophia dat ook.'

'Ik dacht echt dat mama gestorven was. Zoals ze daar lag. Te stuip trekken. Ik vergeet dat beeld nooit meer. Ik begrijp Sophia wel. Ik had een warm gezin, ik mocht studeren aan de school van mijn dromen. Ik wist niet beter of zij en Claudia zaten in een weeshuis. Ik was zo vreselijk bang om ook in een weeshuis te belanden. Je moet me geloven.'

'Ik geloof je. Je hoeft me niet te overtuigen.'

'Dankzij jou leeft mama dus nog.'

'De hulpdiensten waren zeer snel ter plaatse die avond. Sophia en Claudia mochten naar tante Julia. Toen je mama hersteld was, gingen ze in Menen

wonen. Ze hebben nooit een weeshuis gezien.'

'Daar ben ik blij om. Ik had moeten bellen, of schrijven. Ik ben laf geweest. Ik was bang alles te verliezen als ik terugging.'

'Je was nog een kind. Stop met het aanwakkeren van schuldgevoelens. Niemand kan je zo erg van iets beschuldigen als jijzelf. Doe het niet.'

Ze knikte.

Hij nam het medaillon uit zijn broekzak en klapte het open.

Haar ogen glinsterden. 'Je vond het.'

'Dagenlang vreesde ik dat je in een put lag te verkommeren. Dat je dood zou gaan. Tot ik dit vond. Toen wist ik dat je leefde.'

'Altijd weer verbaas je me. Kom. Ik wil je van alles laten zien.'

'Wachten we niet op Sophia?'

'Die komt niet opdagen, vrees ik.'

Ze verlieten het appartement en stapten in de lift. Toen de liftdeuren zich sloten schoot er een arm tussen. Van Sophia. Ze stapte in, keerde hun de rug toe en drukte op de knop voor het gelijkvloers. Ze droeg een korte chiffon jurk en espadrilles.

'Waarheen gaat de tocht?' vroeg René.

'Montmartre. Een half uurtje stappen.'

De vrouwen liepen langs weerszijden van hem en slaagden er niet in om elkaar aan te kijken of aan te spreken. Hun kille stilzwijgen kon niet verhoeden dat hij het warm kreeg. Het was druk onderweg. Hij gaf hun allebei een arm en blikte omhoog naar de blauwe lucht. Het was een prachtige ochtend.

‘Zie je ze vliegen?’ vroeg Sophia.

‘Hé?’

‘Je loopt de hele weg met een debiele grijns op je gezicht.’

‘Ik dacht zo ... loop ik hier arm in arm met de twee mooiste vrouwen van Parijs.’

Ze bekeek de buil op zijn voorhoofd. ‘En wij met de klokkenluider van de Notre-Dame.’

Gina proestte het uit. Sophia volgde en even later sleurden ze hem bijna tegen de grond van het lachen.

‘Stelletje serpentes. Jullie horen thuis in een slangenkuil,’ grinnikte hij, waarop ze nog harder lachten.

Honderd meter verder bleef Gina staan voor een massieve dubbele deur van een gebouw met zes verdiepingen.

‘Een hotel?’ vroeg Sophia.

‘Inderdaad. Vroeger. Het dateert van voor de Franse Revolutie.’

Ze gingen naar binnen en volgden Gina via een halfronde trap naar de eerste verdieping. Ze liepen door salons en zalen die beelden opriepen van feestelijke banketten en barokke dansfestijnen uit vervlogen tijden. René zou niet eens vreemd hebben opgekeken als hij er Barry Lyndon en zijn mooie Lady Honoria tegen het lijf was gelopen. Gina vertelde over de rijke geschiedenis van het gebouw en de beroemdheden die er ooit hadden verbleven, zoals de componist Gioachino Rossini, wiens *Stelende ekster* René kende van *A Clockwork Orange*. Ooit moesten de parketvloeren, wandbekledingen, Korinthische zuilen en sierlijsten met wapenschilden grandioos zijn geweest. De fineren deuren, gebarsten vensterramen,

flikkerende tl-lampen, het beschadigde pleisterwerk, het desolate binnenplaatsje met plassen water, vertelden evenwel een ander verhaal, een verhaal van vervlogen glorie en teloorgegane rijkdom. Gina's enthousiasme scheen als een goddelijk licht over al deze vergane grandeur. Hij hoorde haar woorden, maar meer nog zag hij de schittering in haar ogen en de blijdschap om haar droom en haar tienerjaren te delen met hem en haar zus.

Via een wenteltrap stapten ze naar de bovenste verdiepingen met de ateliers. Achter elke deur en elke hoek verrezen naaimachines, bustes en paspoppen met creaties gaande van ruw ontwerp tot afgewerkt kledingstuk. Gina vertelde over de stichter van de school, Alexis Lavigne, de uitvinder van de paspop en de lintmeter, ooit de kleermaker van keizerin Eugenie, de laatste keizerin van Frankrijk. Daarna verontschuldigde ze zich. Ze liep kantoren en klassen in en uit om vaarwel te zeggen aan vrienden en leraren van vroeger. René hoorde aan de uitbundige uitroepen dat ze een graag geziene studente was geweest. Hij vond het hartverwarmend hoe ze van rebelse puber was uitgegroeid tot een voorname dame die door hard werken en doorzetten haar modetalenten had ontwikkeld. Zelf had hij nog niets ontwikkeld, behalve het talent om te falen.

‘Het spijt me van gisteravond,’ zei Sophia, terwijl ze zaten te wachten.

‘Weet je nog wat je allemaal hebt uitgekraamd?’

‘Half en half.’

‘Je was weer eens goed op dreef.’

‘Ik meende niet wat ik zei.’

‘Wat je niet meent moet je niet zeggen.’

‘Het is soms sterker dan mezelf.’

‘Vooral als er alcohol mee gemoeid is.’

‘Ik weet het. Ik drink nooit meer.’

‘Zwijg erover. Jullie hebben elkaar eindelijk terug. Maak er iets moois van.’

‘Ze vergeeft het me nooit.’

‘Ze kan meer hebben dan je denkt.’

Ze knikte flauw.

Gina kwam terug met drie aktetassen en een resem tekenmappen met leren handvaten. ‘Helpen jullie mij dragen?’

Ze verdeelden alles onder elkaar. ‘Wat steekt daarin?’ vroeg Sophia.

‘Tekeningen, naaipatronen, werkbeschrijvingen, staaltjes.’

‘Ben je zinnens om thuis als naaister te gaan werken?’

‘Zoiets.’

‘We hebben niet eens een naaimachine.’

‘We zien wel.’

It's always good

to be back home

Golden Earring – Back Home

Die middag serveerde Lili een koude maaltijd. Wat overbleef liet ze inpakken voor onderweg. René, naast Sophia op de bank, zag hoe aan het andere eind van de woonkamer Lili met gedempte stem inpraatte op Gina. Deze sloeg haar handen voor haar mond en schudde het hoofd. De twee hadden zo te zien een discussie over een strookje papier. Lili stopte het in een omslag en borg het op in Gina's handtas. Tot slot omhelsde ze Gina zoals alleen een moeder haar kind kan omhelzen. 'Ga nu.'

Gina nam haar handtas. 'Laten we ons klaarmaken.'

René vond het welletjes om in andermans kleren rond te lopen en trok weer zijn oude plunje aan. Hij propte zijn spullen in zijn rugzak en wachtte in de woonkamer op de anderen.

Na een laatste ontroerend afscheid namen ze zwijgend de lift naar beneden. Op de stoep voor de ingangspoort keek Gina nog één keer omhoog naar het huis waar ze jaren had geleefd, waar ze de warmte vond die ze thuis had gemist. René zag hoe moeilijk het haar viel het achter zich te laten. Ze had haar versleten Spaanse koffertje ingeruild voor twee uit de kluiten gewassen reiskoffers. Hij nam er haar eentje uit handen, samen met de tekenmappen. Ze vertrokken naar het station.

‘Wat sleep je allemaal mee?’ vroeg Sophia.

‘Creaties, werkmateriaal.’

Onderweg wipte René nog vlug een souvenirwinkeltje binnen.

‘Laat me raden,’ zei Sophia toen hij terug buitenkwam, ‘een Eiffeltoren?’

‘Twee zelfs.’

‘Je bent zo voorspelbaar.’

‘Ik kocht ook een ansichtkaart.’

‘Leuk, kan je ze opsturen naar jezelf.’

‘Jullie lijken wel een getrouwd stel,’ kwam Gina tussenbeide.

‘Het is voor doña Ximena.’

‘Oeps, had ik niet door.’

‘Je hebt nooit iets door.’

‘Hou op allebei. Schrijf ik er iets op in het Spaans?’

‘Graag.’

Gina schreef dat ze terecht was en nu op weg naar huis. Ze schreven er elk hun naam onder. Wat verder stak René de kaart in een brievenbus.

In Gare du Nord stapten ze op de trein naar Brussel Zuid.

Sophia, naast haar zus, keek zwijgend door het raam. Buiten Parijs, toen de trein op volle snelheid reed, zei ze: ‘Gina, het spijt me van gisteravond.’

‘Laten we het vergeten.’

‘Het was lelijk wat ik zei. Ik meende het niet zo.’

‘Je bent een ongelooflijke zus die ik voor geen geld ter wereld wil missen.’

Sophia lachte schaapachtig. ‘Kan je me vergeven?’

‘Natuurlijk. Vertel eens over mama.’

Sophia haalde diep adem en gaf een relaas over de moeilijke situatie met haar moeder. Haar depressies. Haar fobieën. Haar angsten. Over haar verminkingen bleef ze vaag.

Gina aanhoorde het met een diepbedroefd gezicht.

Daarna vertelde Sophia over de fratsen die Claudia uithaalde, haar puike prestaties op school, haar nachtelijke uitstapjes door het huis, haar altijd opgewekte humeur.

‘En jij, wat studeer jij?’

‘Latijn-Grieks. Ik ben net afgestudeerd. Tenminste, als ik geen onvoldoendes heb.’

‘Studeer je verder?’

‘Ik zou graag rechten studeren. Ik kan een studiebeurs krijgen volgens de sociaal werkster, maar of die zal volstaan met ons karige inkomen is de vraag.’

‘Misschien kan ik helpen.’ Gina haalde de omslag van Lili uit haar handtas. Ze nam er een cheque uit en gaf hem aan Sophia. Die greep zichzelf bij de keel en stamelde: ‘Tweehonderd... tweehonderdvijftigduizend frank? Moet je zien.’ Ze toonde hem aan René.

‘Wow, Gina. Je bent rijk.’

‘Kijk nog eens goed.’

Sophia bekeek de achterkant van de cheque alsof ze daar nog eens tweehonderdvijftigduizend frank dacht aan te treffen. ‘Tweehonderdvijftigduizend, toch?’

‘Franse frank, Sophia. Tweehonderdvijftigduizend Franse frank.’

Sophia deed opnieuw een poging zichzelf door wurging om het leven te brengen. ‘Dat is ... dat is ... hoeveel Belgische frank?’

‘Anderhalf miljoen.’

Sophia sloeg een hand tegen haar voorhoofd en viel slap achterover. ‘Ik word misselijk.’

René straalde. ‘Je bent niet rijk maar miljonair. Acht jaar geleden vertrokken met dertienduizend frank, en nu terugkeren met anderhalf miljoen. Niet slecht geboerd.’

‘Het is natuurlijk niet mijn geld, maar dat van Lili.’

‘Nee, Gina, het is jouw geld. Lili zou het je niet hebben gegeven als je het niet had verdiend. Zo te zien kan ze ertegen.’

‘Ik kan het niet vatten. Ik wilde het afwijzen, maar er was geen lieveheren aan.’

‘Wat ga je ermee doen?’ vroeg Sophia.

Gina legde peinzend een wijsvinger op de lippen. ‘Hm, om te beginnen ...’

‘Ja? Om te beginnen? Wat?’

‘... koop ik een Mercedes met een open dak en een automatische versnellingsbak.’

Sophia knipperde met de ogen. ‘Echt? Een zwarte?’

‘Hm. Te maffia. Een witte. Kan ik koppeltjes mee naar de kerk voeren om te trouwen.’

‘Brengt dat iets op?’

‘Ja hoor.’

‘En dan?’

‘Koop ik een huis met een zwembad.’

‘Wauw. Een huis met een zwembad. Heb je daarvoor wel genoeg?’

Gina lachte. ‘Een Mercedes, stel je voor. En een zwembad. Ik kan niet eens zwemmen.’

‘Geen Mercedes?’ vroeg Sophia, die haar verbijstering niet te boven kwam.

‘We gebruiken het voor jullie studies, voor een fiets, een kleuren-tv, nieuwe kleren.’

Sophia leek ineens een halve meter te krimpen. ‘Nu voel ik me nog slechter. Ik ben een rotwijf.’

Gina trok haar tegen zich aan. ‘Zeg dat niet. Ik heb enorm veel respect voor jou. En voor wat je deed. Daar was veel moed en opoffering voor nodig.’

‘Daar heb je wel gelijk in. Met Nieuwelinck dwars door Frankrijk. Je wil het niet weten.’

René glimlachte.

‘Weinigen zouden doen wat jij hebt gedaan voor mama en Claudia. Kom hier.’

Gina omhelsde haar zus. ‘We besteden dit geld goed. Jullie verdienen het.’

‘Jij ook, zus, jij ook.’

In Brussel Zuid, terwijl ze stonden te wachten aan het loket, vroeg Gina aan René of hij meereisde tot Menen.

Hij aarzelde. Hij wilde maar al te graag bij haar blijven. De hele weg had hij zijn ogen niet van haar kunnen afhouden. ‘Ik moet slechts tot Oudenaarde.’

Sophia ging voor hem staan en frunnikte aan zijn kraag. 'Ken je de uitdrukking: Samen uit, samen thuis?'

'Al van gehoord.'

'Wel, sufferd, die is nu van toepassing. Je rijdt mee tot in Menen of ik bekijk je nooit meer.'

'Ik wil me opfrissen en vanavond vertrekken naar Bianca.'

'Bianca loopt niet weg. Ze weet niet eens dat je terug bent.'

Gina tuitte haar lippen en maakte een bidgebaar.

'Hoe kan ik ooit nee zeggen tegen jullie?'

'Dat kan je niet,' zei Sophia.

Voorzien van tickets liepen ze naar het perron. René nam Gina's reistassen. 'Geef hier, voor je omvalt.'

'Zoiets deed je nooit voor mij,' zei Sophia pruilerig.

'Het spijt me Sophia, dat ik niet meer heb gedaan dan je redden uit de klauwen van een verkrachter, verlossen uit een Baskisch gevang en behoeden voor een lynchpartij toen je toeterzat *Eviva España* liep te zingen tussen horden hitsige Basken.'

'Is dat zo?' vroeg Gina.

Sophia lachte en knikte.

'Mijn held,' zei Gina, waarop hij helemaal week werd vanbinnen.

Een trein boemelde het station binnen en kwam krijsend tot stilstand. Sophia nam haar rugzak en liep naar een openzwaaiend portier. Als ze een staart had gehad, ze kwispelde ermee.

Onderweg gaven René en Sophia een relaas over hun trip door Frankrijk.

Gina vertelde over haar leven in Parijs. Over haar verblijf in Spanje wilde ze niets kwijt. Ze tikte hem op zijn been. ‘Vertel eens over dat meisje van jou.’

Sophia glimlachte boosaardig.

‘Ze heet Bianca.’

‘Dat zei je al. En verder?’

‘Liefkens. Bianca Liefkens.’

‘Is dat alles wat je over haar kwijt wil?’

‘Nu ja. Ze werkt. Ik bedoel, ze is werkloos. Ze werd net voor mijn vertrek ontslagen. Ze woont in Gent.’

‘Wonen jullie samen?’

Sophia’s grijns verbreedde zich.

Gina richtte zich tot haar zus. ‘Wat is er zo grappig?’

‘Niets.’

René bloosde. ‘Helemaal niet. Ik woon nog thuis.’

‘Ik wil haar ontmoeten,’ zei Gina.

‘Dat komt nog wel.’

‘Als ik het goed begrijp heb ik veel aan haar te danken. Zij was toch degene die je heeft geholpen?’

‘Ja, samen met Klaas.’

‘Wat lief van haar. Ze moet je heel erg vertrouwen.’

‘Een ware christen, zo zijn er geen meer.’

René gaf Sophia een trap tegen de voet.

‘Wie is Klaas?’

‘Een gesjeesde Hollander.’

‘Wat heeft hij ermee te maken?’

‘Hij voorzag me van geld. Hij vond dat ik orde op zaken moest stellen in mijn leven.’

‘En? Heb je orde op zaken gesteld?’

‘Wat jou betreft wel. De rest wordt met de minuut ingewikkelder.’

‘Het lijken me bijzonder lieve mensen. Ik heb een idee. We gaan morgen samen naar je vriendin.’

Hij kromp ineen. ‘Waarom?’

‘Ik wil haar persoonlijk bedanken.’

‘Gina, alsjeblieft.’

‘Fantastisch idee,’ zei Sophia.

‘Nee.’

‘Waarom niet? Denk je dat ik haar niet zal mogen?’

René kreunde. ‘Kan dat echt niet wachten tot later? Ik ben doodmoe. Ik wil uitrusten.’

‘Daarnet zei je nog dat je vanavond naar haar toe wilde. Van uitrusten zal er niet veel in huis komen,’ zei Sophia.

‘Jullie zijn harteloos.’

Sophia kon haar pret niet op. ‘Ik ga mee.’

‘Geen sprake van.’

‘Zeg niet dat je mijn gezelschap niet op prijs stelt. In dat ziekenhuis ...’

‘Ja Sophia, je was fantastisch gezelschap. Ik weet niet wat ik zonder jou aan

moet.'

'Zo hoor ik het graag.'

'Dat is dan afgesproken,' zei Gina, 'je neemt na de middag de trein naar Menen en we sporen samen naar Gent.'

René dacht even na en zuchtte. 'Ik vraag wel aan moeder of ik de wagen mag lenen.'

'Sophia klapte in de handen. 'Je hebt een wagen?'

'Ik beloof niets.'

Tussen Kortrijk en Menen verviel Gina in stilzwijgen. Ze tuurde dromerig door het raam. René vroeg zich af welke stormen door haar heen raasden. Werd ze bang voor wat ze zou aantreffen? Vreesde ze door haar moeder te worden afgewezen? Veel positieve geluiden had ze niet gehoord van Sophia. Hoe zou ze reageren als ze het verminkte gelaat van haar moeder zag?

Bij het verlaten van station Menen regende het. Onderweg wees Gina naar een rij geparkeerde wagens. 'Veel Fransen hier.'

'We liggen op een boogscheut van de Franse grens,' zei Sophia.

De Vikingstraat zag er nog desolater uit dan twee weken eerder. Druipnat belden ze aan. Claudia deed open. Hadden Jommeke, Annemieke en Rozemieke voor de deur gestaan, ze had niet verbaasder gekeken. Ze hield zich vast aan de deurpost om niet tegen de vloer te smakken.

'Hallo, kleine zus, ken je me nog?'

Claudia herstelde zich en vloog in Gina's armen. Ze greep haar om haar middel, hief haar omhoog en sprong op en neer van plezier. René had een tranendal verwacht, maar Claudia's uitzinnige enthousiasme werkte

averechts. Ze lachten zich allemaal een kriek en gingen naar binnen.

‘Waar is mama?’ vroeg Gina.

‘Wacht hier,’ zei Sophia. ‘Ik wil eerst met haar spreken.’ Sophia betrad de woonkamer en kwam na een kwartier terug. ‘Neem je tijd.’

Gina ging behoedzaam naar binnen.

René nam met de anderen plaats aan de keukentafel.

Claudia popelde van nieuwsgierigheid. Hij rommelde in zijn rugzak en gaf haar een Eiffeltoren. ‘Deze is voor jou.’

‘Wat lief.’ Ze draaide en koesterde het kleinood alsof het van goud was. Ze stond op en gaf hem een zoen op de wang. ‘Vooruit, ik wil alles horen.’

René vertelde.

Sophia hield ondertussen gespannen de deur in de gaten. Anderhalf uur later kwamen Lea en Gina naar buiten. Lea, zonder sluier, sloot haar drie dochters in de armen. Daarna omhelsde ze René. ‘Hoe kunnen we je ooit bedanken?’

De zussen glunderden.

‘Hoeft toch niet.’

‘Altijd zo bescheiden. Ik benijd Mira met zo’n zoon. Dit vraagt om iets speciaals.’ Ze daalde af in de kelder en kwam terug met een fles wijn. Ze ontkurkte ze en schonk iedereen een glas. ‘Proost!’ Ze klonken de glazen en dronken. Sophia gaf René een luchtzoen als antwoord op zijn ongeruste blik. Gina nam de cheque uit haar handtas en gaf hem aan haar moeder. ‘Mama, deze is voor jou.’

‘Wat is dit?’

‘Onze toekomst.’

Lea bekeek aandachtig de cheque, schudde hevig geëmotioneerd haar hoofd en gaf hem terug. ‘Nee, Gina, jullie toekomst.’

Gina borg de cheque op in de besteklade. ‘We zien wel.’

René genoot zwijgend van het gekeuvel, in de stellige wetenschap dat het gezin nog nooit zo gelukkig was geweest als op dat moment. Hij dronk zijn glas leeg en stond op.

Lea en Claudia gaven hem een knuffel. Sophia gaf hem een zoen op de mond. ‘Deze had je nog tegoed.’

‘Ik ga nog even mee,’ zei Gina.

Aan de voordeur gordde hij zijn rugzak om. ‘Ik zie jullie morgen na de middag.’

‘Ik weet niet hoe ik je ooit kan bedanken.’

‘Jullie zo te zien stralen is meer dan genoeg voor mij.’

Kom hier. Ze gaf hem een stevige pakkerd. ‘Ik bedenken wel iets. Tot morgen.’

Hij vertrok. De deur viel dicht. Het laatste wat hij hoorde, was de schaterlach van Claudia. Hij hoopte dat hun broze geluk niet opnieuw werd stukgeslagen.

She said it grieves me so to see you in such pain

I wish there was something I could do to make you smile again

Paul Simon – 50 ways to leave your lover

Tijdens de terugreis naar Oudenaarde genoot hij van het glooiende landschap, de bruine cafeetjes, de bakstenen stationnetjes, de veldkapelletjes met bloemenruikers, de weiden met zwartbonte koeien, de akkers met oogstrijpe gerst, de bosjes waar het 's zomers zo koel was, de kasseiwegeltjes waar fietsen een hel was, de kerken en stadhuizen die al dat moois sinds eeuwen bewaakten. Zijn Vlaamse Ardennen. Ze zagen er zo lieflijk uit nu. Alsof elke boom en struik fluisterde: 'Welkom terug.'

Hij at een banaan met een laatste stuk stokbrood. Hoe verder hij verwijderd raakte van de Vikingstraat, hoe verbaasder hij werd over de voorbijge trip en de redding van Gina vanonder de terreur van Akil Elizondo. En dan was er nog een ander wonderlijk fenomeen. Hoe harder hij zijn best deed om zich de mooie momenten met Bianca voor de geest te halen, hoe meer Gina er doorheen flaneerde. Dat verliefde gevoel van acht jaar geleden was helemaal terug, alleen heviger, onstuimiger, onbedwingbaar. Hij hoopte dat alles terug in de plooi zou vallen zodra hij Bianca in de armen sloot.

Bij het verlaten van het station in Oudenaarde bleef hij staan, als een baken tussen drommen haastige forenzen uit de hoofdstad. Hij keek naar de hemel en snoof lang en diep door zijn neus. De lucht had iets vertrouwelijks, iets

intiems, iets waar alleen hij van genoot. Hij vertrok te voet naar de rand van de stad. Daar stak hij zijn duim omhoog. Met meer dan duizend kilometer liften op de teller, konden die laatste er ook nog bij.

Moeder lag te suffen voor de tv. Ze schoot recht. 'Wie is daar?'

'Ik. Wie anders.'

Ze greep naar haar hart, stond op en liep naar hem toe. 'Je bent thuis. Ik vreesde je nooit meer terug te zien. Kom hier, verloren zoon van me.' Ze omarmde hem, knipte de tv uit en nam likeurglazen en een fles elixir uit het barmeubeltje. 'Kom mee naar de keuken.' Ze goot de glazen tot de rand vol. 'Wat ben ik blij je terug te zien.'

'Proost. Ik ben zelf ook blij.'

'Genoten van de vakantie?'

'Zeker.'

'Is Gina terecht?'

Hij knikte. 'We vonden haar in Spanje.'

'Ongelooflijk. Zo ver? En jij? Heb je jezelf teruggevonden?'

'Ja.' Hij tikte tegen zijn hoofd.

Ze lachte. 'Vooruit. Vertel op.'

Hij gaf een verslag over zijn wedervaren. Mira's ogen groeiden met de minuut en toen hij eindelijk zweeg, keek ze zoals de Bijbelse Marta ooit moest hebben gekeken toen haar broer Lazarus uit zijn graf kroop. 'Als ik het goed begrijp, kreeg je het aan de stok met een kinderlokker, ging je op de vuist met een straatvechter, zat je in een Spaanse gevangenis, werd je bont en blauw geschopt door een terrorist en lag je in de kliniek met een

herschudding en een afgekloven sleutelbeen.'

'Als je het zo stelt.'

'Dat is geen vakantie maar een veldslag.'

'Er waren ook mooie momenten. Gina maakte veel goed.'

'Hoe stelt ze het?'

'Ze mag me nog altijd graag. Ze kon haar ogen niet geloven toen we voor haar stonden. In Parijs kende ze een mooie tijd. De jaren in Spanje moeten een hel zijn geweest. Ze komt er wel bovenop. Denk ik. Ze schijnt een uitstekende modeontwerpster te zijn.'

Mira ging naar het aanrecht en peuterde een brief vanonder een kluit papier.
'Ik schreef me in voor een reis naar Lourdes.'

'Lourdes? Heb je je bekeerd?'

'Tuurlijk niet.'

'Geloof je die zever met dat gewijde water?'

'Doet het geen goed, het doet ook geen kwaad.'

'Ma, ze bidden de hele weg.'

'Ik lees wel de krant ondertussen.'

'Waarom ga je niet naar Tirol?'

'Veel te duur.'

'De eminentste geus van de parochie tussen een troep biddende nonnen.
Van een zwart schaap gesproken.'

'We steken ook even de grens over naar Spanje.'

'Blijf daar weg. Het is er gevaarlijk.'

'Een bus pilaarbijters laten ze wel met rust.'

Hij likte het laatste druppeltje elixir uit zijn glas. ‘Nu ja, je bent nog nergens geweest. Het wordt vast een mooie uitstap.’

Ze snuffelde aan zijn kleren. ‘Waar sliep je? Onder bruggen?’

‘Ik ga dadelijk in bad.’

‘Maak eerst je rugzak leeg.’

‘O ja, voor ik het vergeet. Ik heb nog iets voor jou.’ Hij scharrelde in de rugzak en gaf haar de tweede Eiffeltoren.

‘Wat mooi.’ Ze plaatste het kleinoord op de radio.

‘Eerst even bellen.’ Hij ging naar de telefoon en draaide het nummer van Bianca.

Geen verbinding.

Daarna dat van Klaas, met hetzelfde gevolg.

‘Mag ik morgen de wagen?’

‘Ja. Als je voorzichtig rijdt.’

Direct na de middag maakte hij zich klaar om te vertrekken.

‘Wanneer kom je deze keer naar huis?’ vroeg Mira.

‘Tegen het avondeten.’

Onderweg naar Menen be kroop hem het gevoel op weg te zijn naar een slangenkuil. Het beviel hem langs geen kanten, dit hele idee om een bezoek te brengen aan de vriendin die hij veertien dagen niet had gezien, met Sophia die niet van zijn lijf kon blijven en Gina die hem tijdens de terugreis zo melancholisch had zitten aankijken. Wat zou ze er trouwens van vinden om zuster Virginie terug te zien? Hun laatste treffen, acht jaar geleden, verliep

allesbehalve hartelijk. Hij had haar moeten inlichten. Nu was het te laat. Hij hoopte dat Sophia haar manieren hield.

De Vikingstraat zag er onder de stralende zon stukken beter uit dan de dag ervoor. Hij hobbelde met de Cortina tot vlak voor de deur. Onmiddellijk kwam Sophia naar buiten, in een kort jurkje dat nauwelijks haar kont verhulde.

‘Je ziet er goed uit,’ zei hij.

‘Jouw wagen ook.’ Ze heupwiegde er omheen, koket met de handen strelend over het koetswerk. Ze drukte zich tegen hem aan en vroeg met olijk fonkelende ogen: ‘Kunnen de zetels plat?’

‘Denk jij ooit aan iets anders?’

‘A dirty mind is a joy forever, dear.’

‘Je bent ziek.’

Ze sloeg op zijn borst. ‘En jij zwakbegaafd. Heb je nu nog niet door hoe graag ik je treiter?’

‘Dat is nou net het probleem. Met jou weet ik nooit wat echt is en wat niet.’

Ze tikte met een wijsvinger tegen zijn neus. ‘Houden zo.’

Ook Gina kwam naar buiten. Ze oogde alweer frisser en jeugdiger dan de dag ervoor. De bloem die twee dagen eerder nog zo verwelkt leek, kwam terug tot bloei. Ze droeg een wikkellijurk, ook al op kontlengte. Ze draaide om haar as als een fotomodel. ‘En?’

‘Eigen creatie?’

‘Yep. Die van Sophia ook.’

‘Niet te winderig?’

‘Zijn ze te kort?’

‘Nee hoor, ze zijn prachtig.’

‘Wat weet jij daar nou van?’ vroeg Sophia.

‘Kennersblik.’

Lachend volgde hij hen naar binnen. Lea ruimde op in de keuken, zonder sluier. Ze draaide zich om en verwelkomde hem. ‘Ga je zorg dragen voor mijn dochters?’

‘Als een haan voor zijn kippen.’

Claudia stond te mokken met de rug tegen de koelkast. ‘Waarom mag ik niet mee?’

‘We hebben een afspraak,’ zei Sophia.

‘Mama?’

‘Van mij mag het.’

‘Nee, er blijft altijd iemand thuis bij mama,’ zei Sophia bits. ‘Vandaag is het jouw beurt.’

‘Het is al veertien dagen mijn beurt.’

René nam Claudia’s hand. ‘In het weekend ga ik met jou naar de bioscoop. Wat zeg je daarvan?’

‘Echt? Mag het, Sophia?’

‘Ik zou tweemaal nadenken hoor.’

Gina lachte. ‘Natuurlijk mag het. Wij blijven wel bij mama.’

Claudia maakte een vreugdesprongetje en huppelde opgewekt naar boven.

Onderweg naar Gent genoot René zwijgend van de twee hun gekeuvel over mode, kleren, schoenen, school, boeken, strips. In geen tijd waren ze op hun

bestemming. Hij popelde om Bianca's zachte lijf tegen zich aan te drukken, haar te kussen met alle vurigheid die hij veertien dagen had opgespaard.

In de lift vroeg Gina: 'Sorry René, ik vergat even de naam van je meisje.'

'Virginie,' zei Sophia.

'Bianca!'

Voor Gina van haar verbazing bekwam, belde hij aan.

Klaas deed open. Hij stootte een absurd lachje uit. 'Nieuwelinck?'

René was even uit het lood geslagen. 'Wat doe jij hier?'

Klaas gebaarde zich doof. 'Dag Sophia. En jij moet Gina zijn.' Hij drukte hun de hand. 'Hartstikke gaaf. Missie geslaagd. Niet-te-geloven.'

Sophia gniffelde.

René kreeg het op zijn heupen. 'Laat je ons nog binnen?'

'Ja. Natuurlijk.'

Bianca zat te lezen in *Het Rijk der Vrouw*. Ze sprong op. 'Renééé. Wat een verrassing.'

Ze vloog in zijn armen en gaf hem een zoen. Op zijn wang. Ze schudde Sophia de hand. Daarna nam ze Gina bij de schouders en bekeek haar van top tot teen. 'Gina. Je bent terecht. Onvoorstelbaar.'

'Mede dankzij u ... mevrouw.'

'We vreesden dat er iets ergs was gebeurd.'

'De laatste jaren waren inderdaad niet bepaald schitterend.'

'Ga zitten. Ik wil er alles over horen. Wat mag ik jullie aanbieden?'

De zussen vroegen een glas water. Hij vroeg niets. Hij zag hoe Klaas op weg naar het keukentje Bianca een tikje gaf op de bips. Op het aanrecht stond

vuile vaat. Twee borden, twee glazen, twee kopjes. Ze namen plaats op de sofa, René in het midden.

Gina gaf hem een duw. Ze wees met haar duim naar Bianca en fluisterde: ‘Zuster *Virginie*?’

Hij keek ongemakkelijk voor zich uit.

Sophia lag in een deuk.

Bianca plaatste de glazen op het salontafeltje en ging zitten. Klaas nam plaats aan de overkant. René zocht zijn blik, maar zijn vriend keek alle kanten op, alsof hij de controle kwijt was over zijn oogbollen.

‘Ik sta versteld,’ zei Bianca, ‘jullie hebben elkaar gevonden. René, je bent zo stil. Vertel op.’

René vond niet meteen de juiste woorden, waarop Sophia verslag deed. Gina vertelde haar eigen verhaal.

‘Ik ben zo ontzettend blij dat alles goed is gekomen,’ zei Bianca.

‘Ik ben u eeuwig dankbaar, mevrouw.’

‘Noem me toch geen mevrouw. Je weet intussen wel wie ik ben?’

‘Ja.’

‘René heeft je ingelicht?’

‘Nee, het is een beetje ... een verrassing voor mij.’

‘Zo kennen we hem, nietwaar? Tijden veranderen. Moet ik jou niet uitleggen.’

‘Inderdaad, Bianca. Tijden veranderen. Mensen ook. Niks mis mee.’

René veerde op. ‘We vertrekken.’

‘Nu al?’ vroeg Bianca.

Hij gooide een som geld op de salontafel voor Klaas. ‘Hier heb je wat geld terug. De rest volgt.’

Klaas verroerde niet.

‘Maar schat, ik heb je zo gemist. Blijf nog even.’

‘Ik heb moeder beloofd om tegen het avondeten thuis te zijn. Klaas houdt je wel gezelschap.’

Sophia schoot hem te hulp. ‘We moeten echt vertrekken, Bianca, ik moet nog naar school. Mijn diploma ophalen.’

‘Wat spijtig. Ik wilde jullie vragen om samen de stad in te trekken.’

René liep door het gangetje en opende de deur. ‘Een andere keer. Komen jullie?’

Sophia en Gina namen afscheid en volgden hem. In de lift sloeg hij zijn knokkels tegen de knop naar het gelijkvloers.

‘Het spijt me,’ zei Gina in de afdaling.

‘Nergens voor nodig.’

Eenmaal in de wagen startte hij de motor nog voor Sophia het portier had dichtgetrokken. Gina legde de motor stil en trok de sleutels uit het contactslot.

Hij stak zijn hand uit. ‘Gina. Sleutels.’

‘Nee, zo ga je niet rijden.’

‘Geef hier.’ Hij grabbelde naar de sleutels maar ze trok ze weg.

‘Je bent jezelf niet.’

‘Gebeurt wel meer de laatste tijd.’

‘René, blijf rustig.’

‘Rustig? Rustig? Mijn lief en mijn beste vriend. Ik ben twee weken weg en wat gebeurt er?’

‘Komaan, er zijn ergere dingen in het leven,’ zei Sophia.

‘Twee weken! Verdomme Gina, geef me de sleutels.’

‘Ik wil dat je eerst kalmeert.’

‘Ik ben kalm.’ Hij stak zijn handen voor zich uit. ‘Zie je? De kalmte in hoogsteigen persoon.’

‘Ze beven.’

‘Omdat ik gehaast ben.’

‘Om hier weg te komen, niet om thuis te zijn.’

‘Sophia moet haar diploma afhalen.’

‘Dat was gelogen,’ zei Sophia.

Hij keek om. ‘Waarom altijd die leugens?’

‘Een leugentje om bestwil. Ik zag toch hoe je je kas zat op te vreten.’

‘Altijd maar liegen, liegen, liegen,’ riep hij, de beide vuisten dreunend op het stuur.

‘Zonder stuur raken we ook nergens,’ merkte Sophia droogjes op.

Hij draaide zich woedend om. ‘Wil je nu eindelijk eens je snater houden?’

‘Hola. Nieuwelinck is in zijn gat gebeten.’

‘René, laten we even gaan wandelen.’

‘Wandelen? Daar heb ik nu even totaál geen zin in. Ik heb de laatste veertien dagen niet anders gedaan dan gewandeld. Ik wil hier weg. Nu!’

‘Oké.’ Gina stapte uit, liep naar de bestuurderskant en trok het portier open.

‘Eruit.’

‘Waarom?’

‘Ik rijd.’

Met tegenzin stapte hij uit. Gina nam plaats achter het stuur.

‘Aan de andere kant er weer in,’ riep Sophia vanop de achterbank.

Hij liep naar de passagierskant en stapte in. ‘Als je hem in de prak rijdt sta ik niet in voor de gevolgen.’

‘Geen paniek.’

‘Je hebt niet eens een rijbewijs.’

‘Jawel, een Frans.’

‘Ik heb een geweldig idee,’ zei Sophia.

Hij sloeg het hoofd achterover. ‘God sta me bij.’

‘We gaan naar de bioscoop.’

Gina startte de wagen. ‘Uitstekend idee.’

Hij schudde zijn hoofd. ‘Wat heb ik de wereld misdaan? Wil iemand me dat uitleggen?’

Sophia juichte en botste met haar hoofd tegen het dak. ‘Vooruit René, waar zijn al die cinema’s hier in Gent?’

‘Volg de pijlen naar het centrum.’

Op Gent Zuid overlegden de vrouwen eindeloos naar welke film ze wilden. Hem kon het geen lor schelen, al gingen ze naar *Ilsa, de wolvin van de SS*. Uiteindelijk kozen ze *Taxi Driver*.

Sophia liep op een wolk. ‘René, sinds jij terug bent in ons leven, is het alle dagen dolle pret.’

‘Kijk maar uit. Dolle pret en doffe ellende liggen een boogscheut van elkaar.’

‘Aldus Batavus Droogstoppel.’

Hij koos een kuipje naast het gangpad.

Sophia gaf hem een duw. ‘Schuif op of je krijgt een stijve nek.’

Hij schoof door naar het midden van de zaal en ging zitten, geflankeerd door zijn twee chaperonnes. Met tegenzin volgde hij de film, hoewel de decadente sfeer perfect paste bij de trammelant in zijn kop. Zijn vriendin met zijn beste vriend. Wat een fiasco. Terwijl hij de hele weg Sophia van zijn lijf had geslagen, met wisselend succes weliswaar, kropen zij zonder scrupules ... Nu ja, zo kuis was hij ook niet geweest, maar hij had tenminste zijn best gedaan. Sophia was bijzonder heetbloedig geweest en ze had hem gepakt op een zeer kwetsbaar moment en ... Verdomme, die taxichauffeur knalt al die pooiers overhoop en bevrijdt dat meisje uit dat hoerenkot. Schiet jezelf niet door de kop man! Oef. Geen munitie meer. Straks legt hij ook het loodje, doorzeefd met kogels van dat krapuul. Straffe gast. Dedjuu, hij overleeft. Een held ook nog.

‘Prachtige film,’ zei Gina in het naar buiten gaan.

Sophia glunderde. ‘Wat een kerel, die taxichauffeur. Vanaf nu ga ik elke dag naar de cinema.’

‘Zoveel goede films draaien ze nu ook weer niet. Na een week zit je door de voorraad heen,’ zei hij.

‘Dan kijk ik een tweede keer.’

‘Gina, krijg ik mijn sleutels terug?’

‘Zal het lukken?’

Hij knikte.

Op de terugweg was het stil in de wagen. Af en toe betrapte hij Gina erop hem onderzoekend aan te kijken en als hij haar blik beantwoordde, schonk ze hem zo'n betoverende glimlach dat hij met moeite zijn blik kon afwenden.

Hij parkeerde voor de deur en liet hen uitstappen.

'Bedankt voor de rit, *Taxi Driver*,' zei Sophia.

'Kom nog even mee naar binnen,' zei Gina.

'Ik moet echt naar huis. Moeder is vast ongerust.'

'Bel haar en zeg dat je wat later komt.'

Hij stapte uit en volgde.

Sophia opende de keukendeur.

'*Bienvenidas chicas*,' klonk een zoetgevooisde mannenstem.

Renés bloed stolde in zijn aderen.

They stab it with their steely knives

But they just can't kill the beast

Eagles – Hotel California

Hij zat aan tafel, zonder snor, een onverzorgde baard, zijn hand achteloos op een zwart pistool. De andere hand omklemde de fles wijn die Lea de dag ervoor had ontkurkt.

Hij vervolgde in het Frans. ‘Wow. Jullie zien er verdomd sexy uit. Hola, de klojo is er ook. Ga daar staan, waar ik je kan zien.’ Hij wees met het pistool naar het elektrisch fornuis waar een vuile braadpan stond met aangekoekt ei. René deed wat hij vroeg. ‘Ga zitten dames.’ Hij tikte met het pistool op tafel. Gina en Sophia namen plaats.

‘Wat doe je hier?’ vroeg Gina.

Hij dronk de fles leeg en draaide ze om. De laatste druppels vielen op het tafellaken. ‘Oeps. Nu al leeg.’ Hij zwaaide met het pistool naar Sophia. ‘Jij, haal een andere.’

‘Haal ze zelf.’

‘Nog altijd even kattig, zie ik.’ Hij duwde het pistool op haar hand. ‘Bezorg me een andere of ik schiet je klauw eraf.’

Sophia liep rood aan en ging in de kelder achter een volle fles.

Hij knikte naar de kurkentrekker op tafel. ‘Openen.’

Ze ontkurkte de fles.

‘Zit neer. En kijk wat minder giftig of ik knal je alsnog een poot af.’ Hij dronk van de wijn.

‘Is dat pistool echt nodig?’ vroeg Gina.

‘Hm. Fantastisch wijntje. Niets is echt nodig, Gina. Maar dit ...’ Hij bekeek het pistool langs alle kanten alsof hij het voor het eerst zag, ‘... is wel erg nuttig.’

‘Waar zijn mama en Claudia?’

‘Is dat gedrocht je moeder?’

Gina verbleekte.

Hij wiebelde met het pistool richting woonkamer. ‘Kijk zelf.’

‘Als je hun iets hebt aangedaan ...’

‘Wat?’

‘... vermoord ik je.’

‘Ik ben toch geen onmens. Vooruit, ga kijken.’

Gina opende de woonkamerdeur. Ze knipte het licht aan en werd bijna omvergelopen door een kind dat haar met volle geweld omhelsde. ‘Idoia?’

René hoestte en zette de kookplaat aan waarop de vuile pan stond. Het zweet liep in beekjes van zijn slapen over zijn wangen in zijn kraag. Hij veegde zijn kletsnatte voorhoofd droog met zijn mouw.

Idoia snikte stilletjes.

Akil lachte. ‘Zie je wel? Ik krenkte ze geen haar. Ik moest ze wel vastbinden en de mond snoeren want dat blondje hield niet op met schreeuwen. Idoia. Hier.’

Gina keek in de ogen van Idoia en fluisterde. '*Hazlo, cariño.*'

Het meisje ging aarzelend naar Akil. Hij nam haar op schoot. 'Ga terug zitten.'

'Ik wil mama en Claudia losmaken.'

'Zit neer, zeg ik!'

Ze ging aarzelend terug zitten. 'Wat kom je doen?'

'Je begrijpt ook niets. Ik kom je halen. Of beter, ik kwam je halen, tot ik deze vond.' Hij richtte zich op en haalde de cheque uit zijn achterzak.

'Dat is mijn geld.'

'Juist, en nu is het van mij. Wat zou je ervan vinden om samen met mij en Idoia een bistro te openen in Parijs?'

'Ik denk er niet aan.'

'Bistro Elizondo.'

'Klinkt als een bordeel.'

'Bistro Ferrara dan.'

'Ik ga nergens met jou.'

Akil glimlachte en plaatste achteloos het pistool tegen het achterhoofd van Idoia. 'Is dat je definitieve antwoord?'

Gina hief haar handen. 'Nee, nee, nee ... Ik doe wat je wil. Laat Idoia erbuiten.'

'Ze is mijn zus. Ik doe met haar wat ik wil.'

'Laten we vertrekken. Laat mijn familie met rust.'

'Niet zo snel, Gina. Je familie stelt overigens niet veel voor. Behalve die razende kattin hier.' Hij richtte het pistool opnieuw op Sophia.

Gina stak de handen vooruit. ‘Akil, laten we vertrekken. Ik smeeek je.’

‘Hoe heet je ook alweer?’

Sophia gaf geen kik.

‘Jij meisje, moet dringend getemd worden. Ik neem je ook mee. Als mijn slavin. Voel je eens een echte man tussen je benen. Ik vroeg hoe je heet.’

Sophia bleef zwijgen.

Akil duwde Idoia weg en sloeg Sophia snoeihard in het gezicht. ‘Antwoord! Smerige teef.’

‘Sophia!’

‘Hou op, Akil. Ik doe alles wat je wil,’ smeekte Gina. Ze viel op haar knieën. Idoia verborg zich achter haar rug.

Akil knikte naar René. ‘Is dat stuk stront ook familie?’

De pan achter René kraakte. De geur van aangebrande eieren verspreidde zich doorheen de keuken. Hij hield zich met beide handen vast aan het fornuis, zijn knokels wit van inspanning, zijn hart een bonkende diesel, zijn ingewanden een kolkende hel. Angst en woede vochten om de overhand. Inademen lukte nog net, uitademen niet meer. ‘Heb je het ...’ Hij schrok van zijn schrille stem en herbegon, dieper: ‘Heb je het tegen mij?’

‘Heb ik het tegen jou?’ Akil lachte.

René vond zijn stem terug. ‘Ja? Heb je het tegen mij?’

‘Die knaap is echt grappig. Wel, nu je het zegt. Ja, ik heb het tegen jou. Ik vroeg of je familie bent.’

‘Is dat relevant?’

Akil bulderde het uit. ‘Die kerel is te gek. Is dat relevant? Natuurlijk is het

relevant. Gina vroeg om haar familie met rust te laten. Als jij geen familie bent ... tja, dan moet ik voor jou een andere oplossing zoeken.'

René kreeg meer zelfvertrouwen naarmate hij de man aan de praat hield. 'Dat is toch simpel.'

'O?'

'Je wandelt naar buiten, stapt in die zwarte DS die je stal in Frankrijk, je rijdt terug naar Altza en geeft je aan bij de Guardia Civil.'

Akil leunde achteruit. 'Bravo. Dan toch niet zo'n klojo. Hoewel ... nee, het spijt me, zo geniaal ben je ook weer niet. Je oplossing valt buiten de mogelijkheden. Ik heb een betere. Wat dacht je van een rendez-vous met dit schatje hier.' Hij porde het pistool plagerig in Renés buik.

René werd kotsmisselijk.

Op dat moment begon Sophia het refreintje te neuriën van de wereldhit van het zangeresje Samantha.'

'Wat krijgen we nu?'

'*Eviva España*. Ken je het?'

Hij sloeg haar opnieuw in het gezicht, met de achterkant van zijn hand. 'Hou op, teef.'

Ritmisch op tafel tikkend zong ze verder. '*Van oude trots en romantiek...*'

'Bek dicht!'

'*Eviva España!*'

Hij haalde opnieuw uit, maar ze ontweek hem. Ze blikte staalhard terug en zong uit volle borst verder: '*Een serenade aan 't balkon ...*'

Akil vloog op van zijn stoel, rukte haar hoofd achterover en drukte de loop

van het pistool tegen haar voorhoofd.

‘España por favor!’ schreeuwde ze en spuwde omhoog in zijn gezicht.

‘Dit waren je laatste woorden, teef.’ Hij hief zijn hand om haar met de kolf de schedel in te slaan. Ze kromp ineem en stak afwerend haar handen omhoog.

‘Akil, *no!*’ krijste Idoia. Zijn hand bleef hangen in de lucht. Verbaasd keek hij naar Idoia. ‘Moet je horen. Het maakt weer geluid.’

De pan raakte het achterhoofd van de Bask met een weerzinwekkende klap. Hij viel voorover tegen Sophia en richtte verdund het pistool op René. Sophia sloeg het met beide handen omlaag. Een oorverdovende knal dreunde door de keuken. René kreeg een waanzinnige kick van de kruitgeur. Hij drukte de roodgloeiende pan uit volle kracht in Akils gezicht. De Bask brulde als een beer, liet het pistool vallen en strompelde achteruit. Hij greep de pan met beide handen, liet ze direct weer los en schreeuwde het uit van de pijn. René ramde opnieuw de pan tegen Akils hoofd, links - rechts - links - rechts. Akil wankelde achteruit tot tegen de gangdeur. Bloed spatte uit zijn gezicht. René sloeg nu van boven naar onder, razend om wat hij Gina had aangedaan en wat hij Sophia had willen aandoen. Hij hield pas op toen Akils benen het begaven en hij met gesloten ogen, de kin op de borst, bewusteloos op de grond zeeg. De stank van geschroeid vlees vermengde zich met de scherpe geur van kruit en verkoolde eieren.

‘Geef hier.’ Sophia greep de pan uit zijn hand en verkocht Akil een keiharde rechtse – *‘Eviva!’* – en een verpletterende linkse – *‘España!’*

De Bask viel op zijn zij. Kin, neus en voorhoofd verbrand, zijn hemd vol bloed.

René hijgde als een marathonloper. ‘We hebben hem doodgeslagen.’

Sophia, compleet opgenaaid, stampte haar hak in zijn buik. ‘He, bosaap. Leef je nog? Wie is hier nu de klojo?’ Geen reactie. Ze schopte hem tussen de benen. ‘Enig idee wat dit is, klootzak?’ Ze gaf hem nog een trap. ‘Hoe voelt dat? Eens een echte vrouw tussen je benen. Tevreden nu? Hier heb je er nog een.’ Akil kreunde. ‘Hij leeft nog. Alleen wat last van migraine en zere kloten.’

Idoia vloog Gina in de armen. ‘*Gina. Te amo.*’

Gina sloot de kleine tegen haar borst. ‘*Cariño.* Je stemmetje is terug.’

René snelde naar de woonkamer bij Lea en Claudia. Hij verwijderde hun knevels en maakte de touwen rond hun polsen los. Lea was kalm, berustend. Claudia schreeuwde zich schor. Lea kalmeerde haar. Hij nam de touwen mee naar de keuken.

Sophia leunde tegen het aanrecht, bleek als een wassen beeld. Idoia hurkte wenend in de hoek naast de deur. Gina stond gebogen over Akil, het pistool in haar handen, gericht op zijn slaap.

‘Gina, wat doe je?’

‘Ik maak hem af.’

‘Geef hier.’

‘Ik schiet z’n kop eraf. Ik zweer het.’

‘Doe het niet.’

‘Ik moet!’

Hij duwde tegen haar arm. ‘Nee, je moet niet.’

Ze duwde tegen. Het pistool beefde. ‘Je weet niet wat hij mij heeft aangedaan.’

‘Weet je nog wat ik zei in Parijs? Laat het verleden achter je.’

‘Hij komt er veel te makkelijk mee weg.’

‘Hij heeft in drie landen zware misdaden gepleegd. Moord, gijzeling, mishandeling, ontvoering.’

‘Ik vind nooit meer rust.’

‘Hij gaat voor vele jaren de gevangenis in.’

‘En daarna?’

‘Wil je voor dit stuk ongedierte zelf naar de cel?’

‘Met plezier.’

‘Hij is het niet waard.’

Haar handen trilden waanzinnig. ‘Ik doe het. Ik zweer het.’

‘En je droom?’

‘Dit is zelfverdediging.’

‘Nee, vanaf nu is het moord.’

Tranen liepen over haar wangen. Het pistool kon zomaar per ongeluk afgaan. Hij duwde voorzichtig haar armen opzij en nam het pistool uit haar handen.

Daarop sloeg en schopte ze Akil herhaaldelijk in het gezicht. ‘Jij walgelijk zwijn, ik hoop dat ze je martelen en radbraken tot er niets van je overblijft dan een rottend kadaver.’

René nam haar bij haar middel en leidde haar naar een stoel. ‘Gina, genoeg zo. Hij doet je niets meer. En stinken als een kadaver doet hij al.’

Ze viel hijgend neer op een stoel.

Lea omhelsde de kleine Idoia. Sophia keerde zich om naar de gootsteen en

kotste popcorn.

René bond Akil aan handen en voeten, trok de cheque uit zijn broekzak en gaf hem terug aan Gina. Daarna belde hij de politie. Pas nu voelde hij de pijn. Hij rolde zijn broekspijp omhoog. Zijn schoen stond vol bloed. De kogel kerfde een diepe jaap aan de binnenkant van zijn kuit. De muis van zijn linkerhand was geschroeid.

Akil kreeg de eerste zorgen toegediend en werd geboeid afgevoerd. René liet de wonden aan zijn hand en been verzorgen. De Bijzondere Opsporingsbrigade kwam ter plaatse. Een voor een werden ze apart genomen om een verklaring af te leggen. Daarna moesten ze naar boven. 's Avonds laat, na afronding van het sporenonderzoek mochten ze opnieuw naar beneden, behalve Gina. Omwille van haar band met een ETA-verdachte werd ze meegenomen naar het politiekantoor voor verder verhoor.

Het gezin zat verslagen in de woonkamer.

‘Bel nu eerst naar huis,’ zei Sophia.

Hij belde en legde uit aan moeder dat hij 's anderendaags naar huis zou komen. Hij legde de telefoon neer. ‘Ik ga naar het politiekantoor.’

‘Waarom?’ vroeg Sophia.

‘Hoe moet Gina anders thuis geraken?’

‘Juist. Ga maar. We redden ons wel.’

Hij vertrok. Het schakelen met de wagen bezorgde hem felle pijnscheuten in zijn kuit. De ondervraging liep nog. Hij wachtte in een groezelige ontvangstruimte waar het stonk naar natte sigarettenpeuken. Hij viel in een oppervlakkige slaap en kreeg de waanzinnigste hallucinaties, tot iemand hem

wakker schudde. Gina hurkte voor hem. ‘Het is voorbij. Breng me naar huis.’

OceanofPDF.com

Feelin' better now that we're through

Feelin' better, 'cause I'm over you

Linda Ronstadt – You're No Good

René sliep op de sofa. Voor Gina bleek al jaren een kamer voorhanden met een bed dat nooit werd beslapen.

's Morgens bij het ontbijt vertelde ze over haar ondervraging. Op geen enkel moment was ze verdacht geweest. Om haar verdediging kracht bij te zetten, had ze aan de onderzoekers gevraagd om commandant Fermin te contacteren. Deze had telefonisch haar verhaal bevestigd. Hij deelde ook mee dat Akil Idoia van de straat had geplukt toen ze in het gezelschap van haar moeder op weg was naar een buurtwinkel. Daarbij had hij zijn moeder zo hardhandig aangepakt dat ze op straat was bezweken aan een hartaanval.

'Hoe wist je van die zwarte DS?' vroeg Gina.

'Klopte het?'

'Als een specht op een boom.'

'Ik zag hem staan voor we de Vikingstraat inreden. Het is het allerlaatste model met ingewerkte koplampen. Hij kost een fortuin maar hij zag eruit alsof hij de rally van Monte Carlo had gereden.'

'Waarom zweeg je?'

'Je klonk zo ongerust over die Franse nummerplaten.'

‘Dus je wordt niet verdacht of vervolgd?’ vroeg Sophia.

‘Nee. Ik moet enkel terug om Belgische papieren. Voor mijn dossier van acht jaar geleden moet ik naar Oudenaarde. Ik word later wellicht nog opgeroepen om te getuigen.’

‘Wat gebeurt er met Idoia?’ vroeg Sophia.

‘Mama, ik wil haar opnemen bij ons,’ zei Gina.

‘Natuurlijk, wat moet er anders geworden van dat arme kind?’

Sophia knikte. Claudia glunderde. Idoia keek niet begrijpend van de een naar de ander en vroeg: ‘*Qué?*’ Het was de meest liefvallige *qué* die René ooit had gehoord. Alle *qué*’s van de voorbije weken, de gemene *qué*’s, de agressieve *qué*’s, de stompzinnige *qué*’s, verdwenen in het niets bij dit enig muzikale woordje uit de mond van dit minzame kind.

Gina vertaalde. Idoia vloog haar om de hals en gaf haar tientallen kusjes.

‘Weet ze het van haar moeder?’ vroeg René.

‘Nog niet. Ik wacht tot ze er klaar voor is. Ze heeft genoeg doorstaan de laatste dagen.’

René maakte aanstalten om te vertrekken.

‘Wacht,’ zei Sophia, ‘we verzorgen eerst je kwetsuren.’

‘Hoeft niet hoor.’

‘Zwijg en doe je broek uit.’

Hij schoof zijn broek op zijn enkels. Sophia ontsmette met een plaagzieke grijns de schotwonde in zijn kuit. ‘Je mag me wel dankbaar zijn hoor. Een halve meter hoger en je kon bij de Wiener Sängerknaben.’

‘Mijn nageslacht is je eeuwig dankbaar, Sophia.’

Gina verwijderde het verband om zijn hand, smeerde er *Dr. Swaab's* brandzalf op en bracht een nieuwe zwachtel aan. Claudia gaf hem een kop koffie en Idoia sprong op zijn schoot waarbij ze met haar hoofd tegen zijn buil botste.

Hij genoot. 'Jullie vermoorden me nog.' Wat kon geluk toch simpel zijn.

'Die broek gaat de vuilbak in. Ze zit vol bloed en gaten,' zei Sophia. Ze trok ze over zijn enkels.

'Ik kan moeilijk zo naar huis.'

Ze liep naar boven en kwam terug met een jeansbroek van haar. Hij trok ze aan. Te kort en te smal en de rits vertikte het om te sluiten. Ze moesten er allemaal om lachen.

Onderweg naar huis zweette hij van de pijn in zijn been. Bij zijn thuiskomst zat moeder wortelen te schrapen. Haar bril vol oranje spetters. 'Waar ben je nu weer in verzeild geraakt?'

'Niets om je zorgen over te maken.'

'Je gulp staat open. Waarom mank je? En je hand! Wat is er met je hand?'

'Iemand schoot in mijn been.'

'Ben je gek? Laat zien!'

'Het is in orde. Het werd verzorgd.' Hij vertelde wat er was gebeurd.

Verslagen ging ze zitten. 'Ik heb geen minuut rust meer met jou.'

'Het is allemaal voorbij.'

'Dat dacht je maar. Je kotbaas heeft gebeld.'

Hij nam een Aspro uit het apotheekkastje en schonk zich een glas water aan

de kraan.

‘Weet je waarom?’

Hij slikte het pilletje door en dronk een slok. ‘Ik kan me er iets bij voorstellen.’

‘Hij zei dat je het voorbije jaar flink je best hebt gedaan.’

‘Daar heeft hij wel gelijk in.’

‘Met nachtelijke slemppartijen en vrouwelijk gezelschap.’

‘Hij overdrijft.’

‘Je kotste tegen zijn raam.’

‘Dat kwam door de wind.’

‘Hij zei dat je je boeltje mag pakken. Je kamer is verhuurd aan iemand anders.’

‘Wat een klootzak.’

Ze greep een verse wortel uit de emmer. ‘Hoe gaat het met de Ferrara’s?’

‘Ze slaan zich er wel doorheen.’

‘Hoe maakt Lea het?’

‘Ze is erg verminkt en heeft maar één oog meer. Ze is ook een beetje kierewiet in het hoofd. Er is geen enkele spiegel in huis, ze zit hele dagen in het donker en komt al jaren niet buiten. Sinds Gina terug is, komt er terug wat leven in. Ik moest je trouwens de groeten doen.’

‘Ocharme, het schaap.’

‘Bij Sophia is er ook een hoek af.’

‘Ze maakten ook wat mee. Zou je die meisjes vanaf nu niet met rust laten? Telkens als je met hen in contact komt, gebeuren er rare dingen.’

‘Op een of andere manier maken ze me gelukkig.’

‘Hoe zit het met die non?’

‘Over en uit.’

‘Mooi.’

‘Waarom zitten vrouwen zo ingewikkeld in elkaar, ma?’

‘Dat doen ze niet. Het zijn de mannen die de handleiding niet lezen. Over iets anders gesproken. Voor ik vertrek naar Lourdes, wil ik dat alles er piekfijn bij ligt. De stal zit zonder licht, het fietshok is een stort, de oprit een brousse, de ren van de konijnen staat op instorten en in de moestuin verschuilen zich vast enkele Bengaalse tijgers.’

‘Ik beloof dat je met een gerust gemoed zal vertrekken.’

Hij verliet de keuken, trok een andere broek aan en keerde terug. In de woonkamer vlijde hij zich in de sofa. Het speet hem dat hij geen gitaar had gekocht in San Sebastian. Kon hij *Heart of Gold* oefenen. Hij viel in slaap met zijn gedachten in de Vikingstraat.

Bij het avondeten vroeg moeder: ‘Is het met slapen dat je mijn gemoed tot rust gaat brengen?’

‘Morgen vlieg ik erin.’

De volgende dag begon hij aan de karweien. Hij schreef ze eerst allemaal op een briefje, zoals moeder vroeger deed. Telkens er een was afgewerkt, schrapte hij, wat hem grote voldoening schonk. Drie dagen later kreeg hij telefoon van Bianca: ‘René, waar blijf je?’

‘Ik ben aan het werk.’

Haar stem klonk laag en somber. ‘Laten we afspreken.’

‘Wat valt er te zeggen?’

‘Doe niet flauw.’

‘Het is voorbij.’

‘Niet op deze manier.’

‘Dag Bianca.’

Op zondag pikte hij Claudia op. Ze huppelde in het rond als een dronken eekhoorn, wat haar het verwijt ‘onnozele gans’ opleverde van Sophia. De hele weg naar Gent zat ze te giechelen en hem uit te horen over zijn trip naar Spanje, gissend naar pikante manoeuvres tussen hem en Sophia. Handig omzeilde hij haar gekonkel. Ze moest geen slechte gedachten krijgen.

Ze zagen Carrie. Tijdens de pauze trakteerde hij haar op cola en een emmer popcorn. Ze bleef maar herhalen hoe blij ze was om eindelijk eens in de bioscoop te zijn.

Op de terugweg keek ze de hele tijd stilletjes voor zich uit.

‘Onder de indruk?’ vroeg hij.

Ze schudde het hoofd en keek door het zijraampje. ‘We hadden allemaal dood kunnen zijn.’

‘We zijn niet dood, Claudia, we hebben nog een heel leven voor ons.’

‘Ik had hem nooit mogen binnenlaten.’

‘Je kende hem niet eens.’

‘Hij was zo vriendelijk. Toen hij door had dat ik alleen thuis was met mama, veranderde hij. Ik ben nog nooit zo bang geweest.’

‘Het is goed afgelopen.’

‘Straks krijg ik nog meer nachtmerries.’

‘Gina en Sophia zorgen goed voor je.’

‘En jij,’ zei ze, terwijl ze haar hoofd draaide en hem treurig aankeek.

‘Ik ook. Hoe vond je de film?’

‘*Scarry.*’

Hij glimlachte. Ze glimlachte ook, met dat lieve engelengezicht en die blauwgrijze ogen die in niets leken op die van haar zussen.

Hij stopte aan de voordeur. Ze bedankte hem en zei dat het de mooiste dag van haar leven was, wat hij een beetje overdreven vond. Daarna ging ze naar binnen. Teleurgesteld omdat niemand naar buiten kwam reed hij naar huis.

De dag erop reed hij naar Gent om zijn spullen te halen. Zijn cursussen en boeken lagen nog op dezelfde plaats als twee weken ervoor. Ooit vond hij de inhoud zo boeiend, nu waren het levenloze hompen papier vol wereldvreemde stellingen en axioma's. ‘Je maakte er een mooie puinhoop van,’ zei hij. Hij leegde zijn bureau en propte alles in de rugzak. ‘Je sprong weer eens in de bres voor anderen. Wie springt er voor jou in de bres?’ Hij opende de kleerkast, rolde zijn kleren op een bol en propte ze eveneens in de rugzak. ‘Wablief? Niemand?’ Hij nam glazen en kopjes en smeed ze boven op de bol kleren. ‘Je gaat de bak in, je laat je in elkaar slaan, omverschieten. Je houdt Sophia van je lijf en wat doet je lieve vriendin? Je bedriegen met je beste vriend.’ Een fles met een bodem Calvados en een bokaal boontjes vlogen dezelfde kant op. Hij hoorde iets breken. ‘En Gina? Je hebt haar gered, fantastisch. Wat levert het op? Zwoele blikken? Wat heb je aan zwoele blikken?’ Hij nam de fles terug, dronk ze leeg en gooide ze in de prullenmand naast zijn bureau. ‘Je had Gina, je had Bianca, je had Sophia. En wat doe je?’

Ze een voor een door je vingers laten glippen.’ Hij rukte de lakens en de kussenslopen van het bed, maakte er een bol van en stampte ze bij de rest. Hij graaide een cursus van de schappen. De classeur schoot open. Bladen waaierden over de vloer. Hij boog door zijn knieën om ze bijeen te rapen. ‘Ach wat. Theo mag ze houden. Dat hij ze verdomme in zijn gat steekt. Wacht, ik steek er zijn kot mee in brand.’ Hij pleurde de rest van zijn cursussen er bovenop. ‘Eén lucifer en wham! Alles weg, kot weg, Theo weg, Nieuwelinck weg. Opgeruimd staat netjes.’ Hij lachte schamper. ‘Klaas zal in zijn vuistje hebben gelachen. De vuile Hollander. Komt hier mijn lief afpakken met zijn mooie praatjes.’

Hij keek een laatste maal rond. ‘Ik ga in de bossen wonen, tussen de konijnen, de everzwijnen, als een heremiet, een echte. Ze kunnen allemaal de pot op.’

Hij haalde de pin-ups van de muur. Er werd aangeklopt. ‘Als jij het bent, Theo, schop ik je de trap af.’ Hij opende de deur en liet van verbazing de poster openrollen van de zuiderse met de lelieblanke borsten.

‘Met boeiende zaken bezig?’

Hij rolde de foto op.

‘Tegen wie praatte je?’

Hij keek om. ‘Niemand.’

‘Ik hoorde je praten.’

‘Je ziet ze vliegen. Kom je me iets te vertellen?’

‘Ja.’

‘Ga je gang.’

‘Moet dat hier op de overloop?’

Hij liet haar binnen.

‘Aan het verhuizen?’

‘Ik word eruit gegoooid.’

‘Jij ook al. En nu ga je een kampvuur maken?’

‘Hoe wist je dat ik hier was?’

‘Zuster Virginie kocht de kotbaas om.’

‘Heeft hij nog altijd niet door wie je bent?’

‘Blijkbaar niet.’

‘Wat een rund.’

Ze pakte zijn hand en troonde hem mee naar het bed.

‘Auw.’

‘Sorry. Wat is er gebeurd?’

Hij vertelde over het gevecht met Akil. Ze bekeek hem met een blik vol ongeloof. ‘René, je bent een held.’

‘Wil iedereen nu eens eindelijk zwijgen over dat heldengedoe.’

‘Je verdient een standbeeld.’

‘Tja, eentje van karton. Kan je in de fik steken als je het beu bent.’

‘Het spijt me dat ik er niet voor je was bij je thuiskomst.’

‘Je had Klaas.’

‘Klaas is jij niet.’

‘Ha! Je meent het. De achterbakse Hollander.’

‘Ik ga naar Nederland.’

Hij zakte in elkaar. ‘Waarom?’

‘Ik mag aan de slag in een van de filialen van zijn vader. In de buurt van Amsterdam.’

‘Daarom dus.’

‘Waarom dus?’

‘Je bedankte hem in natura.’

Ze gaf hem een klap tegen zijn arm. ‘Dat is smerig. We hadden het toch goed samen?’

‘Ja, alleen was het nogal snel voorbij.’

‘Ik verlaat Vlaanderen. Mijn verleden blijft me achtervolgen.’

‘En in Nederland hoop je rust te vinden? Pas maar op, met die gereformeerden en zo.’

‘Was jij altijd zo vroom onderweg met Sophia? Heb je haar niet begeerd? Ze is zo verdomd knap.’

‘Heeft ze je weer opgebeld?’

‘Nee.’

‘Het was eerder andersom.’

Ze stootte een geforceerd lachje uit. ‘Je meent het. Je ging met haar naar bed?’

‘Er was slechts één bed vrij in dat hotel.’

‘Wat een excuus. Je hebt dus een potje gevreeën.’

‘Gevreeën? Gevochten! Ze vermoordde me bijna. Ze flikkerde de halve inboedel van het hotel naar mijn hoofd.’

‘Leuke reisgezel.’

‘Daarna hebben we ons verzoend.’

‘En een potje gevreeën.’

‘We sliepen gewoon in één bed. Meer niet.’

‘En ik moet dat geloven.’

‘Er was wel iets.’

‘Zie je wel, bedrieger. Vertel op.’

‘Ze was bijzonder handtastelijk. Ze heeft misbruik van me gemaakt op een erg kwetsbaar moment. In dat ziekenhuis in Spanje lag ze ineens in mijn bed. Ik kon geen kant op.’

Ze wreef over zijn dij. ‘Arme René.’

‘Ik moest haar laten begaan.’

‘Arme stakker. Was het leuk?’

Hij knikte.

‘Dan is het goed.’

‘Het spijt me.’

‘Mij ook.’

Hij keek opgelucht in haar blauwe ogen. ‘Vrienden?’

Ze omhelsde hem. ‘Natuurlijk.’

‘Waar is Klaas?’

‘Hij wacht op straat. Hij durfde je niet onder ogen te komen.’

‘De achterlijke gladiool.’

Ze lachte. ‘Kom, laten we hem uit zijn lijden verlossen.’

Hij nam zijn rugzak en aanschouwde een laatste maal de puinhoop in de kamer. Opgelucht sloot hij de deur achter zich.

Klaas stond sullig voor de Fiat, alsof het wagentje aan de ketting lag aan een van zijn enkels.

‘De Heremiet?’ vroeg René.

Klaas zijn gezicht klaarde op. ‘Godsamme, Nieuwelinck, ik vreesde dat je het nooit meer zou vragen.’

In de Heremiet vertelde René zijn versie van de reddingsmissie. ‘Hoe ziet jouw toekomst eruit?’ vroeg hij na afloop aan Klaas.

‘Ik mag eindelijk archeologie studeren van mijn ouweheer. In Amsterdam.’

‘Ik ben blij voor je.’

‘En jij? Waarmee ga jij je tijd verdoen?’

‘Ik twijfel. Misschien studeer ik psychologie. In ieder geval iets helemaal anders.’

‘Wijze beslissing. Houden we contact?’

‘Tuurlijk.’

‘Nieuwelinck. Je bent nog de slechtste niet.’

‘Weet ik. En nu ga je eikel zeggen.’

‘Dat zeg ik nooit meer. Vanaf nu zeg ik alleen nog: kanjer.’

‘Klinkt hartstikke ontzettend mesjogge, man.’

‘Eikel.’

Drie dagen later vertrok René's moeder naar Lourdes. Vooraf had ze in kunstige letters een blad vol verordeningen geschreven.

Als ge bij de konijnen gaat, eerst fluiten, dat ze niet verschieten en doodvallen, en zie dat de lammeren niet uitbreken! maïs strooien aan de

kippen, de maïs is bijna op, en de eieren roven, voor de noen of ze zijn kapot!!! geen water spuiten op de spinnen of den elektriëk valt uit!!! en dode muizen en ratten op de mesthoop smijten.

Verder waren er nog onkruid wieden en grasmaaien, enkele vermaningen over lichten doven en verwarming uitzetten hoewel het hartje zomer was.

Hij bracht haar in de vroegte naar het station van Oudenaarde waar een groepje vrouwen en een nog grotere troep nonnen wachtten op de bus.

‘Over tien dagen ben ik terug,’ zei ze.

‘Geniet ervan.’

‘Je doet alles wat ik opschreef?’

‘Tot in de puntjes.’

‘Je roofst de eieren?’

‘Zeker.’

‘Breng me naar huis.’

‘Doe niet onnozel. Je hebt betaald, dus je vertrekt.’

‘Het zijn allemaal nonnen.’

‘Ik zei het toch. Heb je een krant?’

‘Nee, vergeten.’

‘Ik koop er vlug een.’ Hij liep naar het krantenwinkeltje rechtover en kocht *Het Volk*, *Het Rijk der Vrouw* en een puzzelboekje met kruiswoordraadsels. De bus was intussen gearriveerd en de reistassen werden ingeladen.

Moeder had een oude bekende gevonden, een vriendin waarmee ze vroeger schoolliep. Ze leek enigszins opgelucht. ‘Ga je de konijnen ...’

‘Ja ja, en de kippen, de lammeren, de ratten, de muizen, de spinnen

enzovoort.'

Hij wachtte tot de bus vertrok en wuifde haar na. Daarna keerde hij terug. Het voelde vreemd in huis zonder haar.

Gina belde. Of hij langs wilde komen want dat ze een verrassing had, en dat hij zich netjes moest kleden. Zijn dag fleurde op. 'Wanneer?'

'Morgen.'

In de namiddag reed hij het gras af op de boomgaard met laagstammen en liep de hele tijd te godverdommen omdat de machine voortdurend stilviel op de talrijke molshopen die als een bergketen doorheen het grasveld slingerden. De dag erop vertrok hij in de vroege naar Menen. Toen Gina de deur opende, floot ergens een vogel. Tot hij beseftte dat hij het was die floot. Ze had haar haren laten knippen in een warrige pony en een halflange golvende bob. Ze droeg een stijlvolle etui-jurk en pumps. Haar smaakvolle make-up en het bouquet van haar exquise parfum benamen hem de adem. 'Wat een gedaanteverwisseling. Wat staat er op het programma?'

'Ik heb je advies nodig.'

Now we are mature.

And those were the days of roses

Tom Waits – Martha

Hij parkeerde net buiten het centrum van Kortrijk voor een ietwat verwaarloosd pand met een enorme gevelvitrine, in het midden een schuin toelopend portiek. Erboven zat een bleke vlek waar ooit een uithangbord hing. Aan de binnenkant van de ramen hingen vergeelde kranten. Ze haalde een bos sleutels uit haar handtas en opende de voordeur. Het rook er muf. Ze deed het licht aan. De tl-lampen zoemden als een zwerm reuzenbijen. De vloer was op meerdere plaatsen gebarsten en het valse plafond miste tegels.

‘Dit was vroeger een meubelwinkel,’ zei ze.

Ze kuierden doorheen het pand. Het was een huizenblok diep. Achteraan was een opslagruimte en een garage die uitgaf op een smalle steeg.

‘Wat is de bedoeling?’

‘Dit wordt een modeboetiek.’

‘Er is flink wat werk aan.’

‘Ik heb geld. Ik kan ook nog bij lenen.’

‘Heb je ook een naam?’

‘Ja. *Modepaleis Gina Ferrara.*’

‘Klinkt als een klok. Je moet ongelooflijk blij zijn.’

‘Ben ik ook. Ik huur het voor minstens negen jaar en mag eraan veranderen wat ik wil. De eigenares is een oud kinderloos dametje. Ze wilde alles over me weten. Ze was erg ontroerd.’

‘Hoe pak je het aan?’

‘Ik contacteerde al een paar aannemers. Ik wil ook zelf de handen uit de mouwen steken. Kan je me helpen? Jij kent toch iets van elektriciteit?’

‘Ik vind het een eer.’

‘De eerste verdieping beschikt over woonruimte voor het hele gezin. Er is plaats voor een keuken, sanitaire voorzieningen, acht slaapkamers, een berging, enzovoort. De kamers op de tweede verdieping wil ik verhuren aan studenten. Zodra de werken voorbij zijn, verhuizen we.’

‘Ik ben onder de indruk van je plannen. Ik ben zo fier op je.’

‘En ik ben je eeuwig dankbaar.’

‘Waarover wilde je mijn advies?’

‘Ik heb een wagen nodig. Had jij geen oom in de autohandel?’

‘Oom Gerard.’

‘Bracht hij niet die magazines mee uit Amerika, met die poster van Woodstock?’

‘Juist. Wauw. Woodstock. Dat was nog eens een droom.’

Ze kneep in zijn hand. ‘Breng me erheen.’

‘Naar Woodstock?’

Ze lachte. ‘Je bent nog niets veranderd.’

Oom Gerard was aangenaam verrast om René te zien en nog aangenamer bij

het zien van de mooie vrouw in zijn gezelschap. Hij wiebelde met zijn wijsvinger heen en weer. ‘Zijn jullie ...?’

‘Nee, gewoon vrienden. We komen een wagen kopen.’

‘Je bent aan het juiste adres.’

Oom Gerard nam hen mee naar de toonzaal en deed zijn best om Gina eerst een Fiesta en daarna een Escort aan te smeren, maar ze hapte niet.

‘Heb je niets sportiever?’ vroeg ze.

Met de handen in zijn zij bekeek hij haar. ‘Ik heb wel iets voor een ervaren bestuurder. Hoelang rij je al?’

‘Drie jaar. Onderschat me niet.’

Oom Gerard liep van de toonzaal naar de garage waar in een hoek een wagen stond onder een dekzeil. Hij trok het zeil weg. Een zwarte Ford Capri GT kwam tevoorschijn. Een van de banden was lek. Het spatbord vooraan vertoonde schrammen. ‘Bijna geen kilometers,’ zei hij, ‘trekt in minder dan tien seconden op van nul tot honderd per uur.’ Hij opende de motorkap die speciaal was gebombeerd om de zware turbomotor te huisvesten.

Gina liep er omheen. ‘Wat denk je, René?’

‘Het is wel een beest hoor.’

‘Wat vraag je ervoor?’

‘Ik maak voor jou een speciale familieprijs.’

‘Wanneer kan je hem klaar hebben?’

‘Over een week.’

Ze volgden oom Gerard naar zijn kantoor. Na enig onderhandelen maakte hij de papieren op. Gina wilde een voorschot betalen maar dat hoefde niet.

‘Nu gaan we iets eten,’ zei ze.

Hij reed terug naar Kortrijk. Ze aten een kleinigheid op de Grote Markt en haalden herinneringen op aan hun zomer van 69. Hij was opgetogen dat de afstand tussen hen alweer een beetje kleiner werd. Hij wilde dat er helemaal geen afstand meer was. Hoewel ze duidelijk een plan had, wist hij niet of hij er deel zou van uitmaken. Ze bleef de hele tijd koel en zakelijk.

Een week later werd er aangebeld. Hij was net begonnen aan de vaat. Hij droogde zijn handen en opende de voordeur. ‘Gina! Wat een verrassing!’

Ze kuste hem op de wang. ‘Ik was bij de Rijkswacht in Oudenaarde en dacht: ik rij maar eens door. Kom mee naar buiten.’

Daar stond de Capri, zwart, glimmend en onheilspellend als de batmobiel van Batman en Robin. ‘Zin in een ritje?’

Hij liet de vaat aan de kabouters en kleepte zich om.

Tijdens het rijden droeg ze zwartleren autohandschoenen. Op een recht stuk liet ze het beest onder de motorkap los. Hij kreeg kriebels in zijn maag. Daarna cruiseden ze met open ramen kriskras door de heuvels en langs de oevers van de Schelde. Op de Markt in Oudenaarde dronken ze cola. Daarna keerden ze terug, niet zonder eerst langs de gespleten eik te rijden waar ze zoveel uren hadden vertoefd. Ze stopte. Hij stapte uit en liep er naartoe.

Ze volgde. ‘Hij is nog niets veranderd.’

Hij klom in de boom, gaf haar een hand en hees haar naast zich. Op slag verschrompelden de voorbije acht jaar in het niets. Overmand door herinneringen keken ze zwijgend voor zich uit. Daarna bracht ze hem naar huis. Ze parkeerde op het erf, stapte uit en keek naar de overkant. Er stonden

enkele wagens op de parking en de deur stond open.

‘Wil je erheen?’ vroeg hij.

‘Nee, toch niet.’

‘Kom binnen.’

‘Ik wil jullie niet langer storen.’

‘Ik ben alleen thuis.’

‘Waar is je moeder?’

‘Naar Lourdes.’

‘Je meent het. Heeft ze zich bekeerd?’

‘Hopelijk niet.’

Ze namen plaats in de keuken.

‘Akil is uitgeleverd aan Spanje,’ zei ze.

‘Mooi. Die zien we niet meer terug.’

‘Het loerend oog van God is weg.’ Ze knikte naar een lichte vlek in het bloemetjesbehang waar vroeger het kadertje hing met de spreuk *God ziet mij, hier vloekt men niet*.

‘Het haakje liet op een morgen los en het kadertje viel op de grond in scherven. Moeder heeft het weggegooid. “Iedereen vloekt er toch maar op los”, zei ze.’

‘Zal ik helpen met de afwas?’

‘Graag.’

Hij begon met afwassen. Zij droogde af. Telkens als hij een bord of een kopje op de gootsteen wilde plaatsen, raakte ze zijn hand aan en glimlachte.

‘Is het niet te warm voor je hand?’

Hij bekeek de rode vlek. ‘Het is bijna genezen.’

Ze raakte zijn arm aan. ‘Anders was ik wel af.’

‘Nee hoor, hoeft niet.’

‘En je been?’

‘Het trekt nog een beetje maar het geneest goed.’

Na de afwas nam ze het fotootje van Michiel, zijn verongelukte broer, zoals ze ooit eerder deed, op dezelfde plaats. Het was een vreemde gewaarwording, alsof het pas gisteren was. Ze plaatste het terug.

Hij schikte de stoelen rond de tafel. ‘Ik ben alleen thuis.’

‘Dat zei je al.’

Hij leunde tegen het aanrecht. ‘Rook je nog?’

Ze ging voor hem staan. ‘Nee, het mocht niet van Lili. Slecht voor textiel. En gevaarlijk.’

‘Wil je de lammetjes zien?’

‘Nee.’ Ze kwam nog dichterbij. Hij legde zijn handen op haar heupen en drukte haar teder tegen zich aan. Hij beroerde haar lippen. Ze waren zacht, warm en vochtig als dauwdruppels op een daglelie. Ze glimlachte.

‘Wil je gaan liggen?’

Een licht schouderophalen.

Hij gaf haar nog een kus. Intensere deze keer. ‘Kom mee.’ Hij nam haar hand en leidde haar naar zijn kamer. De rolluiken waren half naar beneden. Het was er aangenaam koel. Ze vlijden zich naast elkaar op het bed en kusten. Hij frustelde de knoopjes van haar bloes open. Zijn hand gleed via de naakte huid van haar taille over haar rug tot aan haar nek.

Ze rilde, drukte zich tegen hem aan en kustte het lelletje van zijn oor.

Hij aarzelde. Er klopte iets niet. Er was geen vuur. Geen passie. Geen afwijzing. Niets. Alleen dat zachte gesabbel aan zijn oor.

Hij trok zich achteruit en schrok van haar slaafse blik. Ze was niet eens aanwezig. Ze zag lijkleek, maar gloeide als houtskool. Druppeltjes zweet glinsterden op haar voorhoofd alsof ze een koortsaanval kreeg. Ze sloeg haar ogen neer.

‘Wat is er?’

Ze schudde haar hoofd.

Hij trok zijn hand vanonder haar bloes en drukte haar hoofd tegen zijn schouder. ‘Spanje?’

Ze knikte. Snikte. Eerst stilletjes. Dan heviger.

Zo bleven ze een hele tijd liggen. ‘Wil je erover praten?’

‘Nee.’

‘Praten helpt.’

‘Niet bij mij. De pijn komt alleen maar terug. Ik wil geen pijn meer.’ Ze begon opnieuw te schokken.

‘Niemand doet je nog pijn.’ Hij streelde haar rug en wachtte tot ze tot rust kwam. Na een eeuwigheid maakte ze zich los uit zijn omhelzing. ‘Het spijt me. Ik wil vergeten ... maar het lukt niet.’

‘Wonden helen kost tijd.’

‘Sommige helen nooit.’ Ze stond op van het bed, broos, bleek, fragiel, haren in de war. Hij ging voor haar staan en friemelde aan de knoopjes van haar bloes om ze door de gaatjes te wurmen, maar het was tegen zijn hand en

het lukte niet.

‘Ik doe het wel.’ Ze bekeek zichzelf in de spiegel van de kleerkast. Ze droogde haar tranen en schikte haar haren. Ze gingen terug naar de keuken.

‘Zal ik koffie maken?’ vroeg hij.

‘Ik heb tijd nodig, René.’

‘Geen tijd voor koffie?’

Ze glimlachte, kreeg terug wat kleur.

‘Is alles nog goed?’

Ze knikte.

Hij was opgelucht.

‘Dan ga ik maar.’

‘Voorzichtig met dat zwarte beest.’

Ze wreef over zijn wang en ging naar buiten. Hij luisterde naar het gegrom van de Capri tot het wegstierf.

*Ooh, you make me live
Whenever this world is cruel to me*

Queen – You're My Best Friend

De weken en maanden die volgden beet Gina zich vast in de herinrichting van de oude meubelzaak tot kledingboetiek. Tussenmuren werden gesloopt en vervangen door draagbalken en zuilen, valse plafonds werden neergehaald en bekleed met lamellen, vloeren werden bedekt met parket en vast tapijt. De aldus ontstane reusachtige ruimte werd heringedeeld met manshoge spiegels en valse wanden in flitsende kleuren. Er werd een gloednieuw naaiatelier ingericht met stikmachines en een kantoor. In de winkel kwamen paskamers en een sanitair blok. Vanuit het naaiatelier vertrok een laag platform van zo'n vijftien meter lang met vooraan een rond plateau. Het plafond erboven kreeg bronzen spiegels. Langs de voorkant en de zijkanten van de winkel werden weer andere platformpjes ontworpen voor etalagepoppen. René zorgde voor nieuwe elektriciteitsleidingen, aftakpunten, stopcontacten en verlichting. Sophia en Claudia hielpen met het schilderen van wanden en deuren.

Lea onderging op aanraden van Gina enkele operaties en kreeg een oogprothese die bijna niet te onderscheiden was van haar goede oog. Ze was er enorm blij mee en droeg vanaf dan enkel nog de sluier als er vreemden in de buurt waren.

Het gezin verhuisde van de Vikingstraat naar de verdieping boven de winkel. Ieder gezinslid had een ruime kamer en er waren drie logeerkamers.

Op de tweede verdieping werden studentenkamers ingericht met eigen sanitair, een eigen keuken en een aparte ingang via het steegje achteraan. Er verbleven inmiddels acht studenten. Het was januari. Sophia had de studies rechten aangevat, René die van psychologie. Na de ongelukkige toenaderingspoging die voorbij zomer was de afstand tussen hem en Gina gebleven. Op geen enkel moment had ze enig signaal gegeven die hem de moed gaf hun vriendschap te brengen tot meer dan vriendschap. Zij had haar zaak, haar project zoals ze het noemde, hij had zijn studies. Toch was hij meer dan ooit geboeid door haar. Geen dag ging voorbij waarop hij niet aan haar dacht. Maar hij respecteerte haar en troostte zich met de wetenschap dat geduld een mooie eigenschap was. Intussen hielp hij haar bij de verbouwingswerken. De laatste weekends waren intens geweest. De opening van de boetiek was gepland in maart.

Toen de laatste aannemer de deur achter zich dichttrok en René de laatste spot indraaide viel Gina doodvermoeid neer op een stoel. 'Ik ben een wrak.'

'Wij allemaal,' zei hij, rondkijkend naar de afgepeigerde gezichten van Lea, Sophia en Claudia. Ook Bianca was overgekomen uit Nederland om een tandje bij te steken. 'Waar is Idoia?'

'Op haar kamer. Ze spreekt al een hele tijd niet.'

'Je vertelde over haar moeder?'

'Ik mocht niet langer wachten.'

'Ze komt het wel te boven. Kinderen zijn veerkrachtig.'

'Ik hoop het. Ik vergeef het me nooit als ze blijft zwijgen.'

'Geef haar tijd. Forceer niets.'

Ze knikte en keek lusteloos naar de grond.

‘Alles in orde?’

‘Nee. Het geld is bijna op en ik moet nog een openingsfeest organiseren.’

Bianca kwam erbij. ‘Ik kan bijspringen.’

‘Wat lief van je. Ik probeer het eerst rond te krijgen met de inkomsten van de studentenverblijven.’

‘Waarmee koop je dan kledij en accessoires?’ vroeg René.

‘Dat is al gebeurd. Ik sloot een handelslening af. Morgen starten de leveringen.’

‘Wat is hier de bedoeling van?’ vroeg Sophia, zittend op het centrale platform.

‘Dat is de catwalk. Ik wil defilés organiseren met eigen creaties en trends. Tijdens de opening is er een modeshow. Ik heb nog massa’s werk voor de boeg.’

‘Mannequins kosten ook geld.’

‘Ze doen het gratis.’

‘Welke dragonders doen zoiets gratis?’

‘Geen dragonders. Ze zijn razendknap.’

‘Fransen?’

‘Vlamingen.’

‘Waar vond je die? Bij de openbare onderstand?’

‘Ze zijn hier aanwezig.’

Sophia keek vermoeid in het rond. ‘Wat? Wij?’

‘Het wordt prachtig. Bianca zegde al toe. Nu jij en Claudia nog.’

Claudia wipte enthousiast op. Ze sprong op het verhoog, deed een gek ganzenpasje met breed uitzwaaiende heupen, stak beide armen in de lucht en riep: ‘En nu dames en heren, graag uw aandacht voorrr ... Margaux Hemingwayyy!’

Iedereen lachte behalve Sophia. ‘Mij niet gezien.’

Gina reageerde verbaasd. ‘Waarom niet, je hebt geschikte maten.’

‘Ik loop niet te paraderen voor een massa geilaards.’

‘Het zullen vooral vrouwen zijn.’

‘En hun mannen blijven thuis? Laat me niet lachen.’

‘Ik leer het je wel.’

‘Waarom doe jij het niet?’

‘Ik moet jullie aankleden.’

‘Ik doe het niet. Het is een vleeskeuring. Ik defileer nog liever op de Veemarkt tussen de koeien.’

‘Ik heb minstens drie mannequins nodig, anders werkt het niet.’

Lea ging naast Sophia zitten. ‘Waarom niet Sophia, één keer.’

Sophia schudde beslist het hoofd.

Gina stak wanhopig haar handen uit naar René. Hij nam plaats aan de andere kant naast Sophia. ‘Je durft niet?’

‘Het heeft niets met durf te maken. Mijn hoofd zegt nee. Ik ben geen klomp vlees.’

‘Het gaat niet om jou, het gaat om de kleren.’

‘Maakt niet uit.’

‘Weet je nog hoe makkelijk je die chauffeurs wist te strikken tijdens het

liften?’

‘Ja, tot ze me besprongen.’

‘Je bent zo’n natuurlijke schoonheid, Sophia.’

‘Begin niet te vleien of ik ga schoppen. Ik loop niet als een tochtige koe met mijn kont te draaien.’

‘Dat doe je zo ook al.’

‘Wablief?’

‘Met je kont draaien, bedoel ik. Ik heb ze vaak bewonderd onderweg naar Spanje.’

‘En dan die verwijfde pirouettes.’

‘Vrouwen zijn inderdaad nogal verwijfd, ja. De pers zal er zijn. Je komt in alle kranten.’

‘Interesseert me niet.’

‘Er komt zelfs een cameraploeg voor een reclamefilm die zal vertoond worden in alle bioscopen van Kortrijk en Gent.’

Sophia keek naar Gina. ‘Is dat waar?’

Gina knikte.

‘Komen we dan op het grote scherm?’

‘Ja,’ zei René. ‘Voor aanvang van de film en tijdens de pauzes.’ Hij ging staan en maakte een wijds gebaar met beide handen. ‘*Starring: Meryl Streep, Diane Keaton, Faye Dunaway and ... Sophia Ferrara.*’

Sophia twijfelde. ‘Ik moet erover nadenken.’

‘Ik dacht dat je meer lef had,’ zei hij en verwijderde zich.

‘Goed dan. Maar geen lingerie.’

‘Doe ik wel,’ zei Bianca.

Hij keerde op zijn stappen terug en gaf Sophia een smakkerd op het voorhoofd. ‘Je bent een prachtwif.’

Iedereen klapte in de handen. Ze glimlachte. ‘Dat klonk niet slecht.’

‘Een voorproefje van het applaus dat je te wachten staat tijdens de show,’ zei Gina.

‘Sophia wees met een priemende vinger naar René. ‘Dit draai je me geen tweede keer, schurk.’

Hij lachte en wenste iedereen een goede nacht.

Gina wierf een naaister aan om te helpen bij haar creaties en om haar bij te staan voor een vlotte opvolging van de verkleedpartijen. Naarmate het uur van de grote opening naderde, raakten de gemoederen verhit. Gina en Sophia scholden elkaar de huid vol tijdens het oefenen van het defilé – ‘Sophia! Voeten voor elkaar! Heupen los, armen omlaag, handen open, kijk naar je publiek als je keert!’ – waarop Sophia haar stiletto’s wegkeilde en een paspop onthoofdde.

Claudia kreeg te horen dat ze paradeerde als een lichtekooi, waarop ze moest huilen, en René kreeg verwijten naar zijn hoofd omdat de zekeringen sprongen als de spots werden aangestoken. Gina kreeg dan weer te horen dat haar atelier, bevolkt door paspoppen, bezaaid met patronen, scharen, lintmeters en dure rollen textiel, een puinhoop was waar geen kat haar jongen in vond. ‘De paradox van de chaos,’ zei ze, ‘hoe meer je opruimt, hoe minder je terugvindt. Alles blijft liggen zoals het ligt. Iedereen naar buiten!’ Daarna waagde niemand zich nog in het atelier.

René liep naar Gina's bureel. Ze hing onderuitgezakt in haar kantoorstoel, om haar nek een lintmeter, op haar schouder een speldenkussen, afwezig kijkend naar de lawine paperassen op haar bureau.

‘Gina.’

Ze verroerde niet. Het was niet de eerste keer dat hij haar zo aantrof, met haar gedachten ergens in de stratosfeer.

‘Gina!’

Ze bekeek hem alsof hij van een ander continent kwam.

‘Wat scheelt er?’

Ze wees naar de puinhoop. ‘Moet je zien: facturen dit, formulieren dat, leningen zus, verzekeringen zo, boekhouding. Ik word knettergek.’

‘Een probleemolifant. We maken er allemaal kleine problemen van en lossen ze een voor een op.’

Haar ogen begonnen te twinkelen. ‘Vooruit, help me dan.’

De volgende uren maakten ze afzonderlijke stapels voor facturen, leveringsbonnen, bankafschriften, polissen, formulieren. Hun rekenmachines ratelden aan een stuk door en vraten het ene rolletje papier na het andere. Een dag later lag het kantoor er glanzend bij en zaten alle kopzorgen netjes opgeborgen in mappen.

Idoia verscheen in de deuropening. ‘Ik wil meedoen aan de modeshow.’

Gina viel op haar knieën en omhelsde haar. ‘Je bent terug, lieve schat. Eindelijk.’

‘Mag het?’

‘Natuurlijk mag het. Je wordt de mooiste prinses van de avond.’

De laatste weken voor de opening werden kastjes, rekken, displays en etagères geplaatst voor accessoires. Gina scheurde verschillende keren met de Capri naar Parijs om bestellingen te doen voor parfums, sjaaltjes, sieraden, hoedjes, handtassen, schoenen, ceinturen, tiara's, veertjes, kralen en tal van wissewasjes voor vrouwen die René nog nooit had gezien.

Het aankleden van de poppen en het uitpakken en etaleren van de kleren liep aanzienlijke vertraging op. Aanleiding voor Bianca om een versnelling hoger te schakelen. Ze klaarde de klus net op tijd en met een ongeziene perfectie. Lea ontfermde zich over de afdeling peperdure schoenen.

Dan was er nog het probleem van de hapjes, de champagne en de bediening. Gina was veel te laat op zoek gegaan naar een traiteur waardoor ze nu zelf zou moeten instaan voor de catering. Er kwam hulp uit Parijs. Lili leende haar kok en haar dienstster zodat ook dit probleem op het allerlaatste moment van de baan was.

De morgen van de opening keek Gina afgemat voor zich uit op de catwalk. René ging naast haar zitten en kneep in haar hand. 'Alles klaar?'

'Ik vraag me af of de uitnodigingen op tijd zijn aangekomen. Stel je voor dat we vanavond geen kat zien.'

'Joehoe. Hapjes en champagne *à volonté*.'

Ze glimlachte maar werd direct weer ernstig. 'Ik heb een gezin van vijf te onderhouden. Als deze avond een catastrofe wordt, zijn we allemaal veroordeeld tot de bedelstaf. Ik heb slechts één kans. Dit móet lukken.'

'Dit gáát lukken. Wie heb je uitgenodigd?'

'De beau monde van Kortrijk en omstreken. Ik kreeg adressen van de

Kamer van Koophandel. Ik had ook een gesprek met de schepen. Hij zei dat Kortrijk straks de rijkste regio van België wordt. Er komen expositieruimtes, projecten rond toerisme, verkeersvrije zones, nieuwe ziekenhuizen, nieuwe scholen voor hoger onderwijs. Ik mag deze boot niet missen.'

'Het loopt wel los.'

'Ik hoop het. Anders ben ik failliet nog voor ik ben gestart.'

'Kijk eens naar je team. Zijn ze niet fantastisch?'

Iedereen was druk bezig met stofzuigen, spiegels poetsen, het parket dweilen. Ze lachte. 'Wat een stelletje slonzen. En dat moeten vanavond mannequins worden.'

Ze stond op. 'Hoog tijd voor een bad en de kapper. Ik hoop dat we tijdig klaar geraken.' Ze zuchtte en vertrok naar boven.

De deur zwaaide open en Klaas maakte zijn opwachting, in het gezelschap van een al even lange man met dezelfde trekken. Ze droegen donkergrijze pakken van perfecte snit. René begroette hen.

'Mijn vader,' zei Klaas.

'Welkom, meneer.'

'Berend.'

Hij schudde hen de hand.

'Ik kan mijn ogen niet geloven,' zei Klaas.

René glunderde. 'Het is inderdaad een klein mirakel.'

'Een ontzettend mirakel. En wat zie jij d'r goed uit joch, zo strak in 't pakkie.'

‘Een cadeautje van Gina.’

Bianca, het blonde haar kunstig opgestoken, voegde zich bij hen. Ze gaf Klaas en Berend een hand. ‘Bedankt voor jullie komst.’

Klaas beperkte zich tot een kort knikje. Zijn vader begroette haar hartelijk. ‘Voor de beste secretaresse ooit maak ik graag een uitstapje naar Vlaanderen.’

‘Mag ik u een rondleiding geven, meneer?’

‘Met veel plezier.’

Bianca nam meneer Den Dunnen mee op sleeptouw. René vroeg aan Klaas wat er scheelde.

‘Het liedje met Bianca is uit.’

Hij gaf Klaas een vriendschappelijke por. ‘Sorry man. Liedjes met Bianca duren niet lang.’

‘Is alles nog goed tussen ons?’

‘Natuurlijk. We kennen haar toch. Bianca is een vlinder, fladderend van bloem tot bloem. Als ze niet meer kan fladderen, verdrinkt ze en gaat dood.’

‘Mooi gezegd, René, maar ik wist waar ik aan begon. Wie vuur eet schijt vonken.’

René sloeg hem op de schouder. ‘Zo ken ik je weer. Bubbels?’

‘Graag.’

René haalde twee flûtes champagne. ‘Ik moet je nog geld.’

‘Laat zitten.’

‘Hier heb je ... even kijken.’

‘Laat zitten of ik ram het in je reet. Waar is de muziekinstallatie?’

René bracht hem naar een draaitafel met een paar uit de kluiten gewassen

boxen. ‘Liefst geen Beethoven vanavond.’

‘Waar is de grote bazin?’

‘Overal en nergens. Misschien moet je haar nog even met rust laten.’

‘Ik wil de laatste versie van het scenario.’

‘Kijk straks in het atelier, maar raak niets aan of je tekent je doodvonnis.’

Klaas inspecteerde de versterker. ‘Marantz. Niet slecht. Ik haal mijn schijfjes.’

De eerste gasten sijpelden binnen, de nieuwe rijken, de textielbaronnen, de middenstanders, de juweliers, de horeca uitbaters, de bedrijfsleiders en kaderleden van de bedrijven op de nieuwe industriezones. René zag aan hun gezichten dat ze onder de indruk waren.

Hij herkende Lili, in haar gezelschap twee jongere koppels. Dochter Charlotte en zoon Jean-Michel met hun partners. Hij begroette hen. ‘*C’est impressionnant*,’ zei Lili vol bewondering.

Cora, Lili’s dienstertje, kwam glunderend aandraven met champagne.

René ging naar buiten om een luchtje te scheppen.

‘Is het hier dat ik moet zijn?’

Hij keek om. ‘Daar ben je eindelijk. Ik maakte me al zorgen.’

Ze keek naar de oplichtende neonletters boven de vitrine. ‘Modepaleis?’

‘Wacht tot je binnen bent.’

Ze lachte. ‘Mooi kostuum heb je daar.’

‘Ik sta in voor de honneurs vanavond.’

‘Wijs me dan maar de weg, modeprins.’

‘Je ziet er fantastisch uit, ma.’

‘Een ouwe schuur kan er best nog goed uitzien.’

‘Ik zag je nooit eerder in die jurk.’

‘Ik ben ook naaister geweest. Weet je nog?’

Hij deed een korte rondgang met haar. Ze beroerde vol ontzag de blouses, de jurken, de mantelpakjes. ‘Wat een prachtige stoffen. Ik durf ze bijna niet aanraken. Dat was dertig jaar geleden wel anders.’

‘Champagne?’

‘Dat je het durft te vragen.’

Ineens stond Cora naast hen met het nodige.

‘Is Lea hier?’

‘Kom mee.’

‘Mira!’ Lea was bij het zien van Renés moeder in alle staten. Ze vloog haar in de armen. Haar sluier warrelde op de grond. Mira raapte hem op en kuste Lea driemaal op de wangen. ‘Voor mij hoeven sluiers niet.’

‘Ik ben zo blij je terug te zien.’

De twee trokken zich terug in de schoenenafdeling. Lili kwam erbij en maakte kennis met Lea. Lea was hevig ontroerd.

‘Jullie moeten me verontschuldigen, het loopt hier vol,’ zei René.

‘Geen probleem, we redden ons wel.’

Aan de andere kant van de winkel zag hij Gina staan wenken, haar gezicht knalrood. Hij spoedde zich erheen. ‘Wat zitten je haren mooi.’

‘Ik vermoord haar!’

‘Laat me raden: Sophia?’

‘Praat ermee of het loopt compleet uit de hand.’

‘Waar is ze?’

‘In mijn kantoor.’

Sophia zat te mokken op een stoel tegen de muur, de haren wild en rommelig alsof ze een nachtje door had gefuifd. Ze wuifde hem meteen weg.

‘Hoepel op! Ik doe het niet.’

‘Je hebt het beloofd.’

‘Hang niet de psycholoog uit want dat ben je bijlange nog niet.’

‘Je stuurt alles in de war.’

‘Ik doe het niet.’

‘Je deed het zo goed tijdens de generale repetitie deze morgen.’

‘Wie wil een lelijk wijf als mij op de catwalk?’

‘Je hebt gelijk. Je bent nog lelijker dan een darmpoliep.’

‘Bedankt voor het compliment.’

‘Ik zei het al. Het gaat niet om jou maar om de kleren.’

‘Ze zullen alleen mij zien.’

‘Wat vrij logisch is. Je bent een knappe jongedame, hoewel je best wat doet aan die puinhoop op je hoofd.’

‘Dat is mijn nieuwe snit, stommeling.’ Ze stond op en viel hem om de hals.

‘Denk je nog wel eens aan ons ziekenhuismoment?’

‘Elke avond.’

‘Ja?’

‘Nee.’

‘Je bent verliefd op Gina. Ik zie het wel. Hoe je naar haar kijkt.’

‘Je ziet spoken.’

‘Mij maak je niets wijs.’

‘Doe je het defilé of niet?’

‘Ik wil nog altijd met je naar bed.’

‘Voor wanneer had je dat zo in gedachten?’

‘Nu.’

‘Je timing lijkt nergens op.’

Ze deed de deur dicht en ging achteroverliggen op Gina’s bureau. ‘We hebben nog even tijd.’

‘Dit is geen bed maar een bureau.’

‘Ik bedoel het figuurlijk, idioot.’

‘Doe je dan het defilé?’

‘Ja.’

‘Oké dan.’

Ze ritste haar jeans open.

‘Stop! Na het defilé. Ik hou niet van snel-snel.’

‘Het leven is aan de snellen, René.’

‘Het is niet het doel dat telt, maar de weg erheen.’

‘We hebben toch al een mooie weg afgelegd?’

‘Ja, van Gent naar Spanje en terug.’

‘Je houdt me voor de gek. Beloof het.’

‘Ik zeg het toch. Na het defilé.’

‘Dan doe ik het. Voor jou.’

‘Zorg dan maar voor de charmantste versie van jezelf.’

Ze glimlachte ondeugend, knipperde met haar lange wimpers, ritste haar jeans dicht, opende de deur en trippelde naar buiten. Hij wreef zich het zweet van het voorhoofd.

Claudia maakte haar opwachting. ‘Waar is Sophia?’

‘Je miste haar net.’

Ze naderde tot vlak voor hem en frustelde aan zijn kraag. ‘Wat zie je er goed. Een echte gentleman.’

‘En jij ziet er adembenemend uit.’ Hij liet haar blonde vlechtjes met zacht klinkende kraaltjes door zijn vingers glijden.

‘Weet je nog toen we samen achter de dorsmachine liepen? En ik schrik had van de zwaluwen?’

‘Ja. Er zaten toen nogal wat schietgaten in je tanden.’

‘Je nam mijn hand en zei dat ik niets hoefde te vrezen.’

‘Juist.’

‘Weet je wat ik nog meer zei?’

Hij wist het nog, maar na Sophia’s avances was hij op zijn hoede. ‘Vaag.’

‘Ik zei: “Ik zie je graag”. Weet je nog?’

‘Nu je het zegt.’

‘Je gaf me rozen op mijn verjaardag.’

‘Ook dat weet je nog. Bravo.’

‘Ik zie je nog altijd graag.’

‘Welkom bij de club.’

‘Ik wil graag alleen zijn met jou.’

‘Volgens mij is dat nu het geval.’

‘Ik bedoel: echt alleen, om ... je weet wel.’

‘Claudia, je bent vijftien.’

Ze bekeek zichzelf. ‘Alles zit erop en eraan hoor.’

‘Dat zie ik, dametje, maar je bent nog altijd vijftien.’

Ze omhelsde hem, sprong omhoog en sloeg haar benen rond zijn middel.
Hij ving haar op.

‘Ik wil met je naar bed.’

‘Ook al. Pas op. Ik hou je niet.’

Ze liet hem los. ‘Wat is je antwoord?’

‘Oké dan.’

‘Wanneer?’

‘Ik zoek een gaatje in mijn agenda.’

‘Morgen?’

‘Moet lukken.’

Ze huppelde weg.

Gina kwam binnen. ‘Doet Sophia het?’

‘Ja.’

‘Hoe flik je dat nou altijd?’

‘Puur psychologisch vernuft.’

‘Voor ik het vergeet. Ik heb nog één ietsepietsie probleempje.’

‘Zeg het en ik los het op.’

‘Echt stom van me.’

‘Voor de dag ermee.’

‘Iemand moet presenteren tijdens het defilé.’

‘Jij toch?’

‘Ik ben in het atelier.’

‘Laat eens kijken, wie heeft er nog verstand van kleren. Lili.’

‘In het Frans?’

‘Ik hoor hier de hele avond niets anders.’

‘Gaat niet, ik schreef alles op blaadjes in het Nederlands.’

‘De naaister?’

‘Nog mooier. In *’t West-Vloms*. Dan snappen ze er helemaal niets van.’

‘Tja, wie dan?’

‘Jij.’

‘O nee. Zoiets doet Nieuwelinck niet.’

‘O ja. Nieuwelinck doet het of Ferrara bekijkt hem nooit meer.’

‘Dit is chantage.’

Ze drukte zich zachtjes tegen hem aan. ‘Toe nou. Ik doe alles wat je wil.’

‘Pure omkoperij. Manipulatie van de ergste soort.’

‘Echt alles, René.’

‘Waar zijn die blaadjes?’

Ze reikte ze hem aan. Op elk blad stond een nummer met een tekening, de naam van de mannequin en een korte uitleg. ‘Dit is je reinste Chinees. Wat is

dit? Gazar? Alpaca? Mantilla? Een gros... grosgrain? En dit: een pasp... paspel... Ik breek mijn tong hierop.'

'Een paspelband. En wat je tong betreft, ik zal ze even smeren.' Ze nam zijn hoofd tussen haar handen en gaf hem een heftige zoen.

Hij snakke naar adem. 'Altijd weer doe ik het onmogelijke voor jou.'

Ze legde een wijsvinger op zijn mond. 'Ik zie je zo graag.'

'Afzien, ja.'

Ze verliet lachend het kantoor. 'Om negen uur beginnen we. Zorg dat je klaar bent!'

Opgetogen nam hij de blaadjes door en hoopte dat alles goed zou verlopen. Hij kamde met zijn vingers door zijn haar, blies alle lucht uit zijn longen en verliet het kantoor. Hij botste op Cora, het dienstertje. Ze knipoogde en likte plaagziek met het topje van haar tong over haar bovenste lip. Hij liep haar haastig voorbij, bekeek zichzelf in een spiegel en mompelde: 'Verdomd als het niet waar is. Dit kostuum heeft magische krachten.'

Stipt om negen uur ging hij naar het atelier. 'Iedereen klaar?'

Gina, een paar kospelden tussen de lippen, stak haar hand op en knikte.

Hij schikte een laatste maal zijn strikje, haalde bij Klaas een micro en sprong op de catwalk.

You are so beautiful

To me

Joe Cocker – You are so beautiful

‘Dames en heren, hartelijk welkom op de feestelijke opening van *Modepaleis Gina Ferrara*. Graag nodigen wij u uit voor het defilé.’

‘René, dit is een feestelijk gebeuren, geen rouwplechtigheid,’ fluisterde Klaas, ‘wat meer pit graag.’

Na enig geharrewar namen de dames plaats op de rijen stoelen langs weerszijden van de catwalk. De heren stelden zich op achter hen.

Alle lichten doofden.

Het geroezemoes stopte.

De sinistere paukslagen van *Il Buono, Il Brutto, Il Cattivo* verbraken de stilte. Na de korte intro gingen alle spots aan. Verspreid over de catwalk stonden Sophia, Bianca, Claudia en Idoia, in contrapposto, vier tot leven gewekte kariatiden. Bij de gitaarsolo kwamen ze gelijktijdig in beweging en begonnen aan een flitsende promenade over de catwalk, door elkaar flanerend alsof ze hun hele leven niets anders hadden gedaan. Sophia met haar woeste haardos, felrode lippen, donkere eyeliner, razend onheilspellend, het hoofd tijdens het defileren lichtjes voorover, van nature uitgerust met een brutale blik die haar exact de gelaatsexpressie opleverde van een geroutineerde mannequin. Ze droeg een asymmetrische avondjurk in ultramarijn blauw met

zwarte vlindermotieven die perfect paste bij haar koele présence. Bij het keren knipoogde ze telkens naar de cameraman.

Bianca, de gekende schalkse glimlach om de lippen, energiek paraderend met breed wiegende heupen, droeg een witte galajurk met kant. Het verschaft Berend, de vader van Klaas, zichtbaar genoeg. Bij Claudia klopten de pasjes niet helemaal, maar ze kwam er vlotjes mee weg dankzij de stralende uitdrukking op haar lieve tienergezicht en de speelse minijurk van chifon met bloemenmotieven. Idoia, in een klokvormig cocktailjurkje, dartelde rond als een jong veulen, plaagde de anderen en imiteerde hun pasjes. Ze stal van de eerste minuut de harten van alle aanwezigen. Nooit eerder zag René zo'n betoverend spektakel. Bij het staccato van de trompetten liet Klaas een stroboscoop flikkeren, waarop een daverend applaus losbrak. Bij de slottonen van het lied verlieten ze het podium.

Vervolgens brachten ze eigen creaties van Gina, afgewisseld met eindwerken van afgestudeerde leerlingen van Guerre-Lavigne. Klaas draaide rustige achtergrondmuziek, René presenteerde. Gina bleef alsnog onzichtbaar. Hij wist dat ze zich uit de naad werkte om alles perfect te laten verlopen. Deze avond zou haar toekomst en die van haar gezin bepalen. Het was erop of eronder.

Het publiek was merkbaar onder de indruk. Er was applaus bij elke creatie, de vrouwen zaten onder elkaar te roezemoezen, terwijl de mannen slechts oog hadden voor de betoverende coryfeeën op de catwalk.

René kondigde aan dat er als afsluiter nachtkledij en lingerie zou worden gepresenteerd met de laatste Parijse trends. Het werd muisstil. Bianca maakte haar opwachting met een wit setje onder een doorschijnende babydoll. Berend zijn mond viel breed open. Na Bianca maakte totaal onverwacht

Sophia haar opwachting, in een felrode combinatie met tule. René zag sterretjes. Was dit het brutale nest waarmee hij dwars door Frankrijk had gelift? De wilde furie waarmee hij het bed had gedeeld zonder haar met één vinger aan te raken? Hoe had hij dit verrukkelijke meisje kunnen weerstaan? Verdomd wat een charme had ze, en ze wist het niet eens.

Klaas gaf hem een duw. ‘Let nou even op, wil je.’

Sophia en Bianca presenteerden meerdere pikante guêpières, babydolls, corseletten, négligés en bustiers in wit, rood en zwart. Als afsluiter huppelden de vier instant mannequins hand in hand over het podium. Op de tonen van *Il Mio Nome è Nessuno* brachten ze de ene na de andere zwierige reverentie. Ze kregen een minutenlange ovatie. Daarna trokken ze zich terug in de kleedruimte.

René stapte het podium op.

‘Dames en heren. Vanavond leerde u het werk en de creaties kennen van een hoogst bijzondere vrouw. Een vrouw die als kind op dertienjarige leeftijd uitweek naar Parijs om er haar droom waar te maken.

Ik leerde Gina Ferrara acht jaar geleden kennen. Ik was twaalf, had flaporen, kalfjesknieën en een veel te korte neus. Zij was dertien en zag eruit als een filmster.’

Gegrinnik.

‘Ze leerde me drinken, roken en kussen. Dansen was een ramp. We hielden van muziek. We lazen Muziek Expres en typten popliedjes. We bladerden in de *Playboy* en bewonderden de blote kont van Bardot. Voor de geïnteresseerden, het aprilnummer van 1969.’

Gelach.

‘In onze kinderlijke geestdrift smeedden we wilde plannen. We zouden naar het beruchte muziekfestival Woodstock vliegen. Het plan viel in duigen. Spijtig. Woodstock zou er heel anders uit hebben gezien met ons erbij.’

Opnieuw onderdrukt gelach.

‘Ze verklapte me dat ze jurken wilde ontwerpen. Er was één probleem: ze had geen naaimachine. Kort daarna verdween ze uit mijn leven. In Parijs werd ze opgevangen door mevrouw Liane de Châtillon, Lili voor de vrienden, hier aanwezig.’

Lili wuifde enthousiast.

‘Gina volgde lessen aan de oudste modeschool ter wereld, *École Guerre Lavigne* in Parijs, onlangs omgedoopt tot *École Supérieure des Arts et Techniques de la Mode*. Ze was een van de beste leerlingen. Ze keerde terug naar haar bakermat en toverde in een ongeziene vaart deze schitterende haute couture zaak uit de grond. Dames en heren, graag een daverend applaus voor uw gastvrouw: Gina Ferrara!’

René sprong van de catwalk.

Op de tonen van *Killer Queen* maakte Gina haar opwachting. In een glamoureuze witte strapless jurk met een hoog split, op glinsterend witte stiletto's, een gouden halsketting en lange oorbellen met diamanten. Om haar linker enkel een bandje met glinsterende hangertjes. Ze maakte een schitterende buiging. Het publiek veerde recht en applaudisseerde minutenlang. Ze riep Sophia, Claudia, Bianca en Idoia op de catwalk. Hand in hand liepen ze naar het ronde platform vooraan om iedereen uitbundig te groeten. Ze wenkte haar moeder. Lea sputterde tegen, waarop Renés moeder haar bij de arm nam en haar naar het podium bracht. ‘Geef dat halsdoekje maar hier.’

Klaas dempte de muziek tot achtergrondniveau. Gina nam de micro aan van René. ‘Geachte aanwezigen, mijn moeder.’ De aanwezigen applaudisseerden opnieuw.

Ze sprak verder. ‘Acht jaar geleden stierf mijn vader in dramatische omstandigheden. Mijn moeder liep daarbij ernstige verwondingen op. Ze overleefde het voorval maar net. Na een jarenlange revalidatie kwam ze er terug bovenop. In een vlaag van wanhoop en verdriet verliet ik destijds mijn geboortestreek en kwam in Parijs terecht. Daar werd ik opgevangen door Lili, mijn beschermengel. Ze stimuleerde mij om mijn modetalenten te ontwikkelen en was mijn steun en toeverlaat in de moeilijkste jaren van mijn leven. Ik ben haar eeuwig dankbaar. Lili, *viens*.’

Lili vervoegde na enige aarzeling de anderen op de catwalk.

‘Hartelijk dank aan alle aanwezigen en iedereen die mij de voorbije maanden heeft gesteund in het realiseren van mijn droom. Dank ook aan het stadsbestuur, de leden van de Kamer van Koophandel en alle aannemers voor de schitterende en snelle realisatie van de boetiek. Graag ook een applaus voor Klaas die vanavond voor de muziek zorgde en die samen met Bianca een sleutelrol speelde in mijn leven.’

Gina pauzeerde en gaf een teken aan Klaas. ‘Tot slot vraag ik uw aandacht voor een zeer bijzondere vriend, de beste die een mens zich kan dromen. Een vriend zonder wie ik hier vanavond niet zou staan. U moet namelijk weten, een jaar geleden verkeerde ik in een uitzichtloze situatie. Hij en mijn zus Sophia redden mij op gevaar voor eigen leven uit een verschrikkelijke hel en brachten mij terug naar Vlaanderen. Dames en heren. René Nieuwelinck!’

Onder de tonen van *You’re my best friend* stapte René op het podium bij de vrouwen. Gina legde haar arm om zijn schouders en gaf hem een klinkende

zoen.

Na een laatste oorverdovend applaus mengde iedereen zich onder de aanwezigen. Renés moeder kwam naar hem toe. Haar ogen schitterden. ‘Wel, wel, wel. Die meisjes maken echt wat los in jou. Ik heb je nog nooit zo gelukkig gezien. Wat een prachtige vertoning. En wat een presentatie.’

Hij omhelsde haar. ‘Ik kan het zelf niet geloven.’

De drie zussen en Idoia vervoegden hen. Gina gaf Renés moeder een knuffel. Mira begon te snotteren. ‘Wat een mooie meisjes zijn jullie geworden.’

‘Bedankt, mevrouw Nieuwelinck, om hier te zijn en mama bij te staan vanavond,’ zei Gina, ‘ik heb vaak aan u gedacht.’

‘Geen dank meisje. Ik moet jullie bewonderen om ondanks alle tegenslagen zo’n prachtige toekomst op te bouwen.’

Sophia en Claudia omhelsden Mira en Idoia maakte een buiging een ballerina waardig.

Ook Bianca was ongemerkt genaderd. ‘Mevrouw Nieuwelinck. Aangenaam.’

‘Dag juffrouw. Proficiat met deze prachtige show. Bianca? Is het niet?’

Bianca nam René bij de hand. ‘Ik was een tijdje de vriendin van uw zoon.’

‘René, ik wist niet dat je zo’n leuk vriendinnetje had.’

‘Ik heb je erover verteld, ma.’

‘O ja? Wanneer?’

‘Komaan.’

Mira’s mond viel open. ‘Juist ... Ja ... Dát vriendinnetje.’

‘Hartelijk dank om hier vanavond te zijn, mevrouw.’

‘Ik moet ú bedanken, juffrouw. U hebt ook heel wat gedaan voor Gina, begrijp ik.’

‘Voor vrienden doe ik alles, mevrouw. Deze jongedames en uw zoon zijn fantastische mensen.’

‘Het siert u, juffrouw. U bent een prachtmens. En zo knap.’ Ze trok een knipoog naar René.

‘Nou breekt m’n klomp, wie we daar hebben. Mevrouw Nieuwelinck.’ Klaas boog zich voorover en gaf Renés moeder een handzoen.

‘Dag jongen. Hoe staat ú tegenwoordig in het leven?’

‘Ik lig liever, mevrouw.’

Daarop moest iedereen lachen.

Mira richtte zich tot René. ‘Geniet er nog van, het kan zo snel keren.’ Ze keek op haar uurwerk. ‘Ik moet stilaan naar huis toe.’

‘Ik begrijp het. Wees voorzichtig.’

‘Je blijft hier vannacht?’

‘Ja.’

‘Tot morgen dan, of overmorgen, of volgende week. Ik zie wel wanneer je terugkomt. Daag.’

Klaas kwam naast hem staan. ‘René, ik zei het al eerder, sinds ik jou ken, zag ik meer mooie vrouwen dan in heel Nederland.’

‘Ze mogen er inderdaad zijn.’

‘Hoor je bezig. Ze mogen er zijn. Het zijn godinnen, man.’

‘Je deed het fantastisch met de muziek.’

‘Ach, daar heb je nou eenmaal genieën voor. Weet je, Nieuwelinck, de wereld ...’

‘Daar gaan we weer.’

‘... ziet er prachtig uit.’

‘Ondanks de sukkels?’

‘Ondanks de sukkels.’

‘De klootzakken?’

‘Ook.’

‘De vrouwen?’

‘Ik zei toch dat ze mochten blijven. Je luistert nooit.’

‘Wanneer schrijf je dat boek?’

‘Breng me niet op ideeën.’

Gina stond de hele avond in het middelpunt van de belangstelling. Ze kreeg omhelzingen van vrouwen en kushandjes van mannen. Ze was op slag een beroemdheid. Ze stond de pers te woord en gaf een interview voor de filmcamera.

René vond Sophia bij de schoenenafdeling. ‘En? Goedgekeurd voor de slacht?’

Ze nipte van haar champagne. ‘Laat me nog even genieten, wil je.’

‘Je hebt tegenwoordig van die koperen oormerken voor koeien in alle kleuren. Mooi hoor, zo in de lelletjes.’

‘Lach maar.’

‘Je was fantastisch Sophia. Een waar natuurtalent.’

‘Just for one night, baby.’

‘Niet meer bang voor boze spiegels?’

‘Spiegels? Waar staan die spiegels?’

‘Verdomd heet, die lingerie.’

‘Niets voor mij.’

‘Mij maak je niets wijs. Je genoot ervan.’

Ze lachte. ‘Omdat je ogen groter werden dan je kop.’

‘De modellenwereld verliest een zeldzaam talent.’

Ze knikte naar de aanwezigen. ‘Moet je zien. Wat een vertoning. De ene dag ben je uitschot en de volgende een beroemdheid.’

‘Waarom zoek je je geen rijk vriendje? Er lopen er hier genoeg.’

Ze dronk haar glas leeg en vroeg meteen een ander. ‘We zijn caféwijven, René. Geen spek voor deze dandy’s hun bek.’

De boetiek liep stilaan leeg. Berend, de vader van Klaas, was al een tijdje in gesprek met Lili. Ze vertrokken samen.

Gina kwam naar René. ‘Eindelijk rust.’

‘Wat ruiken jullie allemaal heerlijk.’

‘Was ook nodig, met al dat zweet.’

‘Prachtige juwelen draag je.’

‘Ik mocht ze lenen van Lili en Charlotte.’

‘Je was de koningin van de avond.’

‘En jij een uitmuntende gastheer.’

‘Hoe gaat het nu verder?’

‘Ik voorzag een gastenboek. Het staat behoorlijk vol. Velen maakten onmiddellijk een afspraak en sommigen namen zelfs een optie op een creatie. Ik kan het niet geloven. Ik beschik op één avond over een indrukwekkend klantenbestand.’

‘En dan moet alles nog in de kranten komen, en in de bioscoop. Je bent gelanceerd, Gina. Niemand houdt je nog tegen.’

De laatste gasten verlieten de boetiek. Het gezelschap kaartte nog even na over de hoogtepunten van de avond. Daarna ging iedereen doodmoe naar bed.

René kleepte zich uit en viel languit op het grote tweepersoonsbed. Hij dommelde in met de gedachte dat hij niet langer hield van alle vrouwen, maar van de vrouwen in dit huis, rustend in de kamers rondom hem. Van Sophia, haar temperament, haar hartstocht, haar aanhoudende gevecht met haar innerlijke duivels. Van Claudia, haar onschuld, haar blijmoedigheid, genietend van haar ontluikende sensualiteit. Van Bianca's frivoliteit, haar gouden hart. Zij die hem had ingewijd in de verrukkingen der liefde. Van Idoia, langzaam genezend van haar trauma's. Van Lea, die de strijd met haar uiterlijk eindelijk was aangegaan, gesterkt door de onwrikbare moed van haar dochters.

Maar bovenal van Gina, van haar tedere kwetsbaarheid, haar ontembare wilskracht, haar mateloos doorzettingsvermogen. Getekend, maar ook gesterkt door de verschrikkingen in Spanje. Het klopte wat Sophia had gezegd. Hij wás smoor op haar. Meer dan ooit. Maar ze had haar plan, haar project, haar droom. Ze had tijd nodig, hij eerbiedigde dat als geen ander, maar het stemde hem droevig. Hij zou er zich moeten bij neerleggen. Straks moest hij weer gaan studeren. Hun wegen zouden scheiden. Hij zou andere

meisjes leren kennen en haar vergeten tot ze nog slechts een schaduw was van zijn ziel.

Hij lag op zijn zij toen hij ontwaakte. Hij knipperde met de ogen om zich ervan te vergewissen dat hij niet droomde. Ze lag voor hem, in een hemelsblauwe nachtjapon, steunend op een elleboog, haar hoofd rustend op de palm van haar hand. ‘Goeiemorgen.’

‘Gina? Wat ... wat doe jij hier?’

‘Ik had je toch iets beloofd.’

‘Ja?’

‘Voor je presentatie. Ik zei dat ik alles voor je zou doen, dus ... nu ja ... je weet wel ... alles.’

‘Meende je dat?’

‘Wat dacht je?’

Een hand gleed over zijn borst. Niet eentje van Gina want ze had er slechts twee en ze waren allebei te zien. Hij draaide zich om. Daar lag Sophia, ook al in een weinig verhullend nachtding, met guitig twinkelende ogen, knipperend met die lange wimpers van haar. ‘*Hi baby. Are you ready?*’

‘*Ready* voor wat?’

‘Gina, hij is zijn geheugen kwijt.’

‘Maar ... ik meende niet ...’

‘Ik wacht wel mijn beurt af.’

Over zijn enkels kropen alweer twee handen omhoog, tot boven zijn knieën. ‘Vergeet je mij niet, knappe jongen.’

Hij veerde recht. 'Claudia?'

'De enige echte.'

'Toch niet ook ...?'

'Beloofd is beloofd, tijgertje.'

De deur vloog open en Idoia stormde naar binnen. Ze sprong over Claudia heen boven op hem. De anderen schaterden het uit.

'Wat zijn jullie van plan?' kreunde hij.

'Jou laten boeten voor al je loze beloftes,' zei Gina.

'Jullie wisten van elkaar?'

'Wat ben je toch achterlijk,' zei Sophia. Ze sloeg een kussen in zijn gezicht.

'Hoe dan?'

Gina keek hem zwoel in de ogen: 'Puur psychologisch vernuft, René. Puur psychologisch vernuft.' Ook haar kussen raakte hem pal in het gezicht.

'Zotte wijven. Jullie horen op de brandstapel.'

'Komaan meiden, vuur!'

'Hèèèlp!'

Hoelang het kussengevecht had geduurd herinnerde hij zich later niet meer. Wel dat Sophia op een gegeven moment een teken had gegeven, waarop ze samen met Claudia en Idoia de kamer had verlaten.

Gina was gebleven.

Einde

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

Dankwoord

Twee jaar heb ik gewerkt aan *De Parisienne*. Tijdens die periode kreeg ik alweer talloze aanmoedigingen van vrienden, collega's en familieleden.

Een zeer speciaal dankwoord gaat uit naar Ingrid Verhelst, auteur, schrijfcoach en docent van Schrijfschool Gent, om het manuscript in de eindfase te verbeteren door de vele suggesties in de verhaalontwikkeling.

Brigitte Fostier en Pieter Lambert ben ik uiterst erkentelijk voor de nalezing en oppuntstelling van respectievelijk de Franstalige en Spaanse fragmenten.

Ingrid, al meer dan 40 jaar mijn vrouw en muze, krijgt een smakkerd om het verhaal als allereerste te lezen en te zeggen: goed zo.